

BURMESE
CLASSIC
COM

တက္ကသိုလ်

တင်မြင့်

ငွေကြေးပါစား

တက္ကသိုလ်တင်မြှင့်

ဇွတ်ကြီးပါလား

ဘမဲ့ခွင့်ပြုရက်အမှတ် - ၅၀၀၄၂၁၀၅၀၀
 မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုရက်အမှတ် - ၅၀၀၀၀၉၀၆၀၀

၂၀၀၇ ခုနှစ် မေလ

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-
 အုပ်စေ့ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ . . . ဒေါ်ခင်ခင်စိန်(၁၀၈၁၉) ခင်မင်းလှစေ့
 အမှတ်-၄၃/က မေလီလမ်း ၇-မိုင်
 မရမ်းကုန်းမြို့နယ် ရန်ကင်းတိုင်း

ပုံနှိပ်သူ . . . ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET
 အမှတ်(၅၉) (၁၉)လမ်း ရန်ကင်း

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုပဋိကွဲရေး
 တိုင်းရင်းသားစည်းရုံးညီညွတ်မှုပျိုးကွဲရေး
 အချစ်အခြာအာသာတည်တံ့နိုင်ခြံရေး

ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး

ပြည်သူ့လောကား

- ၀ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုပြင်ပဒီပျားအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၀ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို စောင့်ယုတ်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၀ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၀ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ၀ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ၀ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ၀ နိုင်ငံတော်တွင် ဖွဲ့စည်းဆုံးဖြတ်ခွင့်ပေးသည့် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၀ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းဆုံးဖြတ်ခွင့်ပေးသည့် အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ထောက်ရေး။

ဦးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ၀ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားဦးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ထောက်ရေး။
- ၀ ဓမ္မာက္ခက်ဦးပွားရေးစနစ် ပြင်ပွားဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၀ ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ ဦးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ထောက်ရေး။
- ၀ နိုင်ငံတော်ဦးပွားရေးစနစ်တစ်ရပ်ကို ဝန်တိုးနိုင်မှုရှိအောင် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ ထက်ဝယ်တွင်ပို့ရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ၀ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး။
- ၀ အမျိုးစုဝတ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားအရေး၊ လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ၀ မျိုးစုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ၀ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး။

စီစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
(စောနာစာပေ)

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

ဋ္ဌာန်ကြီးပါလား

၁၉၉၃ ခုနှစ် ... ။

ဝင်ရောက်လာသော ခြေသံတွေက များလည်းများ

ည်း။ ပြေးဝင်လာကြသည်ကို ခြေသံတွေကလည်း ပြင်းသည်။

စာရေးဆရာ နောင်သက်ဆွေရှာနံဝင်ပြီး အားရပါးရ

ညွှာစာမူရေးနေရာမှ မိမိအခန်းတံခါးပေါက်သို့ နောက်ပြန်ဦးခေါင်း

ညှိကြည့်မိသည်။

ကိုလှိုင်မင်းနှင့် သူ့တပည့်များ ဝင်ရောက်လာသည်

ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ခေါင်းဆောင်ကိုလှိုင်မင်းကိုယ်တိုင် ယူနီ

ဖောင်းနှင့်မဟုတ်ဘဲ အရပ်ဝတ်အရပ်စားနှင့်ရှိနေသည်ကိုတွေ့လိုက်

ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“အား ... ခြေသံတွေပြင်းလှချည်လား ကိုလှိုင်မင်း ... စာ

ရေးနေတာတောင် အာရုံတွေပျက်သွားတယ် ... အသံမပေး

ဘာမပေးနဲ့ ...”

ခင်မင်သိကျွမ်းသူဖြစ်သောကြောင့် နောင်သက်

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

“အသံပေးပြီးဝင်လာရမဲ့ကိစ္စမဟုတ်လို့မို့ဗျာ ... ”
 “ဘာဗျ ... ”
 နောင်သက်ဆွေ အံ့ဩစွာဖြင့် ‘ဘာဗျ ... ’ဟု ပြန်
 မေးမိသည်။
 အဓိကမှာ ကိုလှိုင်မင်းသည် မျက်နှာထားကြီးတည်
 လွန်းနေသည်။ ယခင်တွေ့နေကျ မျက်နှာမျိုးမဟုတ် ခင်မင်သူချင်း
 မို့ ယခု ကိုလှိုင်မင်း၏မျက်နှာထားကြီးကို နောင်သက်ဆွေအံ့ဩ
 ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။
 “ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုကြည့်ပုံနဲ့ ဆက်ဆံပုံက တစ်မျိုးကြီးပါ
 လား ... ကျုပ်ကို တရားခံကြည့် ကြည့်ပြီး တရားခံပြော
 ပြောနေသလိုကြီးပါလား ... ”
 “တရားဥပဒေကို ကျူးလွန်လာတဲ့လူကတော့ တရားခံဖြစ်
 ရမှာပဲ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... က ... ခုနက ဝင်သွားတဲ့
 အမျိုးသမီးဘယ်မှာလဲ ... ”
 “ယော ... ”
 နောင်သက်ဆွေမှာ ကိုလှိုင်မင်း၏မေးခွန်းကြောင့်
 ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားပြီး ‘ယော’ဟုဝင် အာမေဇိတ်သံထွက်
 သွားရပါ၏။
 “ဘယ်ကအမျိုးသမီးလဲဗျ ... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာဗျာ ... ”
 ကိုလှိုင်မင်းသည် နောင်သက်ဆွေအကြောင်းကို သိ
 သင့်သလောက် သိထားပါ၏။ နောင်သက်ဆွေသည် သားမယားမရှိ

နှုတ်ကြိယာ

သော လူပျို၊ ဝတ္ထုလောကတွင် အောင်မြင်စပြုနေသော တက်သစ်
 စ စာရေးဆရာ။ ဝါသနာအရ ဝတ္ထုရေးနေသော်လည်း နောင်သက်
 ဆွေ၏မိဘတွေ ချမ်းသာသည်။ တက္ကသိုလ်မှ ပိဇ္ဇာဘွဲ့ရထားပြီးသူ
 ဟူ၍ စသဖြင့် သိထားသည်။
 နောက်ပြီး ဤတိုက်ခန်းတွင် နောင်သက်ဆွေ လူ
 ပျိုတစ်ကိုယ်တည်းနေမှန်းလည်း သိထားသည်။ ယုတ်စွအဆုံး
 နောင်သက်ဆွေတွင် ချစ်သူရည်းစားမရှိသေးသည်က အစသိထား
 သည်။
 သို့စဉ်ပါလျက် ...
 ယနေ့ညကမှ မိမိအခန်းသို့ ပြန်ပြန်ခိုင်းခိုင်း ကို
 လှိုင်မင်းဝင်ရောက်လာကာ မျက်နှာထားကြီးနှင့် ဘာလာကြောင်
 ခြင်းပေနည်း။
 နောင်သက်ဆွေ မပြီးတော့။ တစ်ဖက်လူက တည်
 တည်ကြီးလုပ်နေသည်မို့ ပြန်၍ တည်လိုက်သည်။
 “ခင်ဗျား ဘာတွေလာကြောင်နေတာလဲ ကိုလှိုင်မင်း ...
 ဘယ်က အမျိုးသမီးကို မေးနေတာလဲ ... ညဆယ်နာရီ
 ကျော်ကြီးမှာ ဘာတွေ မဟားဒယားလာမေးနေတာလဲ ... ”
 “အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ခင်ဗျားအခန်းထဲကို ပြေးဝင်သွား
 တယ် ... ”
 “ကျုပ်တစ်ချိန်လုံး ဒီစားပွဲမှာ စာထိုင်ရေးနေတယ် ... ဘာ
 အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှ ဝင်မလာဘူး ... ”
 “ကျုပ် ခင်ဗျားအခန်းကိုရှာမယ် ... ”

“အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ ဘာလဲ ... ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်အခန်းထဲဝင်လာရမှာလဲ ... အမျိုးသမီးက ဘယ်သူမို့လဲ ... ”

“အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ ဘာလဲ ... ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သိချင်နေလို့ပဲ ... အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ ဒီတိုက်ခန်းလှေကားကိုပြေးတက်သွားတယ် ... တိုက်ခန်းတွေမှာ အခန်းတံခါးကလန့်မပိတ်ဘဲ မီးရောင်တွေလင်းနေတာ ခင်ဗျားတစ်ခန်းပဲရှိတယ် ... ”

“ဩ ... ဩ ... ခင်ဗျားဆိုလိုတာက အမျိုးသမီးက ဒီတိုက်ခန်းလှေကားပေါ်ပြေးတက်လာတယ် ... ကျုပ်အခန်းတံခါးပွင့်နေတယ် ... ဒါနဲ့ပဲ အမျိုးသမီးက ကျုပ်အခန်းထဲဝင်လာတယ်လို့ ခင်ဗျားဆိုလိုတာလား ကိုလှိုင်ဝင်း ... ”

“အဲဒီအတိုင်းပဲ ... ”

ကိုလှိုင်မင်း၏ စွပ်စွဲသည့်အကြောင်းအချက်ကိုရော၊ နှုတ်နာပေးကိုရော နောင်သက်ဆွေ့ မနစ်သက်။

သို့သော် ...

ကိုလှိုင်မင်းသည် လေးစားအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကဲ့တော့ နောင်သက်ဆွေ့က အသိအမှတ်ပြုထားသည်။

ကိုလှိုင်မင်းသည် ပခုံးတစ်ပွင့်တပ် ရဲထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှ အရာရှိငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ တာဝန်ကို လေးစားသည်။

ပုဒေကို ရိုသေသည်။ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းသည်။ စာပေဘတ်ကွင်လည်း အထိုက်အလျောက် ဝါသနာပါရှိသည်။

“ဒီအတိုင်းပဲဆိုရင် ကိုလှိုင်မင်း ... အခုဘာလုပ်ချင်သလဲ”
“ခင်ဗျားအခန်းကို ကျုပ်တို့ရှာဖို့ ခွင့်ပြုပါဗျာ ... အားတော့ နာသားပဲ ... ဒါပေမဲ့ တာဝန်နဲ့ ဝတ္တရားအရပေါ့လေ ... ”
နောင်သက်ဆွေ့ရင်ထဲတွင် ခံပြင်းမှုတော့ရှိသည်။

ဒီအခန်းတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးမပြောနှင့် အလှမွေးထားသာ ကြောင်တစ်ကောင်၊ မွေးတစ်ကောင်ပင်မရှိ။

“အင်းပေါ့ဗျာ ... ထုံးစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ တာဝန်အရ ရှာဖွေချင်တယ်ဆိုရင် ရှာဝရမ်းပါရမယ် ... သက်ဆိုင်ရာရပ်ကွက်လူကြီးတွေပါရှိရမယ် ... ဒါမှ ခင်ဗျားရှာဖွေခွင့်ပြုနိုင်မလားဘဲ ... ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ကင်းတယ် ... ရှင်းတယ် ... ခင်ဗျားကိုလည်း ဓာတ်သိဖြစ်နေတယ် ... တာဝန်သိလုပ်သားပြည်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အခုပဲခင်ဗျား ကျုပ်အခန်းကို ရှာချင်သလို ရှာခွင့်ပြုတယ် ... အဲ ရှာပြီးလို့ ဘာမှမတွေ့လေမှ အခင်အမင်မပျက်စေဖို့ ဘွာမခတ်နဲ့ပေါ့ဗျာ ... ”

နောင်သက်ဆွေ့၏စကားကို ကိုလှိုင်မင်းက ခေါင်းညှိတ်၊ ခေါင်းမခါ စောဒကတစ်ခွန်းပြန်မဆိုဘဲ သူ့တပည့်နှစ်ယောက်ကို တစ်ခန်းလုံး တစ်အိမ်လုံးရှာဖွေမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သူတို့ထံတိုင်လည်း စားပွဲအောက်၊ ခုတင်အောက်စသည်တို့မကျန် ဝင်ဆောက်ရှာဖွေသည်။

သူတို့သုံးဦး စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်ရှာဖွေနေသည်ကို နောင်သက်ဆွေ့ကကြည့်ပြီး ပြီးမိသည်။

သူတို့ကိုပင် အားနာမိသေးသည်။

အကြောင်းမှ နောင်သက်ဆွေ၏အခန်းသည် ကြွက် ဆိုင်နှင့် နှင်လားငါလား အပြိုင်ခန်းဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ ပင့်ကူ အိမ်တွေနှင့် ဖုန်တွေက နေရာတိုင်းလိုလိုတွင် ရှိနေသည်။

နောင်သက်ဆွေတွင် နေ့စဉ်အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ် ပေးမည့်သူမရှိ၊ မိမိတို့အရပ်တွင် အဝတ်လိုက်လျှော်သော ကုလား မကြီးတစ်ယောက်ရှိ၍ ငှားဖူးသော်လည်း နောင်သက်ဆွေက မိုး လင်းသည်နှင့် အိမ်သေ့ပိတ်ထွက်ပြီး မိုးချုပ်မှပြန်လာတတ်သော ကြောင့် ကုလားမကြီးက မလာတော့။

နောင်သက်ဆွေက သူ့အလုပ်ကိစ္စတွင် ဇွဲနုပဲနှင့်လုပ် လေ့ရှိသော်လည်း အိမ်သန့်ရှင်းရေးအလုပ်ကျတော့ အပျင်းထူရုံမက လုံးဝစိတ်မဝင်စား။

ယုတ်စွအဆုံး ညကအိပ်သော အိပ်ရာကိုပင် နံနက် ကျလျှင် ခြင်ထောင်ပြန်မတင်၊ စောင်ပြန်မခေါက်သူဖြစ်သည်။

အိပ်ရာခင်း၊ ခေါင်းအုံးစွပ်မှစပြီး အဝတ်အစားတွေ နှင့်အတူ ခိုဘီဆိုင်သို့သာ အပ်သည်။ အပိုအိပ်ရာခင်း၊ ခေါင်းအုံးစွပ်၊ ခြင်ထောင်တို့ကိုတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ဆင်သည်။ ဒါလည်း တစ်လတစ်ကြိမ် ကိစ္စမျှသာဖြစ်သည်။

ယခုလည်းကြည့်လေ။

ခုတင်အောက်သို့ ငုံ့ရှာသူသည် သူ့ထွက်သက်လေ ကြောင့် ကြမ်းမှ ဖုန်တွေထလာသည်။ ဟိုဟိုဒီဒီရှာဖွေလိုလျှင် ပထမ ဦးစွာ ပင့်ကူအိမ်တွေကို ဖယ်ရှားရသေးသည်။ ရှာသူ၏လက်နှင့် ပခုံးအင်္ကျီတွင် ပင့်ကူမြွေးတွေ ဝင်ကပ်ပါလေ၏။

ဆက်တီကုလားထိုင်အကောင်းစားခုထားသော်လည်း နောင်သက်ဆွေက သူထိုင်ချင်သော ကုလားထိုင်ကို ဟိုရွှေဒီရွှေ ထိုင်ထားသဖြင့် သွားလေရာ ကုလားထိုင်တွေက လမ်းပေါက်ပိတ် နေသည်။

ရှာသူတွေကလည်း ဖုန်တွေခါ၊ ပင့်ကူအိမ်တွေဖယ်၊ ကုလားထိုင်တွေ ပြန်ရွှေ၊ ခြင်ထောင်ပြန်တင် ဝံ့ကြည့်ရှာဖွေခြင်း ကြောင့် ပစ္စည်းတွေ သူ့နေရာနှင့်သူ ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မကလို့ကြောင့်မလေးတစ် ကောင်တလေပင် ရှာသူတို့ မတွေ့ရပါလေ။

တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် အခန်းစေ့ရှာပြီးသွားကြ သည်။

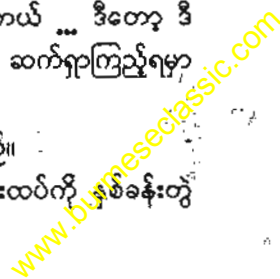
“ဆရာလှိုင်မင်း ... ဒီတိုက်ခန်းဟာ မြေညီထပ်အပါအဝင် သုံးထပ်တိုက်ပါနော် ...”

“အဲဒါ ဘာပြုလဲ မောင်စိန် ...”

“လှေကားက တက်လာရင် ... ပထမထပ်မှာ လက်ဝဲတစ် ခန်း ... လက်ယာတစ်ခန်း ... အပေါ်ဆုံးထပ်မှာလည်း လက်ဝဲတစ်ခန်း ... လက်ယာတစ်ခန်းပဲ ... အဲဒီတော့ မြေညီထပ်မပါ ... အခန်းလေးခန်းရှိတယ် ... ဒီတော့ ဒီ အခန်းမှာမတွေ့ရင် ကျန်တဲ့သုံးခန်းမှာ ဆက်ရှာကြည့်ရမှာ ပေါ့ ဆရာလှိုင်မင်း ...”

ကိုလှိုင်မင်းက ခေါင်းခါပြသည်။

“မဟုတ်ဘူး မောင်စိန် ... အပေါ်ဆုံးထပ်ကို ...”

ဆန္ဒချိတ်စည်းခြင်း

... ကလေးတို့ပိတ်ပြီးနောက် နောင်သက်ဆွေ
... ပြင်ပကို အဖျင်းပြေ ငေး
...

လမ်းမကြီးဝယ် ကိုလှိုင်မင်းနှင့် တပည့်နှစ်ယောက်
သည် အနော်ရထာလမ်းမကြီးဘက်သို့ ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်နေ
မိသည်။

နောင်သက်ဆွေ အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာသည်။ စားပွဲ
ပေါ်ရှိ စာမူရေးလက်စ စာမူတွင် ဆက်ရေးချင်စိတ်မရှိပါလေတော့။
ရောနီ (Mood) ဖျတ်သွားပြီဆိုပါတော့။

မိမိအိပ်ခန်းထဲသို့ပင် အိပ်တော့မည်ဟု ဝင်ရောက်
လိုက်သည်။

(၂)

“ဟိုက် ... ဗုဒ္ဓေါကြီး ... ဒါက ဘာလဲ ...”

နောင်သက်ဆွေ မိမိအိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့်
ဘွားခနဲမြင်ကွင်းကြောင့် အံ့အားသင့်ကာ ‘ဗုဒ္ဓေါကြီး’ဟု အာမေဗိုတ်
သွားမိသည်။

အကြောင်းမူ ...

အိပ်ခန်းထဲရှိ မိမိတစ်ယောက်အိပ်စုတင် အိပ်ရာ
ဘေးဝယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို ဘွားခနဲတွေ့
လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်ပါလေ၏။

အမျိုးသမီးသည် သိပ်လှသော၊ သိပ်ချောသော
အမျိုးသမီးဖြစ်ပါ၏။

ရင်ဖုံးအင်္ကျီလက်ပြတ်နှင့် ပွင့်ရိုက်ထဘီဝတ်ဆင်
ထားသည်ဖြစ်သော်လည်း သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံး ဦးခေါင်းမှအစ မြေ

ဖွားတိုင် ရေတွေစိုစွဲနေသည်။ ဝတ်ထားသော ထဘီအင်္ကျီမှ ရေ
ကော်တို့သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျရောက်ယိုစီးနေသည်။

“ဟ ... မင်း ... မင်း ... ဘယ်သူလဲ ... ဇွဲလယ်ခေါင် ...
တိုက်ခန်းထဲမှာ မင်းက ဘာလို့ရေတွေစိုစွဲပြီး ရောက်နေတာ
လဲ ... ”

“ယုဝါဟာ ... ယုဝါပါ အစ်ကို ... ”

“မင်း ယုဝါဖြစ်ဖြစ် ... ယုနီဖြစ်ဖြစ် ... ယုစိမ်းဖြစ်ဖြစ် ...
ငါ့အိပ်ခန်းထဲ ဘာလို့ရောက်လာတာလဲ ... ကြံကြံဖန်ဖန်
တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရေတွေစိုစွဲလို့ ... မိုးလည်းမရွာ
သကြိန်တွင်းလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ... ”

“ယုဝါဝင်လာတော့ အစ်ကိုစာရေးစားပွဲမှာ စာကုန်းရေး
တာမို့ ယုဝါကို အစ်ကိုမမြင်ဘူး ... ယုဝါနောက်ဘေးဖက်
တိတ်တိတ်ကလေးဝင်သွားပြီး အိမ်သာပေါ်က ရေတိုင်
ကြီးပေါ်တက် ... အဖုံးဖွင့်ဝင်ပုန်း အဖုံးပြန်ပိတ်ထားတာ
အစ်ကို ... ”

နောင်သက်ဆွေသည် ယုဝါဆိုသည့်ကောင်မချော
လေးက တည့်တည့်ပြောမှပင် ရေးတေးတေးသဘောပေါက်ရပါ
ကိုလှိုင်မင်းတို့လက်မှ ထွက်ပြေးရင်း မိမိတို့က
လှေကားသို့ တက်လာပြီး မိမိမသိလိုက်ဘဲ ရေတိုင်ပေါ်သို့ တက်
ရောက်ပုန်းအောင်းခြင်းဖြစ်ပုံရသည်။

ယုဝါကို နောင်သက်ဆွေ ယခုမှ သေချာကြည့်
သည်။

သူမတွင် တစ်ကိုယ်လုံးရေတွေစိုထားသောကြောင့်
အင်္ကျီနှင့် ထဘီက အသားကပ်နေသည်။

ဒီတော့လည်း သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်အဆစ်အပိုင်းတို့မှာ
သူ့နေရာနှင့်သူ သူမ၏အရှုံ့တွေကို ပုံရိပ်ပေါ်နေစေသည်။

ယုဝါသည် မျက်နှာကလေးချောလှရုံမက ကိုယ်လုံး
ကိုယ်ပေါက်ကလည်း တကယ့်လက်ရာမြောက် ပန်းပုဆရာ၏
လက်စွမ်းပြ ရုပ်တုနယ် ရှိနေသည်။

ရုပ်ရော၊ ကိုယ်ထည်ရော သိပ်လှ သိပ်အချိုးကျ
သော ယုဝါ၏မျက်နှာလေးက ညှိုးနွမ်းနေသည်ကိုလည်း နောင်
သက်ဆွေ သတိထားလိုက်မိသည်။

“ဒါဆို မင်းဟာ ကိုလှိုင်မင်းတို့ လိုက်ရှာနေတဲ့ အမျိုးသမီး
ပေါ့ ... ဟုတ်လား ... ”

“ကိုလှိုင်မင်းက ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်းတော့ ယုဝါမသိဘူး ...
သူတို့သုံးယောက် ယုဝါနောက်ကို သဲသဲမဲမဲလိုက်နေကြ
တယ် ... ဒီတော့ ယုဝါ သူတို့ကို ကြောက်လာတယ် ... ”

“ကိုလှိုင်မင်းတို့က လိုက်တယ်ထားပါတော့ ... မင်းက
ကောညကြီးမင်းကြီးဘယ်ကလာပြီးဘယ်ကိုသွားတာမို့လဲ”

“ယုဝါက သိမ်ဖြူလမ်းမကြီးပေါ်က အမျိုးသမီးဘော်ဒါ
ဆောင်မှာ လစပေးပြီးနေတာပါ အစ်ကို ... ”

မှန်ပေသည်။ သိမ်ဖြူလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ဝိုင်ဒဗလျူ
စီအေ အမျိုးသမီးဘော်ဒါဆောင်ရှိမှန်း နောင်သက်ဆွေ သတိထားမိ
ဖူးသည်။

ပုဂ္ဂလိက တည်းခိုခန်းများသည် အခန်းခအလွန်ဈေးကြီးသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ဦးတည်းနေဖို့အတွက်ဆိုလျှင် အမျိုးသမီးဘော်ဒါဆောင်တွင် လခပေးနေခြင်းက အကုန်အကျသက်သာသည်။ ဣဂ်ဂြေကိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တချို့လူမှုရေးအသင်းအဖွဲ့တချို့က ယခုလို အမျိုးသမီးဘော်ဒါဆောင်၊ အမျိုးသားဘော်ဒါဆောင်များဖြင့်လှစ်ကာ သက်သာသော နှုန်းထားလခဖြင့် ထားရှိကြပေသည်။

နေ့စဉ် အလုပ်တက်၊ ကျောင်းတက်၊ သင်တန်းတက်၊ တစ်ကိုယ်ရေသမားများအတွက် နေရေးထိုင်ရေးရော ဈေးနှုန်းလခရော၊ အဆင်ပြေစေပေသည်။

ယုဝါဏှ အမျိုးသမီးဘော်ဒါဆောင်နေသည်ဆိုခြင်းကြောင့် ဒီကောင်မလေးသည် တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယအပျိုမလေးဖြစ်ရမည်ဟု တွက်ဆနိုင်သည်။

သို့သော် နောင်သက်ဆွေရင်ထဲတွင် မရှင်းသည်ကို ဆက်၍မေးပါ၏။

“မင်းက မိုးချုပ်ညဉ့်နက်ကြီးကျမှ ဘယ်သွားပြီး ဘာလုပ်လို့ ကိုလှိုင်မင်းတို့အဖွဲ့က မင်းနောက်ကို လိုက်တာလဲ ... ”

“ဗိုက်ဆာလို့ ... ”

“ဟေ ... ”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို ... ဘော်ဒါဆောင်က နေခွင့်သာရှိတာ ... အစားအသောက်အတွက် တာဝန်ယူတာမှ မဟုတ်

တာ ... ညနေက ယုဝါအလုပ်များနေလို့ ညစာမစားဖြစ်ဘူး ညကိုးနာရီကျော်မှ ဗိုက်ဆာလာတာမို့ သိမ်ဖြူလမ်းတစ်လျှောက် ညဘက်ဖွင့်တဲ့ အစားအသောက်ဆိုင်တွေ မတွေ့တော့ဘူး ... ဒါကြောင့် အနော်ရထာလမ်းနဲ့ ဆူးလေဘုရားလမ်းထောင့်တွေမှာဖြစ်ဖြစ် ... ရွှေဘုံသာလမ်းထဲမှာဖြစ်ဖြစ် စားသောက်ဆိုင်တွေရှိမှာပဲဆိုပြီး ဆက်သွားမိတာပါ ... အဲဒီမှာ အဲဒီလူသုံးယောက်က ယုဝါနောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်ကြတော့တာပါ ... ယုဝါကြောက်တာနဲ့ ပြန်လှည့်လာရာမှ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းထိပ်အရောက် ... သူတို့ ယုဝါကို မိတွေ့မလောက် နီးကပ်လာတယ် ... အားလုံးအိမ်တွေကလည်း မီးမှိတ် ... ပိတ်ထားကြပြီမို့ ... မီးသင်းနေတဲ့ အစ်ကိုအခန်းဆီ လှေကားက တက်ပြေးလာတာပါ ... ”

နောင်သက်ဆွေက ဒီကောင်မလေးပြောတာ ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟု ဇေဝေဝါပင်။

“အစ်ကိုအခန်းရောက်တော့ တံခါးတွန်းကြည့်တယ် ... ပွင့်သွားတယ် ... ဧည့်ခန်းထဲကစားပွဲမှာ အစ်ကိုက စာတွေကုန်းရေးနေတာ ယုဝါတွေ့ရတယ် ... ဒါကြောင့် အစ်ကိုမမြင်မသိဘဲ အစ်ကိုနောက်ဘက်ခန်းတွေဆီ လာခဲ့တယ် အဲဒီမှာ အပြင်က နောက်ကလိုက်လာတဲ့လူတွေ ဝင်လာတာ တွေ့ရပြန်တာမို့ ... အိမ်သာပေါ်က ရေတိုင်ကီထဲပင်ပြီး အဖုံးပြန်ချ ... ပုန်းနေလိုက်တာပါ အစ်ကို ... အဲဒီလူ

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

သုံးယောက်နဲ့ အစ်ကိုသိသလားဟင် ... ”
 “သိသားပဲ ... သူတို့ဟာ လူကောင်းတွေမှ ရိုးရိုးသာမန်လူ
 ကောင်းတွေတောင် မဟုတ်ဘူး ... ရဲ့ ထောက်လှမ်းရေး
 အဖွဲ့ကပဲ ခေါင်းဆောင်ကိုလှိုင်မင်းနဲ့ တို့သိဖူး ကျွမ်းပူးထား
 တယ် လူတော်ပါ ... ”
 “သူတို့ ယူနီဖောင်းမှဝတ်မထားဘဲ အစ်ကို ... သူတို့ယူနီ
 ဖောင်းဝတ်ထားရင် ယုဝါ ဘယ်ပြေးမလဲ ... အတွေ့ခံထား
 ရင် ယုဝါဘယ်ပြေးမလဲ ... အတွေ့ခံမှာပေါ့ ... အခု အရပ်
 ဝတ်နဲ့ ယုဝါနောက် တကောက်ကောက်လိုက်တော့
 မကောင်းတဲ့လူတွေထင်ပြီး ယုဝါလွတ်အောင် ပြေးရတာ
 ယုဝါက မိန်းမသားတစ်ယောက်ပဲ ... သူတို့က ယောက်ျား
 ကြီးသုံးယောက်ဆိုတော့ ... ယုဝါကြောက်တာပေါ့ အစ်ကို”
 “ဒီလိုဖြစ်မှာပေါ့ ... မင်းက အစားတစ်လုတ်အတွက် ညကြီး
 မင်းကြီးအပြင်ထွက်တာကိုး ... ”

ယုဝါက ဝင်သက်ကျွံ တအားရှူပြီး ထွက်သက်ထို
 မျှင်းထုတ်သည်။ သက်ပြင်းတစ်လုံး မသိမသာချသည်ပဲ ဆိုပါလေ
 တော့။

မည်သို့ဆိုစေ ဝင်သက်ပြင်းပြင်းရှူသွင်းသောအခါ
 သူမ၏ရင်ကလေးမို့တက်လာသည်။ ထွက်သက်ပြန်ဆုတ်သောအခါ
 မို့သော ရင်လေးတအိအိပြန်နိမ့်ဆင်းသွားသည်။

အဝတ်တွေ ရေစိုအသားကပ်နေသဖြင့် သူမ၏ လေ
 ရှူလေထုတ် အမြင့်အမိုနှင့် အနိမ့်အဆင်းကို ပသာဒသဘော၊ နောင်

ငွေကြီးပါလာ

ဆတ်ဆွေ ငေးကြည့်နေမိသည်။

နောင်သက်ဆွေအကြည့်ရိုင်းသွားသည်။

ယုဝါသည် နောင်သက်ဆွေ၏ ပသာဒအကြည့်
 ကြောင့် သူမ၏ရင်မို့မို့ကို လက်ကလေးနှစ်ဖက် ကြက်ခြေခတ်နှင့်
 တာကွယ်လိုက်ရှာပဲသည်။

နောင်သက်ဆွေ ချက်ချင်းသတိပြန်ဝင်ကာ တခြား
 သို့ အကြည့်လွှဲပစ်လိုက်ပြီး ဒီအမျိုးသမီးယုဝါနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိ
 ဘာလုပ်ပေးရမည်ကို စဉ်းစားသည်။

သူမလေးသည် ရုပ်တော်တော်သန်သည်။ ကိုလှိုင်
 မင်းအဖွဲ့ နောက်ကလိုက်လာသည်ကို အလွန်အမင်းထိတ်လန့်နေပုံ
 ဆည်းရသည်။

အကယ်၍ အပေါစားအမျိုးသမီးတစ်ဦးဆိုပါက သူမ
 ၏ အရှက်ကို လက်ကြက်ခြေခတ်ဖြင့် မကွယ်ဘဲ မြှူပင် မြှူဆွယ်
 ဆွဲဦးမည်။

ယုဝါသည် အပေါစားမဖြစ်နိုင်။

“ကဲ ... ကဲ ... မင်းပြောတာတွေလည်း ပြောတာပဲ ...
 ဟုတ်မှန်သလား မဟုတ်မှန်ဘူးလားဆိုတာ ငါက ဆုံးဖြတ်
 ဖို့လည်း မလိုဘူး ... ဒီတော့ အခု မင်းဘာလုပ်ချင်သလဲ
 မင်း ဒီရေစိုအဝတ်တွေနဲ့ အကြာကြီးနေရင် အအေးမိဖျားနေ
 နိုင်တယ် ... နမိုးနီးယားတွေ ဘာတွေဝင်နိုင်တယ် ... ငါမှာ
 မော်တော်ဆိုင်ကယ်ရှိတယ် ... ဒီကနေ မင်းရဲ့သိမ်ဖြူလမ်း
 အမျိုးသမီးဘော်ဒါဆောင်ကို ငါမော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ညှိက်

ဦးပေးမယ် ... ဘာမှမဝေးလှဘူး ... ”
 “ဟုတ်ကဲ့ ... ယုဝါ ပြန်ချင်ပါတယ် ... အစ်ကို့မှာ အမျိုးသမီး
 ဝတ်စုံ တစ်စုံလောက်မရှိဘူးလားဟင် ... ”
 “ထပ်သရီး ... ငါ့မှာ ဘယ်ကလာပြီး မိန်းမအင်္ကျီထဘီရှိမှာ
 လဲ ... ကြံကြံဖန်ဖန် ... ”
 “ဒါဆို ... ဒီစုံနဲ့နေတဲ့ အဝတ်တွေနဲ့ ဘော်ဒါဆောင်ကို ဘယ်
 လိုပြန်ဝင်ရမလဲ အစ်ကို ... ဘော်ဒါဆောင်မှာက မိန်း
 ကလေးတွေချည်းပဲရှိနေတော့ ... ယုဝါကို ဒီပုံစံနဲ့တွေ့ရင်
 အရမ်းမကောင်းထင်မှာ ... ညကြီးမိုးချုပ်ကြီးလည်းမဟုတ်
 လား ... ပြီးတော့ အဆောင်အုပ်ချုပ်တဲ့ ဒေါ်ဘီဘီကလည်း
 စည်းကမ်းသိပ်ကြီးတာ ... အကျင့်မကောင်းဘူးထင်ရင်
 ဘော်ဒါဆောင်က မောင်းထုတ်ပစ်တာ ... ဒီပုံစံအတိုင်း
 ယုဝါကိုမြင်ရင် အထင်လွဲခံရမှာ သေချာတယ် ... ”
 “ဒါဆို အပြင်မှာ ညထွက်ပြီး နံနက်မှပြန်လာတဲ့ အမျိုးသမီး
 ဆိုရင်ကော ... ဒေါ်ဘီဘီက ဘာပြောမလဲ ... ”
 “ဘော်ဒါဆောင်မှာ ညဘက်အလုပ်ဆင်းတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ
 အများကြီးရှိတယ် အစ်ကို ... ညပိုင်းကျမှ လျှပ်စစ်မီးက
 မှန်တော့ တချို့အလုပ်တိုက်တွေ ... စက်ရုံတွေက ညမှ
 အလုပ်လုပ်ကြတယ် ... ဒါကြောင့် ညဆင်းအလုပ်သမား
 အမျိုးသမီးတွေရှိနေတာ ... ”

ယုဝါပြောသည်မှာ မှန်ပါ၏။ နောင်သက်ဆွေ၏
 ဝတ္ထုများထုတ်ဝေပေးသော စာအုပ်တိုက်ပင်လျှင် ညဘက်လျှပ်စစ်

မီးမှန်ချိန်မှလုပ်နေသည်များ သိထားပါ၏။
 “ဒါဖြင့် မင်းဘာလုပ်မလဲ ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ... ”
 “အစ်ကို့အခန်းမှာ မီးပူဆိုးဖြစ်ဖြစ် ... လျှပ်စစ်မီးဖိုဖြစ်ဖြစ်
 မရှိဘူးလားဟင် ... ”
 “မီးပူဆိုးတော့မရှိဘူး ... ငါက ငါ့အဝတ်အစားဟောင်းတွေ
 ကို ပင်မင်းဆိုင်ပို့တာ ... လျှပ်စစ်မီးဖိုဟော့ပလိတ်တော့ရှိ
 တယ် ... ငါ့အချိန်မတော် ကော်ဖီသောက်ချင်ရင် ရေခွေး
 တည်ဖို့ ဝယ်ထားတာ ... ”
 “ယုဝါရဲ့အဝတ်တွေက သိပ်အထူးစားတွေမဟုတ်ပါဘူး အစ်
 ကို ... လျှပ်စစ်မီးဖိုဖွင့်ပြီး အပူငွေ့ပေးလိုက်ရင် တစ်ခဏ
 အတွင်း ခြောက်သွေ့သွားမှာပါ ... အဲဒီလောက်အထိတော့
 ယုဝါ ဒီမှာ ခဏနေပါရစေ ... ”
 “ရပါတယ် ... အဲဒီလောက်တော့ ရပါတယ် ... လုပ်လေ
 မီးဖိုထဲမှာ ဟော့ပလိတ်မီးဖိုရှိတယ် ... သွားလုပ်ပေါ့ ... ”
 နောင်သက်ဆွေက ခွင့်ပြုချက်ပေးသည့်တိုင်အောင်
 ယုဝါသည် ကြောင်ငေးငေးလေးအကြည့်ဖြင့် နောင်သက်ဆွေကို
 ကြည့်နေသည်။
 “မင်းမှာ တစ်ခုခုလိုနေပြန်ပြီလား ... ”
 “ယုဝါ အဝတ်တွေ မီးငွေ့ပေးထားတုန်း တစ်ခုခု ယုဝါဝတ်
 ထားဖို့ လိုနေလို့ပါ အစ်ကို ... အစ်ကို့ဆီက ရုပ်အင်္ကျီတစ်
 ထည်နဲ့ ပုဆိုးတစ်ထည်လောက် ခဏပေးဝတ်ပါလား။”
 “ရှါး ... ”

နောင်သက်ဆွေသက်ပြင်းတစ်လုံးမှတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ငါ့အိပ်ရာဘေးမှာ ငါ့အဝတ်စီရိုရှိတယ် သော့ခတ်မထားဘူး ... ဖွင့်ကြည့်ပြီး မင်းနဲ့သင့်တော်မှာ ရွေးဝတ် ...”

“ကျေးဇူးသိပ်တင်ပါတယ် အစ်ကို ...”

“အသေးအစွဲတွေပါ ...”

နောင်သက်ဆွေသည် သူငယ်ချင်းများကို ပြောလေ့ရှိသည်။ ဒါက အသေးအဖွဲ့ပါဟူသော သဘော ယုဝါကို ပြောလိုက်မိသည်။ ကောင်မလေးလွတ်လပ်စွာ အဝတ်လဲစေရန် ဧည့်ခန်း ဝရန် တာဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

ကိုလှိုင်မင်းအကြောင်းတွေးသည်။ ကိုလှိုင်မင်းလို လူသည် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်၏နောက်သို့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့တော့ မလိုက်တန်ရာ၊ ယုဝါကို တစ်ခုခုမသင်္ကာသောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာသည်။ မိမိအခန်းထဲ ယုဝါဝင်သွားသည်ဟုလည်း စွပ်စွဲသည်။

ဗာကယ်တော့ ကိုလှိုင်မင်း၏စွပ်စွဲချက်မှန်နေသည်။ ယုဝါက အိမ်သာပေါ်မှ ရေတိုင်ကီထဲဝင်နေ၍သာ ရှာမတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရေတွေရှိနေသော ရေတိုင်ကီထဲသို့ ဝင်၍ပုန်းမည်ဟု လုံးဝမထင်ထား။ ရေတိုင်ကီကို သူတို့လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့်တော့ ထိုးကြည့်သေးသည်။ နေသားတကျအဖုံး ဖုံးထားလျက်မို့ အထဲကို ဖွင့်ရှာစရာမလိုဟု တွက်ဆထားပုံရသည်။

ယခု ...

ကိုလှိုင်မင်းရှာမတွေ့ခဲ့သော ယုဝါသည် မိမိအခန်း မိမိရှေ့မှောက်သို့ရောက်နေပါပြီကော။

ယုဝါ၏ ပြောပြချက်မှာလည်း ကိုလှိုင်မင်းတို့သုံးယောက်ကို မသမာသူတွေထင်၍ ထွက်ပြေးရသည်ဟု ပြောသည်။

ကိုလှိုင်မင်းတို့သည် မသမာသူတွေမဟုတ်။ ကိုလှိုင်မင်း စိတ်တွင် မိမိကပဲ ဒီမိန်းကလေးကို ဝှက်ပေးထားသယောင် ပြောသွားသည်။

ယခုမူ ကိစ္စက ရှင်းနေပြီး ယုဝါဆိုသည့် မိန်းကလေးကို ခင်ဗျားလာတွေ့ချင် တွေ့ပေတော့ ကျုပ်ဆီမှာ ရောက်နေတယ်ဟု ဖုန်းဆက်ပြောသင့်သည်။

ဒီတိုက်ခန်းကို ဝယ်ကတည်းက တယ်လီဖုန်းပါရှိသည်မို့ စာရေးစားပွဲပေါ်ရှိ တယ်လီဖုန်းရှိရာ ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်ဝင်လာပြီး ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ကာ ကိုလှိုင်မင်း၏ဖုန်းဂဏန်းကွက်ကို နှိပ်ရန် ပြုလိုက်သည်နှင့် ...

“မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကို ... ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့ ... ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့”

ယုဝါအတင်းပြေးထွက်လာသည်။ နောင်သက်ဆွေ ဖုန်းကိုင်ထားသောလက်ကို ယီးလေးခိုသည်အထိ ဇွတ်ဆွဲချသည်။ အမှတ်မထင် ယီးလေးခို ဆွဲချသည်မို့ တောင့်မထားသဖြင့် နောင်သက်ဆွေတွေ လဲပြိုသွားသည်။

နှစ်ဦးစလုံး ကြမ်းပြင်သို့လဲပြိုကျသွားခြင်းဖြစ်ပါ၏။ လဲပြိုသူများ ထုံးစံအတိုင်း ဆွဲမိဆွဲရာ ကိုင်မိကိုင်ရာ

ဆွဲကိုင်သည်။

တခြားဆွဲစရာမရှိသဖြင့် ယုဝါနှင့် နောင်သက်ဆွေ
သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဆွဲကိုင်ရင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်တွယ်ကာ
လဲပြောင်းမျိုးဖြစ်သွားသည်။

နောင်သက်ဆွေတွင် ယုဝါကိုပွေ့ဖက်ထားရင်း ရင်
တွေ့ရန်သည်။ ရှိန်းတမြဲခြံစားရသည်။ ထွေးနွေးသော အထိအတွေ့
ဖောဋ္ဌပူအာရုံ သိသိသာသာကြီး ခံစားလိုက်ရပါ၏။

ယုဝါတွင် သူကဲ့သို့ခံစားရလေသလား၊ မခံစားရလေ
သလားတော့ မသိ။

“မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ် ... ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့ ယုဝါကို သနားပါ
ယုဝါ သူတို့ကို ကြောက်လွန်းလို့ပါ အစ်ကို ... ”

ဟုသာ ဖက်တွယ်ထားရင်း တတွတ်တွတ် ပြောနေ
ပါလေ၏။

ယုဝါ၏စကားတွေကြောင့် နောင်သက်ဆွေ သတိ
ပြန်ဝင်လာကာ ယုဝါအား ရစ်ပတ်ပွေ့ပိုက်ထားသည်ကို လွှတ်လိုက်
သည်။

တုံးလုံးလဲကျရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။
ယုဝါခမျာ ချက်ချင်းထမရပ်နိုင် တုံးလုံးလေး လဲ
လျက်ရှိနေသည်ကိုလည်း ငုံ့ကြည့်မိသည်။

“အာ ... ဒုက္ခ ... ”

နောင်သက်ဆွေ တခြားဘက်သို့ မျက်စိအကြည့် လွှဲ
ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

ယုဝါသည် နောင်သက်ဆွေ၏ ရှုပ်အင်္ကျီကိုဝတ်ထား

သည်။ အဘယ်မှာလျှင် ကိုယ်ထည်တော်ပါမည်နည်း။ နောင်သက်
ဆွေက ကိုယ်ထည်ရင်အုပ်ကျယ်၊ ပခုံးတန်းကျယ်၊ ဗလနှင့် ထောင်
မောင်းသူဖြစ်သည်။ ယုဝါအဖို့ ပွချင်တိုင်းပွ၊ ချောင်ချင်တိုင်း ချောင်
နေသည်။

တို့ထက်မှာမူ ရှုပ်အင်္ကျီကို ကြယ်သီးစုံမတပ်ရသေးမီ
ကမန်းကတန်း ယုဝါပြေးထွက်လာသည်။

ပြီး နောင်သက်ဆွေ၏ပုဆိုးများသည် ချည်ချော
အပါး၊ အနံ့ကြီးကွင်းကျယ်တွေဖြစ်သည်။ ယုဝါ၏သေးကျင်သော
ခါး၊ ကျစ်လျစ်သောကိုယ်လုံးလေးနှင့် ဘူးသီး ဂုန်နီအိတ်စွပ်ဖြစ်နေ
သည်။

ဒီတော့လည်း တုံးလုံးလေးဖြစ်နေသော ယုဝါမှာ
ယောကျ်ားသားနောင်သက်ဆွေအဖို့ ကြည့်ချင်ပါလျက် မမြင်ရဲစရာ
တွေဖြစ်သွားတော့သည်။

နောင်သက်ဆွေ တခြားသို့ မျက်နှာလွှဲပြီး တယ်လီ
ဖုန်းကို သူ့နေရာနှင့်သူ ပြန်တင်ထားလိုက်ပြီး ...

“မင်းအဝတ်အစားတွေ သေချာပြန်ဝတ်စမ်း ယုဝါ ... ”

ယုဝါဟု နောင်သက်ဆွေ၏ နှုတ်မှ အလိုလိုခေါ်မိ
တော့သည်။ ယင်းသို့ခေါ်ခြင်းတွင် ရင်းနှီးသောအသွင်ပါရှိသွားသည်
မှန်း နောင်သက်ဆွေကိုယ်တိုင် သတိထားမိမည်မဟုတ်ပါလေ။

ပြောပြီး ဝရန်တာဘက်သို့ နောင်သက်ဆွေရှောင်
ထွက်သွားသည်။ တိုက်ခတ်လာသော ပြင်ပမှလေပြည်လေညည်းကို
အားရပါးရ ရှူသွင်းမိသည်။

နေ့ရင်းထိုင်ရင်း စိတ်မောလွန်းရပါလားဟု ကိုယ့်
အာရုံစိုက်ပြီးတွေးနေမိသည်။

ယုဝါအဖို့ အဝတ်တွေပြန်ပြီး လုံလုံလဲလဲဝတ်ဆင်ပြီး
ခွန်လောက်မှ နောင်သက်ဆွေ ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

ယုဝါသည် အရာခပ်သိမ်းလုံလုံလဲလဲဖြစ်သွားပြီး
ဇာတ်တတ်လေးရုပ်နေပါ၏။ ရုပ်နေရာမှ နောင်သက်ဆွေကို ငေးငေး
လေး စိုက်ကြည့်နေသည်။

နောင်သက်ဆွေက စာရေးစားပွဲပေါ်ရှိ ရေဖန်ချိုင့်
ထဲမှ ဖန်ခွက်ထဲ ရေထည့်လိုက်သည်။ ပြီး သောက်ချလိုက်သည်။

နောက်တစ်ခွက် ထပ်ငဲ့ထည့်သည်။ ယုဝါကို ရေဖန်
ခွက်လှမ်းပေးသည်။

“ရှေ့ ... သောက် ယုဝါ ...”

ယုဝါက ချက်ချင်းမယူသေးဘဲ နောင်သက်ဆွေကို
ငေးကြည့်မြဲ ကြည့်နေသည်။

“ရှေ့ ... ရေသောက်လိုက်လေ ... မင်းအထိတ်တလန့်ဖြစ်
သွားတယ် မဟုတ်လား ...”

ယုဝါယူပြီး ရေသောက်လိုက်ပါ၏။ မီးချောင်းရောင်
အောက်မှာပင် ယုဝါ၏လည်တိုင်မှ အကြောစိမ်းလေးများ ယုက်
သမ်းနေသည်ကို နောင်သက်ဆွေမြင်ရသည်။ နေ့ပိုင်းနေ၏အလင်း
ရောင်အောက်မှာသာဆိုပါက ယုဝါ၏ဝင်းမွတ်သော အသားအရေ
ပေါ်တွင် အကြောစိမ်းလေးများ နေရာအနှံ့ရှိသည်ကို မြင်တွေ့ရ
မည်ထင်ပါ၏။

ရေသောက်ပြီးနောက် ဖန်ခွက်ကို ပြန်ပေးရင်း ယုဝါ

ထဲ ပြီးနေပေသည်။

“မင်း ဘာလိုပြုံးတာလဲ ...”

“အစ်ကိုကို ပြုံးတာပါ ... အထိတ်တလန့်ဖြစ်ရင် ရေသောက်
ရတယ်လို့ အစ်ကိုကို ဘယ်သူသင်ပေးထားဖူးလိမ့်လို့ ယုဝါ
ပြုံးမိတာပါ ...”

“ငါငယ်ငယ်တုန်းက အထိတ်တလန့်ဖြစ်ရင် ... ငါ့မေမေက
ရေတိုက်လိုက်တာပဲ ...”

“ဒါက ကလေးအရွယ်ကိုး ...”

“လူကြီးလည်း အတူတူပေါ့ ... ရေဆိုတာ နှလုံးအေးစေ
တယ် ... အသည်းအေးစေတယ် ... အထိတ်တလန့်ဖြစ်တဲ့
အခါ နှလုံးနဲ့ အသည်းပူလောင်သွားတတ်တာပဲပေါ့ ... ရေ
သောက်ချလိုက်ရင် နှလုံးအသည်း အေးမြသွားစေနိုင်တာ
ဒါထက် ယုဝါရဲ့အဝတ်တွေကော ...”

“ဟေ့ပလိတ်ဖွင့်ပြီး အဝတ်တွေ ... အပေါ်ကချိတ်နဲ့ဆွဲ
လှမ်းထားတယ် အစ်ကို ...”

“ချက်ချင်း မဖြောက်နိုင်ဘူးပေါ့ ...”

“တစ်နာရီလောက်တော့ ကြာမလားဘဲ အစ်ကို ...”

နောင်သက်ဆွေ နာရီကြည့်လိုက်သည်။ ညဆယ်နာ
ရီနီးနစ်လေးဆယ်ရှိပေပြီ။ နောက်ထပ်တစ်နာရီလောက်ဆိုပါလား။
ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်ဖြစ်သွားပေပြီ။ ညသန်း
ခေါင်အချိန်ဝယ် လမ်းမထွက်သင့်တော့ပြီ။ ရဲပစ္စုရောင်တွေ နေရာ

အနံ့ရှိနေလေပြီ။

“ကဲ ထိုင်ဦး ယုဝါ ... ”

ယုဝါက ဆက်တီကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ပုံ
ပုံကလေး ထိုင်လိုက်သည်။

နောင်သက်ဆွေသည် စောစောကလို ယုဝါအား
မင်းတွေ ငါတွေဖြင့် အလိုလိုစိတ်က မပြောချင်တော့၊ ထိုစကားလုံး
တွေသည် ယုဝါအပေါ် ရင့်သီးသည်ဟု စိတ်ထဲမှ ထင်လာမိ၍ဖြစ်
သည်။

“ယုဝါ ကိုလှိုင်မင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့သလဲ ... ”

“အို ... ဘယ်လိုမှမပတ်သက်ခဲ့ဘူး ... သူတို့ကို ယုဝါသိ
လည်း မသိဘူး ... ”

နောင်သက်ဆွေက ယုဝါ၏စကားကို လက်ခံချင်ပုံ
မရပေ။

ဦးခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ယုဝါ ... ကိုယ် ကိုလှိုင်မင်းအကြောင်း ကောင်း
ကောင်းသိတယ် ... ဒီလူက ရဲအဖွဲ့ထောက်လှမ်းရေးသမား
ကောင်းတစ်ယောက်ပါ ... ယုဝါမှာ ရဲထောက်လှမ်းရေးနဲ့
ပတ်သက်တာ တစ်ခုခုရှိလို့ ယုဝါနောက်ကို ကိုလှိုင်မင်း
လိုက်နေတာပဲဖြစ်မယ် ... ယုဝါ တကယ်မပတ်သက်ရင်
ကိုလှိုင်မင်းဆီ ကိုယ်ဖုန်းဆက်တာ ဒေရာသောပါးအထိတ်
တလန့်နဲ့ ကိုယ့်ကို ဖုန်းမပြောအောင် တားမြစ်စရာမှ မလို
တာ ... ကန့်ကွက်စရာမှ မလိုတာ ... ”

ယုဝါသည် ချက်ချင်း ဆက်တီကုလားထိုင်ပေါ်မှ
ဆင်းကာ နောင်သက်ဆွေထိုင်နေရာ၏ ကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်ကာ
နောင်သက်ဆွေ၏ခြေသလုံးနှစ်ဖက်ကို ဖက်တွယ်လိုက်သည်။

ခြေသလုံးဖက် တောင်းပန်ရ တောင်းပန်ရဆိုသည့်
ငိုသွင်ဖြစ်သွားသည်။

“အဲဒါတွေ ယုဝါကို မမေးပါနဲ့လား အစ်ကို ... ဒီညအဖို့
အစ်ကိုအနေနဲ့ ယုဝါကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလေး ကယ်တင်တဲ့
အနေနဲ့ ကယ်တင်ပေးပါလို့ ယုဝါတောင်းပန် အသနားခံပါရ
စေ အစ်ကို ... ယုဝါကို သနားပါနော် ... ”

နောင်သက်ဆွေ ယုဝါကိုငုံကြည့်သည်။ ဤအကြည့်
တွင် ကရုဏာတွေ၊ အကြင်နာတွေ ပါရှိနေ၏။

ယုဝါအား လှိုင်မင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မမေးတော့ဟု
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုညက ... ယုဝါနှင့် နောင်သက်ဆွေတို့ တခြား
အကြောင်းအရာတွေ မအိပ်ကြစတမ်း ဆက်ပြောဖြစ်ကြသည်။

ယုဝါသည် မကြာသေးမီကမှ ဖွင့်လှစ်ထားသော
အိမ်ခြေဦးဟိုတယ်တွင် အလှည့်ကျသီဆိုဖျော်ဖြေပေးရသော အဆို
အောင်မလေးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ယုဝါကပင် ပြောပြသည်။

နောင်သက်ဆွေကိုယ်တိုင် ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်သို့
အောက်ဖူးသော်လည်း ဟိုလူဒီလူပြောသတင်းစကားအရ ကမ်းခြေ
ဦးဆိုတယ်အကြောင်းကို သိထားသည်။

ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်သည် ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း

အတိုင်းသွားပြီး အတွင်းဘက်သို့ သီးသန့်လမ်းဖြင့် သွားရသည်။

ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်သည် ဟိုတယ်ဖွင့်လှစ်ဖို့ သီးသန့်ဆောက်ထားသော အဆောက်အအုံမဟုတ်။ အင်းလျားကန်ကို ချစ်နှစ်ဖြင့် ဆောက်ထားသော နဂိုကတည်းက ရှိထားသည့် အဆောက်အအုံတစ်ခုသာဖြစ်ပေသည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူတစ်ဦးပိုင်ဆိုင်ထားသည့် အဆောက်အအုံတိုက်အိမ်အကြီးကြီးဖြစ်ပေ၏။

လွန်ခဲ့သော သုံးလေးလလောက်ကမှ ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်ဖွင့်လေသလား သို့မဟုတ် နဂိုပိုင်ရှင်က ကြိုက်ဈေးဖြင့်ရောင်းချ နောက်လူက ဖွင့်လေသလားမသိ။

ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်ဟု မကြာသေးမီကမှ ဖွင့်လိုက်သော ဟိုတယ်ဖြစ်ပါ၏။ ခေတ်မီဟိုတယ်ဖြစ်စေရန် တီးဝိုင်းပေး အလှည့်ကျ အဆိုတော်တွေဖြင့် ပရိသတ်ကို ခေါ်အားပြုထားပါ၏။

ယခု ယုဝါသည် ထိုကမ်းခြေဦးဟိုတယ်မှ အဆိုတော်တစ်ဦးဟု နောင်သက်ဆွေ သိရသည်။

နောင်သက်ဆွေသာ လူညစ်တစ်ယောက်ဆိုပါက ထိုညက ယုဝါအား သူ့အပိုင်စီးနိုင်ပေသည်။

သို့သော် နောင်သက်ဆွေသည် ဤလိုလူစားမဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း ယုဝါသည် အစ်ကိုနောင်သက်ဆွေအား အရမ်းကြီးလေးစားသွားပါ၏။

ယုဝါသည် နံနက်မိုးလင်းသည်အထိ မှည့်တစ်ပေါင်း မစွန်းဘဲ သူမ၏အဝတ်အစားအသွေအခြောက်နှင့် ပြန်သွားနိုင်

သည်။

ဒီနောက်မှာတော့ စာရေးဆရာပေါက်စ နောင်သက်ဆွေသည် ယုဝါအလှည့်ကျသီဆိုမီညီနေ့တိုင်း ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်သို့ ရောက်ရပေတော့သည်။

တစ်လကြာသောအခါ နောင်သက်ဆွေသည် ယုဝါထံ ချစ်ရေးဆိုတော့သည်။

ယုဝါက အစ်ကိုနောင်သက်ဆွေအားလေးစားခြင်းအရင်းခံရုံမက သူမ၏ရင်ထဲနှလုံးသားအချစ်ဖြင့် ကျေကျေနပ်နပ် ခမ်းပန်းတသာ လူ့စွမ်းခံ၍ ချစ်တုံ့ပြန်ခဲ့ပေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သွားကြသည်။

မောင်ကလည်း မေ့ကိုချစ်သည်။

မေကလည်း မောင့်ကိုချစ်သည်။

သို့သော် နောင်သက်ဆွေက လက်ထပ်လိုကြောင်း ဆိုတော့ ယုဝါက ငြိုင်းဆိုပေသည်။

တကယ်တော့ နောင်သက်ဆွေ၏ စာရေးဆရာအလုပ်သည် အဓိကအသက်မွေးဝမ်းကြောင်းအလုပ်မဟုတ်။ ဝါသနာကြောင့်လုပ်သော အလုပ်သာဖြစ်သည်။

နောင်သက်ဆွေသည် မိုးကုတ်မှ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိဘ၏တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သည်။

သူမိဘများ မည်မျှချမ်းသာသနည်းဆိုပါမူ မြန်မာ့မြေခိုင်သံကြားမှ အကျော်အမော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ခင်သန်းနုက သီဆိုနိုင်မိတ်ကပ်ကြော်ငြာပေးသလို အရမ်းအရမ်းကို ကောင်းတာ

ဝိဝေရင်ဆိုသကဲ့သို့ နောင်သက်ဆွေ၏ မိုးကုတ်မှ မိဘနှစ်ပါးသည် အရမ်းအရမ်းကို ချမ်းသာတော့ပါပဲရှင်ဟု ဆိုရမလောက်ဖြစ်ပါ၏။

နောင်သက်ဆွေသည်ဝိဇ္ဇာ/သိပ္ပံတက္ကသိုလ်မှသမိုင်း အဓိကဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရပြီးသားလည်းဖြစ်သည်။ အမည်ရင်းမှာ သက်ဆွေဖြစ်ပြီး စာပေနယ်ထဲဝင်မှ ရှေ့မှ 'နောင်' တစ်လုံးတိုးကာ ကလောင်အမည် 'နောင်' သက်ဆွေ ဖြစ်လာပေသည်။

ကျောင်းသားဘဝကတည်းက စာရေးသားခြင်း ဝါသနာကြီးခဲ့ကာ ဘွဲ့ရပြီးနောက် စာအုပ်လောကထဲသို့ ခြေစုံပစ်ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

မိဘတွေကလည်း တစ်ဦးတည်းသော သားလေးအား သူ့အချိန်နှင့် သူ့လွှတ်ထားပေးပြီး ရန်ကုန် ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းမှ ယခုတိုက်ခန်းကို အပျောက်စနစ်ဖြင့် ဝယ်ပေးထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။

နောင်သက်ဆွေက သူ့အတွက် သွားရေးလာရေးတွင် မော်တော်ကားကို မနှစ်သက်၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကိုသာ နှစ်သက်သဖြင့် သားစိတ်ကြိုက် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဝယ်ပေးထားသည်။

ရန်ကုန်ဘဏ်တွင်လည်း သားနောင်သက်ဆွေအတွက် ဘဏ်စာရင်းဖွင့်ပေးထားသည်။

နောင်သက်ဆွေ ဝတ္ထုဖာအုပ်ဉာဏ်ပူဇော်ခသည် သူ့စာရေးဆရာအသိုင်းအဝိုင်း မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ မျှော်ရွှင်စွာ စားသောက်ပစ်သည်ကသာ များသည်။

နောင်သက်ဆွေဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ရင်ထဲမှ ချစ်သူမတွေ့ဖူးသေး၊ ယခု ယုဝါနှင့် ဤပုံဤနယ် ကြိုကြိုက်သွားပြီးလေမှ တစ်သက်တွင် တစ်ခါချစ်သောအချစ်နှင့် ချစ်မိသည်။

နောင်သက်ဆွေက လက်ထပ်ချင်သည်။ ယုဝါက လက်ထပ်ရန် အချိန်ဆွဲ ငြင်းပယ်နေသောအခြေအနေဖြစ်ပါ၏။

တကယ်တော့ ယုဝါကလည်း အစ်ကိုနောင်သက်ဆွေကို အသည်းတစ်နှင့်ချစ်ပါ၏။ တခြား ဘာမဆိုလိုက်လျှော့ရန် မလိုအပ်ပါ။

သို့သော် ... သူမအနေနှင့် ချစ်လှစွာသော ကိုကိုနောင်သက်ဆွေကို လက်ထပ်ရန်မဖြစ်သေး။ သူမတွင် လျှို့ဝှက်အခက်အခဲတွေရှိနေသည်။ ဒါကို နောင်သက်ဆွေကလည်း မသိဘဲ ခိုပိပါ၏။

လား ... လား ... ဦးအောင်မောင်းကြီး မိမိနောက်တွင် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

ဦးအောင်မောင်းကြီးသည် စာမေ့နယ်ပယ်တွင် အတ္တရင့်ဆရာကြီး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်ပေသည်။ စာဆိုလျှင် အကုန်ရေးသည်။ အထူးသဖြင့် ဆောင်းပါးရေးရာတွင် ဦးအောင်မောင်းကြီးကို ထိုက်စီသူ တစ်ဦးမျှမရှိအောင် ရေးနိုင်စွမ်းရှိသည်။

ဦးအောင်မောင်းကြီးရေးသော ဆောင်းပါးတွင် မည်သူမျှအငြင်းပွားစောဒကမတတ်နိုင်အောင် အချက်အလက်များ ခိုင်လုံသည်။ အချက်အလက်ခိုင်လုံအောင်လည်း ဦးအောင်မောင်းကြီး၏ တပင်တပန်းအချက်အလက်ရအောင် ရှာဖွေသည်။ ပိုင်မှ ရေးသည်။

သူ့အမည်ရင်း အမည်မှန်မှာ ဦးအောင်မောင်းမဟုတ် ဦးဘအုန်းဖြစ်သည်။

သို့သော် နောင်တစ်ခေတ်က ဇာတ်မင်းသားကြီး ဦးအောင်မောင်းသည် နှစ်ပါးသွားကရာတွင် 'ခြေထိုး'အကဖြင့် နာမည်ကြီးလှသည်။ ကရင်း ခုန်ရင်း ဆိုင်းချက်နှင့်အညီ ဇာတ်စင်ကျယ်ကြီး၏ ဤမှာသည်မှ ခြေထိုးလိုက်လျှင် ဇာတ်ခင်းဟိုဘက်စွန်းအထိ လှပစွာ ရောက်သွားသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုစဉ်က 'အောင်မောင်းခြေထိုး'ဟု နာမည်ကြီးခဲ့သည်မှာ ယနေ့ခေတ် လူကြီးပိုင်းအထိ နာမည်ကျန်နေသေးပါ၏။

ဦးဘအုန်းဆောင်းပါးရေးပြီးဆိုလျှင် မည်သူမျှကျေနာများ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးမျက်နှာမထောက်၊ မှန်ရာကိုသာ တိုင်းပြည်၏မျက်

(၃)

“ရှေးဗုဒ္ဓိ ... ဆရာနောင်သက်ဆွေ ဒီလကော်ပီတဲ့အတွက် ငွေနှစ်ထောင် ...”

မဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေသူလည်းဖြစ်၊ အယ်ဒီတာလည်းဖြစ်သူက နောင်သက်ဆွေရောက်လာသည်နှင့် ကော်ပီငွေနှစ်ထောင် ထုတ်ပေးသည်။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ ...”

ဟု နောင်သက်ဆွေက ငွေနှစ်ထောင်ယူလိုက်သည်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... စားရက်ကြိုတော့လည်း မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲတာတော့ မဟုတ်ဘူး ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကြံကျပ်နဲ့ ပက်ပင်းတိုးတာ ...”

ရယ်သံနှင့်အတူ ကြားလိုက်ရသဖြင့် နောင်သက်ဆွေ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

တက္ကသိုလ်တင်မြှင့်

မှာထောက်ပြီး ရေးသည်။

ထို့ကြောင့် စာပေနယ်သားများက ဦးဘအုန်းအ
ဦးအောင်မောင်းကြီးဟု အမည်တွဲထူးပေးကြခြင်းဖြစ်၏။

သားမယားမရှိ လူပျိုကြီးဖြစ်သည်။

ရသမျှပိုက်ဆံကို အိမ်ပါချင်ပါ။ မပါချင်နေ
သောက်ပစ်လိုက်သည်။ အရက်ကို ခံခံမင်မင်သောက်သည်။

အပေါင်းအသင်းများ စာမူခထုတ်သည်နှင့် ကြီးကြီး
သွားလျှင် ဦးအောင်မောင်းက သူ့ကိုဒကာခံစေလေ့ရှိသည်။ စာ
သမားတိုင်းကလည်း ဦးအောင်မောင်း သမ္ဘာ့ရင့်ကြီးကို ဒကာခံ
စေတနာအမြဲရှိနေတတ်သည်။

သို့သော် ...

အရက်မူးပြီဟေ့ဆိုလျှင် ဦးအောင်မောင်းကြီး
သွေးဆိုးသည်။ အဲဒါကိုတော့ ဒကာခံရသူတွေက ကြောက်သည်။

ထို့ကြောင့် စာပေအသိုင်းအဝိုင်းတွင် ဦးအောင်
မောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆောင်ပုဒ်တစ်ခုပေါ်ထွက်နေပါ၏။

မည်သည့် စာရေးဆရာက စပဲဆိုလိုက်သော်
ဆောင်ပုဒ်မှန်းတော့ မသိ။

ချဲ့ကိုလည်း မထိုးနှင့်၊

ချဲ့ကိုစွဲလျှင်၊ မွဲတတ်သည်။

ဦးအောင်မောင်းကိုလည်း မတွဲနှင့်၊

ဦးအောင်မောင်းကိုတွဲလျှင်

ကွဲတတ်သည် ... တဲ့။

ယခု နောင်သက်ဆွေ ကော်ပီခအရတွင် ဦးအောင်
မောင်းနှင့် ပက်ပင်းတိုးနေပေပြီ။

ဦးအောင်မောင်းကို ဒကာခံကျွေးမွေးရ၍ ကော်ပီခ
ထုန်သွားရော နောင်သက်ဆွေအတွက် ဘာအရေးလဲ။ လိုအပ်ရင်
အိတ်ထဲကပင် စိုက်ထုတ်ပေးမည့်စေတနာရှိပြီးသား။

ခက်သည်က ...

ယနေ့ညနေခြောက်နာရီတွင် ကရပိတ်ဟိုတယ်၌
တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုထားပြီးသားဖြစ်နေသည်။

ဦးအောင်မောင်းကြီးက အရစ်ရှည်ပြီး ခြောက်နာရီ
မထိုးမီ ဝိုင်းမသိမ်းနိုင်မည်ကိုသာ နောင်သက်ဆွေ စိုးရိမ်မိခြင်းဖြစ်
သည်။

နောင်သက်ဆွေ နာရီကြည့်သည်။ ညနေလေးနာရီ၊

နာရီတွက်ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲတွင် ထင်နေမိသည်။

“ဘာလဲကွ့ နောင်သက်ဆွေရ ... ငါ့ကိုမကျွေးချင် မမွေး
ချင်လို့လား ...”

“ဟာဗျာ ... မဟုတ်လိုက်တာ ... ကျွန်တော့်မှာ ချိန်းထား
တာလေးတစ်ခုရှိလို့ပါ ဦးအောင်မောင်းရဲ့ ... ဒီလိုလုပ်ဗျာ
ဒီငွေနှစ်ထောင် ဦးအောင်မောင်းယူသွားပါ ... ကြိုက်ရာဆိုင်
မှာ စားသောက်ပါလားဗျာ ...”

“အာကွ့ ... ဒီမှာ နောင်သက်ဆွေ ... ခွက်ထဲကို ပိုက်ဆံ
ထည့်သွားတာကို ခံရတာ သူတောင်းစားမှကွ့ ... ခိုက်ကို
သူတောင်းစားလို့ ...”

“ဟာဗျာ ... အဲဒီသဘောမျိုးကြီး လုံးဝမဟုတ်ဘူး ... ကျွန်တော့်မှာက တကယ့်အရေးကြီးတာချိန်းထားလို့ပါ ...”

“ရတယ်လေ ... ဒါဆို မင်းသွားပေါ့၊ ငါ့ကိုတစ်ပြားမှ ပေးစရာမလိုဘူး ...”

ဦးအောင်မောင်း နာကစ်သွားပုံပင်။

ဦးအောင်မောင်း ပြိုင်ပြိုင်ခြင်းကို နောင်သက်ဆွေ လုံးဝမခံနိုင်။ ဦးအောင်မောင်း ဘယ်လိုပဲနေနေ စာပေပေါ်တွင် မြတ်နိုးပုံနှင့် သစ္စာရှိပုံကို နောင်သက်ဆွေက လေးစားကြည်ညိုသည်။ ဆရာတစ်ပါးဆိုပါက မငြင်းနိုင်။

“ကဲ ဒါဆို သွားကြမယ် ... ဒါပေမဲ့ မြွင်းချက်တစ်ခုကိုတော့ ဦးအောင်မောင်းက လိုက်လျော့ရမယ် ... ခြောက်နာရီမတ်တင်းမှာ ဝိုင်းသိမ်းပေးရမယ် ... ကျွန်တော့်မှာ ခြောက်နာရီချိန်းထားတဲ့ အရေးကြီးကိစ္စတစ်ခုရှိနေလို့ ...”

“အေး ... အဲဒါ ဖြစ်တယ် ...”

နောင်သက်ဆွေက သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့်ပင် ဦးအောင်မောင်းကြီးကို နောက်မှလိုက်ပါစေသည်။

“ပြော ... ဦးအောင်မောင်း ဘယ်ကိုသွားမလဲ ... ကြိုက်ရာသာပြော ...”

“ခြောက်မိုင်ခွဲဟိုတယ်ကို သွားမယ်ကွာ ...”

ဦးအောင်မောင်းအလိုကျ ခြောက်မိုင်ခွဲ ဟိုတယ်သို့ နောင်သက်ဆွေ မောင်းလာခဲ့၏။

ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်မိသည်နှင့် ယနေ့သည်

ပြဿဒါးနေဖြစ်လေပြီလားဟု နောင်သက်ဆွေ တွေးလိုက်မိလေသည်။

အကြောင်းမူ ...

ဟိုတယ်ခန်းမကြီး၏တံခါးအဝင်မှာပင် တစ်ယောက်တည်း စားပွဲထိုင်ပုလင်းထောင်နေသော မစ္စတာဒေးဗစ်ကို နောင်သက်ဆွေ တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်ပါလေ၏။

မိမိနှင့်တော့ မစ္စတာဒေးဗစ်နှင့် ဘာပြဿနာမှ မရှိစဖူးခဲ့။

သို့သော် ဦးအောင်မောင်းကြီးနှင့် မစ္စတာဒေးဗစ်က တော့ ကျောင်းတော်က ရန်စာရှိခဲ့ဖူးသည်။

မစ္စတာဒေးဗစ်သည် သံရုံးစာချို့သို့ ဝင်ထွက်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် တကယ့်မှောင်ခိုအကြီးစားသမားတစ်ဦးဖြစ်ပါလေ၏။

ပြီးခဲ့သောနှစ်က မစ္စတာဒေးဗစ်၏ မှောင်ခိုလုပ်ငန်းကို ဦးအောင်မောင်းကြီးက စေ့စေ့ငှ စစ်စစ်ဝေါက်ပေါက် စုံစမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ ဓာတ်ပုံတွေအရရှိကိယူနိုင်ခဲ့သည်။

ပိုင်ပြီဆိုမှ ဂျာနယ်တစ်စောင်တွင် ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ မစ္စတာဒေးဗစ်၏မှောင်ခိုလုပ်ငန်းကို တိုင်းပြည်သို့တင်ပြလိုက်သည်။

ဦးအောင်မောင်းကြီး၏ဖော်ထုတ်ပြချက်အရ သက်ဆိုင်ရာမှ မစ္စတာဒေးဗစ်အား စစ်ဆေးမေးမြန်းမှုတွေ ပြုတော့သည်။ မစ္စတာဒေးဗစ်ကို သံရုံးနှစ်ရုံးမှ အကာအကွယ်ပေးသည်။

သို့သော် ဦးအောင်မောင်းကြီး၏တင်ပြဖော်ထုတ်

ချက်မှာ နိုင်မာသဖြင့် မစ္စတာဒေးဗစ်၏နိုင်ငံကူးပတ်စပို့စ်ကို သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်များက သုံးနှစ်ပိတ်ပင်ပစ်လိုက်သည်။

မစ္စတာဒေးဗစ်နေထိုင်ရာနယ်မြေရှိ ရဲစခန်းတွင် သီတင်းတစ်ပတ်တစ်ကြိမ် မစ္စတာဒေးဗစ်ကို လက်မှတ်သွားထိုးပေးသည်။

ဤသည်ပင်လျှင် ဦးအောင်မောင်းကြီးနှင့် မစ္စတာဒေးဗစ်တို့၏ ကျောင်းတော်က ရန်စဖြစ်တော့သည်။

ဦးအောင်မောင်းကြီးက မစ္စတာဒေးဗစ်ကို တွေ့သော်လည်း အရေးမထားသောအသွင်ရှိနေသည်။

ဦးအောင်မောင်းကြီးသည် စိတ်ကြိုက်အရက်တစ်ပုလင်းမှာပြီး စိတ်ကြိုက်အမြည်းနှင့် သုံးခွက်ဆင့်သောက်ပြီး အမြည်းစားသည်။

နောင်သက်ဆွေကတော့ ဦးအောင်မောင်းကြီးအား အဖော်ပြုပေးရုံမျှ ဘီယာကိုသာမှာပြီး တစ်ခုံခြင်း ဆွဲသောက်နေသည်။

“ငါပြောမယ်ကွ ... နောင်သက်ဆွေရ ... စာပေလောကထဲ ရောက်ရင် သတ္တိရှိဖို့အဓိက လိုတာပဲကွ ... ထုတ်ဝေသူကိုလည်း မကြောက်နဲ့ ... ကိုယ့်စာကို ကြိုက်ရင် ထုတ် ... မကြိုက်ရင် မထုတ်နဲ့ ... အယ်ဒီတာကိုလည်း မကြောက်နဲ့ ကိုယ်မှန်တယ်လို့ပိုင်ရင် အယ်ဒီတာကို ပြန်ပြောရဲရမယ် ... အေး ... ငါတို့အဓိကမျက်နှာထောက်ရမှာက ကိုယ့်တိုင်းပြည်နဲ့ ကိုယ့်လူမျိုးကိုပဲကွ ... ”

စတုတ္ထနှင့် ပဉ္စမမြောက်ခွက်တွင် ဦးအောင်မောင်းကြီး ရေချိန်လွန်ပေတော့ပြီ။ ဦးအောင်မောင်းရေချိန်လွန်ပြီဆိုပါက သတိသာထားပေတော့။ ဦးအောင်မောင်းလွန်လာလျှင် သွေးဆိုးတတ်သည်။

ဤအခြေအနေမှာပင် မစ္စတာဒေးဗစ်သည် သူ့စားပွဲမှ ထလာသည်။ ဦးအောင်မောင်း၏ဘေးတွင် ရပ်ရွှက်သည်။

ပြီး မြန်မာစကားပီသစွာဖြင့် ဦးအောင်မောင်းကြီးကို မေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဦးဘအုန်း ... ကျုပ်တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ ... ခင်ဗျားလက်ချက်နဲ့ ကျုပ်တော်တော်အထိနာသွားတယ် နိုင်ငံခြားတချို့မှာ ကျုပ်နဲ့ချိန်းထားတဲ့ကံစွဲတွေအားလုံး ဖျက်သိမ်းပစ်ရတယ် ... ကျုပ်အနေနဲ့ ဦးဘအုန်းကို ဘာတစ်ခု ထိခိုက်နစ်နာအောင် လုပ်ဖူးလို့ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားက အလဲထိုးတာလဲ ... ”

“ခင်ဗျားနားလည်အောင် ပြောမယ် မစ္စတာဒေးဗစ် ... ကျုပ်တို့ စာပေသမားဆိုတာ ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန်လုံးဝမထားဘူး ပုဂ္ဂိုလ်စွဲမထားဘူး ... ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးကို ထိခိုက်လာတာမှန်သမျှ ဖော်ထုတ်ပြရမှာပဲ ... ”

ဦးအောင်မောင်းသည် ပြေပြေလည်လည်ပြန်ပြောသည့် အမူအရာမဟုတ်ပေ။ အခြေအနေမှာ ပြင်းထန်မည့်အခြေအနေရောက်တော့မည်မို့နောင်သက်ဆွေက ကြားဝင်ဖျန်ဖြေစကားဆိုလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ... မစ္စတာဒေးဗစ် ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်
တာရှိလည်း နောက်မှ တခြားနေရာမှာ တွေ့ဆုံပြီး ရှင်းကြ
တာပေါ့ ... အခုတော့ အရက်ရောင်းတဲ့ ဟိုတယ်ကြီးထဲမှာ
ပြဿနာမဆွေးနွေးပါနဲ့ဗျာ ... မသင့်တော်ပါဘူး ... ”

မစ္စတာဒေးဗစ်ကို ဖျောင်းဖျနေစဉ်မှာပင် ဦးအောင်
မောင်းကြီးက တစ်စခန်းထတော့သည်။

“ဒီမှာ နောင်သက်ဆွေ ... ဒီကိစ္စမှာ မင်းဝင်မပါနဲ့ ... မင်းနု
သေးတယ် ... ဒီလိုလူမျိုးကို ကျွေးရာကျေကြေခင်းပြောစရာ
မလိုဘူး ... ဘယ်နှယ့်ကွာ ... ငါတို့ပြည်ထဲက ကျောက်မျက်
ရတနာတွေ ခိုးထုတ် ... တခြားတိုင်းပြည်မှာသွားရောင်း
မူးယစ်ဆေးဝါးတွေ ပြန်သွင်းလာနဲ့ ငါတို့တိုင်းပြည်မှာ ဘယ်
လောက်နှစ်နာလဲ ... လူငယ်လေးတွေ လူညွန့်တုံး ဆေးစွဲ
အောင် လုပ်နေတာ ဒီကောင်တွေ ... ”

ဦးအောင်မောင်း၏စကားတွေသည် လူစုံသော ဟို
တယ်အတွင်း၌ ပို၍ပင် မစ္စတာဒေးဗစ်ကို ထိခိုက်ပေတော့သည်။
အရှိုက်ကို အလဲဆိုးခြင်းဖြစ်ပြန်ရသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း ရေချိန်လွန် အမူးလွန်နေ
ပြီ။

မစ္စတာဒေးဗစ်ကပင် စတင်ပြီး ဦးအောင်မင်းကို
လက်သီးနှင့် ထိုးသည်။

ဘာရမလဲ ဦးအောင်မောင်းကြီးကလည်း ဝုန်းခနဲ
ထကာ မစ္စတာဒေးဗစ်ကို ပြန်ထိုးသည်။ ဆောင့်တွန်းပစ်သည်။

မစ္စတာဒေးဗစ်ကိုယ်တိုင်က ဆေးသမားလားမပြော
တာ။ ကြိုလိုသည်။ ခွန်အားရှိသူမဟုတ်။

ဦးအောင်မောင်း လက်သီးချက်ရာ၊ တွန်းပစ်ချက်
ဆရာကြောင့် မစ္စတာဒေးဗစ် နောက်လန်လံကျသွားပေတော့သည်။

ဟိုတယ်အတွင်း ဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်လာသည်မို့ ဟို
တယ်မန်နေဂျာက နယ်မြေရဲစခန်းသို့ ချက်ချင်းဖုန်းဆက်သည်။

လန်ကျသွားသော မစ္စတာဒေးဗစ်ကို ဦးအောင်
မောင်းက ခွစီးထားစဉ်မှာပင် အလွန်အရပ်ရှည်သော ဗလကြီးနှင့်
လူကောင်ကြီးလူသူတစ်ဦးရောက်လာသည်ကို နောင်သက်ဆွေ
တွေ့မြင်လိုက်သည်။ အရပ်ခြောက်ပေကျော်ခန့်ရှိပြီး ကျွဲပေါက်တစ်
ကောင်လောက် ထွားကျိုင်းသည်။ ထိုလူကြီးသည် ဦးထုပ်ကို နဖူး
အုပ်ဆောင်းထားရုံမက နေကာမျက်မှန်အမည်းတပ်ထားသဖြင့် သူ
မျက်နှာကို နောင်သက်ဆွေ သိကွဲစွာမမြင်ရ။ ပြီးတော့ ထိုလူကြီးက
နောင်သက်ဆွေရှိရာဘက်သို့ ကျောပေးထားသည်။

ထိုလူကြီးက မစ္စတာဒေးဗစ်ကို ခွစီးထားသည်
ဦးအောင်မောင်းကြီးကို နောက်မှနေပြီး လည်ပင်းညစ်ထားသည်။

ဦးအောင်မောင်းကြီးယက်ကန်ယက်တန်ဖြစ်နေပြီ။
ကြာလျှင် ဦးအောင်မောင်းကြီး လည်ပင်းအစ်ပြီးအသက်ထွက်သွား
နိုင်သည်။

နောင်သက်ဆွေ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ စားပွဲ
ပေါ်မှ အရက်ပုလင်းကို ယူကာ ကျွဲပေါက်လူကြီး၏ ဦးခေါင်းကို
အရက်ပုလင်းနှင့် ခွမ်းခနဲကွဲသည်အထိ ရိုက်ချလိုက်သည်။

နောင်သက်ဆွေ၏ ရိုက်ချက်ပြင်းပါ၏။ သို့သော် လူကြီး၏ဦးခေါင်းတွင် ဦးထုပ်ခံနေသည်။ နောက်ပြီး လူကြီးမှာ ခံနိုင်ရည်တော်တော်ရှိပုံရသည်။

နောင်သက်ဆွေ ခွန်အားနှင့် ရိုက်ချက်ပြင်းစေကာမူ ထိုလူကြီးလဲကျမသွား။

ဦးအောင်မောင်းကိုလွှတ်ပြီး သူ့ခေါင်းကို ရိုက်သော နောင်သက်ဆွေဘက်သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...
ဟိုတယ်ရှေ့သို့ ရဲကားပြာတစ်စီး ရောက်လာပြီး ကားပေါ်မှ ကိုလှိုင်မင်းတို့အဖွဲ့ ဆင်းလာသည်ကို နောင်သက်ဆွေ လှမ်းမြင်သည်။

ကွည့်ပေါက်လူကြီးလည်း ရဲတွေကို လှမ်းမြင်သည်။ ကိုလှိုင်မင်းအဖွဲ့ကို မြင်သည်နှင့် ကွည့်ပေါက်လူကြီးသည် မစွတာဒေးဗစ်ကို ကလေးချီသလို ကောက်ချီပြီး ဟိုတယ်၏ နောက်ဖေးပေါက်ဆီသို့ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ဗရတ်ဗရက်ကြားမှပင် နောင်သက်ဆွေ သူ့လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။

ငါးနာရီ ငါးဆယ်။

ယုဝါစောင့်နေရှာတော့မည်။

နောင်သက်ဆွေသည် ဦးအောင်မောင်းအား အတင်းဆွဲခေါ်ကာ ဟိုတယ်၏ဘေးပေါက်သို့ ထွက်ပြေးခဲ့တော့သည်။

ကိုလှိုင်မင်းတို့ ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ချိန်မှာပင်

နောင်သက်ဆွေက ဦးအောင်မောင်းကို မော်တော်ဆိုင်ကယ်နောက်သို့ ထိုင်စေပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ကိုလှိုင်မင်းနှင့် တွေ့ပါက အမေးအမြန်းတွေထူနေသည်မှာ သေချာသည်။ ကိုလှိုင်မင်းမေးသမျှ ဖြေနေရလျှင် ယုဝါနှင့် ဗရတ်ဟိုတယ်တွင် ချိန်းဆိုထားချက် လွဲသွားမည်။

ကိုလှိုင်မင်းရောက်လာပုံမှာ ဟိုတယ်မန်နေဂျာဖုန်းဆက်၍ရောက်လာသည်မျိုးမဟုတ်တန်ရာ၊ သူ၏ရဲထောက်လှမ်းရေးကိစ္စတစ်ခုခုရှိ၍ ရောက်လာခြင်းသာဖြစ်ပေမည်။

ဟိုတယ်မန်နေဂျာဖုန်းဆက်သည်က နယ်မြေရဲခန်းသာဖြစ်သည်မို့ ရိုးရိုးနယ်မြေရဲတွေသာ ရောက်လာခြင်းမည်။

ဦးအောင်မောင်းကြီးအား အိမ်တိုင်ရာရောက် ပို့ဆောင်ခဲ့ပြီးနောက် နောင်သက်ဆွေသည် ကရိတ်ဟိုတယ်ဆီသို့ ဆက်လက်မောင်းထွက်လာခဲ့ပေတော့သည်။

အထိအရင်ဦးစွာရောက်နှင့်နေသည်များကို တွေ့ရဖန်များချေပြီ။
ယခုလည်း ယုဝါသည် လိမ္မော်ရည်တစ်ပုလင်းမှာယူ
ပြီး တစ်မိမ့်မိမ့်သောက်ရင်း မိမိကိုစောင့်သည်မှာ လိမ္မော်ရည်ပုလင်း
အဖို့ ဖင်ကပ်ပင်မကျန်ပါလေတော့။

သူမ၏ အစ်ကိုနောင် နောက်ကျမှရောက်လာခြင်း
ကို စိတ်ဆိုးစိတ်ကွက် စိတ်ကောက်ခြင်း လုံးဝမရှိရှာပေ။
တချို့မိန်းကလေးဆိုပါက ချိန်းသည်အချိန်ထက်
နောက်ကျမှ ရောက်လာရကောင်းလားဟု အပြစ်တင် စိတ်ဆိုးစိတ်
ကောက်လိမ့်မည်ထင်ပါ၏။

နောင်သက်ဆွေသည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို
နာကြားတော့သည်။ ပြီးနောက် မိမိနောက်ကျခြင်းအကြောင်းမှာ
ဦးအောင်မောင်းကြီးအား ဟိုတယ်တွင်လိုက်ပြီး ပြုစုရာ၌ ဟိုတယ်
တွင် မစွတာဒေးဗစ်ဆိုသူနှင့် ကြုံတွေ့ပြီး ရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ မစွတာ
ဒေးဗစ်က နဂိုကတည်းက ဦးအောင်မောင်းအပေါ် မကျေနပ်ချက်
တွေ့ရှိနေခဲ့သည်ကအစအဆုံး ယုဝါအားပြောပြသည်။ ဒါတွေကြောင့်
ယုဝါထံ အရောက်နောက်ကျရကြောင်း ထုချေလွှာစကားပြော
လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ယုဝါက သူမ၏အစ်ကိုနောင်ပြောသည်ကို ပြုံးပြုံး
လေး နားထောင်ပါ၏။

ကျွဲပေါက်လောက်ရှိသော လူကြီးအကြောင်းနှင့် ကို
လှိုင်မင်းတို့အဖွဲ့ရောက်လာသည့်အကြောင်းပြောသည်နှင့် ယုဝါ၏
မျက်နှာကလေး ပျက်သွားသည်။ ညှိုးနွမ်းသွားသည်။

(၄)

“ကိုယ်နောက်ကျသွားတယ် ... ယုဝါစောင့်နေရတာ ကြာပြီ
လားဟင် ...”

“ရပါတယ် အစ်ကိုနောင် ... ယုဝါရောက်တာ ခြောက်နာရီ
မထိုးခင် ငါးမိနစ်လောက်ကမှ ရောက်တာမို့ သိပ်အကြာ
ကြီးမစောင့်ရပါဘူး ...”

နောင်သက်ဆွေက သူ့လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်
သည်။ ခြောက်နာရီဆယ့်ငါးမိနစ်ရှိပေပြီ။

ယုဝါသည် မိမိစိတ်မကောင်းဖြစ်မည်ကိုစိုး၍ ချိန်း
ထားသော ခြောက်နာရီမထိုးမီ ငါးမိနစ်အလိုတွင် ရောက်သည်ဆို
သည်မှာ လိမ်ညာပြောခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဟိုယခင်ချိန်းဆိုခဲ့သည်များတွင်လည်း မိမိက ဆန္ဒ
စောပြီး ချိန်းဆိုထားချိန်ထက်စောပြီး ရောက်သည်ပင် ယုဝါက မိမိ

ဒါကိုလည်း နောင်သက်ဆွေ သတိထားလို သည်။

“ယုဝါ ... ”

“ရှင် အစ်ကိုနောင် ... ”

“ယုဝါ မျက်နှာလေးညှိုးသွားတယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

“မညှိုးပါဘူး ... အစ်ကိုနောင် စိတ်ထင်လို့ပါ ... ”

“ညှိုးသွားပါတယ် ... အစ်ကိုနောင်က ယုဝါရဲ့မျက်နှာ

အမြဲကြည့်နေတာ ... မှန်ကြည့်သလို ကြည့်နေတာ ... ”

ပထမတော့ ပြီးနားထောင်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ မျက်နှာ

ညှိုးသွားတာ ... ”

“ယုဝါ မညှိုးပါဘူး ... အစ်ကိုနောင်နဲ့တွေ့ရရင် ယုဝါ

နေတာပဲဟာ ... ”

“ဒါဆို အစ်ကိုနောင်နဲ့ မတွေ့ရတဲ့အချိန်မှာ ယုဝါမပျော်

ပေါ့ ဟုတ်လား ... ”

ယုဝါ ပြန်မဖြေသေးမီမှာပင် မှာထားသော

သောက်ဖွယ်ရာများတစ်ခုပြီးတစ်ခု လာချပေးသည်။

စကားအဆက်ပြတ်သွားပြီး စားသောက်ဖွယ်

များသို့ အာရုံရောက်သွားသည်။

ယုဝါသည် ဟက်ဟက်ပက်မက် မစားနိုင်ရှာ

တို့ကနန်း၊ ဆိတ်ကနန်းသာ စားသောက်သည်ကို နောင်သက်

မြင်နေရသည်။

“အစ်ကိုနောင် ... ပုလင်းနဲ့ရိုက်ခဲ့တဲ့ ကျွဲပေါက်လောက်

ကြီးဆိုတာ ဘယ်လိုပုံပန်းသဏ္ဍာန်ရှိလဲဟင် ... ”

“သူ့မျက်နှာကိုတော့ အစ်ကိုနောင် သဲသဲကွဲကွဲမမြင်လိုက်ရ

ဘူး ... အနားပျော့ဦးထုပ်ကို နဖူးအုပ်ဆောင်းထားပြီး နေ

ကာမျက်မှန်မည်းကြီးလည်း တပ်ထားတယ် ... ကိုယ်မြင်ရ

သလောက်ပြောရရင် သူ့နှာခေါင်းထိပ်ဟာ လုံးတယ် ...

နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုလုံးထူတယ် ... အသားရောင်က မဖြူမညို

အသားလတ်လို့ ပြောရမလားဘဲ ... အဲဒီလောက်ပဲ ကိုယ်

မြင်လိုက်မိတယ် ... နေပါဦး ... ယုဝါက အဲဒီကျွဲပေါက်လူ

ကြီးအကြောင်း ဘာလို့မေးတာလဲ ... ”

“ဘာမှမပြုပါဘူး ... ယုဝါ မော်လမြိုင်မှာတုန်းက မြင်ဖူးခဲ့တဲ့

လူကြီးလားလို့ပါ အစ်ကိုနောင် ... ယုဝါအမေးအမြန်းတူ

တာနဲ့ အစ်ကိုနောင်အစားအသောက်အရှိန်ပျက်သွားတယ်”

နောင်သက်ဆွေက စားစရာများကို ဆက်စားသည်။

“ဒါထက် ယုဝါ မစွတာဒေးဗစ်ကို သိသလားဟင် ... ”

“ဟင်အင်း ... မသိဘူး ... ဪ ဒါထက် အစ်ကိုနောင်ကို

ယုဝါပြောမလို့ မေ့နေတယ် ... ”

“ဘာများလဲ ယုဝါ ... ”

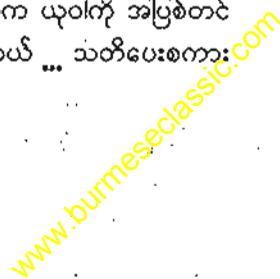
“ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်က မန်နေဂျာက ယုဝါကို အပြစ်တင်

စကားပြောပြီး ကြိမ်းမောင်းလာတယ် ... သတိပေးစကား

ပြောလာတယ်ဆိုပါတော့ ... ”

“ဦးပြည်သိမ်းကလား ... ”

“အင်းပေါ့ ... ”

တက္ကသိုလ်တင်ပြိုင်

ယုဝါနှင့် ချစ်မိကြပြီး သုံးလေးလအတွင်း ကမ်းခြေ
ဦးဟိုတယ်သို့ နောင်သက်ဆွေအရောက်များသည်။ ယုဝါသိသိချင်
ဆိုသော အလှည့်ကျနေ့တိုင်း ဟိုတယ်သို့ ရောက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

အရောက်များသောအခါ ကမ်းခြေဦးဟိုတယ် မန်
နေဂျာအား ဦးပြည်သိမ်းဟု မြင်ဖူးသိဖူးတော့သည်။ ခင်ခင်မင်မင်
ရင်းရင်းနှီးနှီးသိကျွမ်းမှုမျိုးခြင်းတော့ မဟုတ်။

“ဦးပြည်သိမ်းက ယုဝါကို ဘာလို့ကြိုမ်းမောင်းရတာလဲ ...

“အစ်ကိုနောင်နဲ့ ယုဝါတွဲလွန်းအားကြီးလို့တဲ့ ...”

“ဘာဆိုလဲ ... ယုဝါ တာဝန်ကို အလှည့်ကျတဲ့နေ့မပျော်
မကွက် ဗရိုသတ်ကြိုက်အောင်ဆိုပေးရင် ပြီးတာပဲ ... ယုဝါ
ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပိုင်းမှာ ဦးပြည်သိမ်း ဘာဝင်စွက်စရာ
ရှိလဲ ...”

ခါတိုင်းအကြိမ်များက ယင်းသို့ မိမိတို့ချစ်သူနှစ်ဦး
ချစ်လမ်းခရီး၌ အဟန့်အတားကိစ္စလေးများပေါ်ပေါက်လာ၍
အစ်ကိုနောင်က ယခုလို မခံမရပ်နိုင်ဘဲ ဒေါနှင့်မောနှင့်ပြောသည်
ဆိုပါက ယုဝါက ကျေနပ်စွာ သဘောကုသစွာ ခစ်ခစ်တက်လေးရယ်
မောတတ်ပေသည်။ သူမအား မိမိကချစ်လွန်းသောကြောင့် ဒေါကန်
သည်ဟု ယုဝါသဘောတော့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ယခု မန်နေဂျာဦးပြည်သိမ်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒေါနှင့်
မောနှင့်ပြောသည်ကိုတော့ ယုဝါမပြုံးနိုင်၊ မရယ်နိုင်ဘဲ သူမ၏အာရုံ
သည် တခြားသို့ရောက်နေပုံရလေသည်။

ထိုမျှသာမက ယုဝါသည် ယနေ့အဖို့ ဂဏှာမငြိမ်ဘဲ

ဦးလှိုလှို ထမလိုလိုဖြစ်နေသည်ကိုလည်း နောင်သက်ဆွေ သတိ
မပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ယုဝါ ...”

“ယုဝါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အစ်ကိုနောင် ... ဟိုလေ ... ယုဝါ
မှာ တယ်လီဖုန်းပြောစရာကိစ္စတစ်ခုရှိနေတယ် ... အစ်ကို
နောင် ခဏလေးစောင့်ပေးနော် ... ယုဝါဖုန်းသွားပြောဦး
မယ် ...”

ယုဝါပြောပြောဆိုဆို တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ထွက်သွား
သည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာမှ ယုဝါပြန်လာသည်။

နောင်သက်ဆွေလည်း အစားအသောက်လက်စ
သတ်ပြီးလေပြီ။

ယုဝါက အဖြိုးလေးနှင့် နောင်သက်ဆွေကို ပြော
လိုက်သည်။

ယုဝါကို နောင်သက်ဆွေ အံ့သြမိသည်။

ယုဝါသည် လွယ်သော မိန်းကလေးမဟုတ်မှန်း
နောင်သက်ဆွေသုံးလေးလအတွင်း အသိဆုံးဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် ယုဝါကို နောက်မှတင်ပြီး မိမိအခန်းသို့
ဆိုင်ကယ်မောင်းလာခဲ့ပါ၏။

(၅)

ဗီရိုကိုဖွင့်ကာ နောင်သက်ဆွေ၏ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ချည်
ချောပုဆိုးတစ်ထည်ကို ရွေးယူလိုက်သည်။

ထိုအင်္ကျီနှင့် ထိုပုဆိုးမှာ နောင်သက်ဆွေနှင့် ယုဝါ
ပထမဆုံးတွေ့ရသည့်ညက သူမ၏အဝတ်စုံများသွေ့ခြောက်အောင်
လှမ်းဖို့အတွက် ယာယီယူဝတ်ခဲ့သော အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးဖြစ်ပါ၏။

ထိုအင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးကို နောင်သက်ဆွေက ပင်မင်း
ပေးထားပြီးနောက် ဗီရိုထဲတွင် ပြန်ထည့်ထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ယုဝါသည် သူမဝတ်လာသော အမျိုးသမီးဝတ်စုံကို
ချွတ်လှမ်းကာ နောင်သက်ဆွေ၏ ထိုအင်္ကျီနှင့် ထိုပုဆိုးကိုပင် ဝတ်
ဆင်ကာ ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်ထွက်လာလေသည်။

နောင်သက်ဆွေသည် ယုဝါလုပ်ဆောင်သမျှကို ဂရု
ထားကြည့်နေပါ၏။

ယုဝါ ယခုလုပ်ဆောင်နေခြင်းတို့သည် နောင်သက်
ဆွေ၏ အလွန်ခက်ခဲသော ပုစ္ဆာတစ်ခု၏အဖြေကို တွက်ချက်
ရသည့်နယ်ဖြစ်နေသည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ချိန်းတွေ့ပြီးနောက် ယုဝါကို သူမ၏
အဆောင်သို့ ပြန်ပို့ခဲ့ရသည်ချည်းဖြစ်ပါ၏။

ယနေ့မူ ...

ယုဝါနှင့် ချိန်းတွေ့ပြီး အပြန်တွင် ယုဝါက အဆောင်
ပြန်တံ မိမိအခန်းကိုပင် လိုက်မည်ဆို၍ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

အိမ်အမျိုးသမီးဝတ်စုံကိုချွတ်ပြီး ယခင်က ဝတ်ခဲ့သော အင်္ကျီ
နှင့် ပုဆိုးလဲဝတ်ခြင်းကပင် ယုဝါသည် ဒီညဒီမှာပဲ အိပ်မည်ဟူသော
အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်နေသည်။

“ယုဝါ ...”

“ရှင် အစ်ကိုနောင် ...”

“ယုဝါကို ကိုယ်ဘယ်လိုနားလည်ရမှာလဲ ယုဝါ ... ကိုယ့်ကို
ပြောစမ်းပါ ... ယုဝါ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ...”

ယုဝါသည် သူမအစ်ကိုနောင်နှင့် ကပ်နေသော
ဘုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီး နောင်သက်ဆွေအနီးသို့ တိုး
ဆီနိုင်သမျှတိုးကပ်ထိုင်သည်။ နောင်သက်ဆွေက ဆက်၍မေး
ခြင်းသည်။

“ယုဝါ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ ... ယုဝါမှာ ဘာအခက်အခဲတွေ
ရှိနေလဲ ...”

“ဟောကြည့် ... အစ်ကိုနောင် ကတိဖျက်ပြီ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုယ့်ဆီက ကတိတောင်းပြီးမှ ကိုယ့်အချစ် ယုဝါလက်ခံခဲ့တာမှန်တယ် ... ယုဝါရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အခက်အခဲတွေကို ကိုယ်က ဘယ်တော့မှ မမေးပါဘူးလို့ ကတိထားခဲ့တယ် ... အဲဒါက ကိုယ် ယုဝါကိုချစ်လွန်းပြီး ယုဝါဆီက တုံ့ပြန်တဲ့အချစ်ရယူချင်လွန်းလို့ ဒီကတိကို လွယ် လွယ်ပေးခဲ့တာ ... အခုတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြပြီ ... ယုဝါရဲ့အခက်အခဲဟာ ကိုယ့်အခက်အခဲ ယုဝါရဲ့ပြဿနာဟာ ကိုယ့်ပြဿနာဖြစ်ရမယ် ... ယုဝါတစ် ယောက်တည်း ပြဿနာအခက်အခဲကို ဖြေရှင်းမဲ့အစား ကိုယ်ပါကူပြီး ဖြေရှင်းပေးချင်တယ် ...”

ယုဝါ ငြိမ်နေပါ၏။

နောင်သက်ဆွေက ရင်ထဲက ပြောချင်သမျှတွေ ဆက်ပြောသည်။

“ညနေက ကရဝိတ်မှာ တွေ့တွေ့ချင်း ယုဝါမျက်နှာလေး ကြည့်လို့လင်လို့ပါ ... ကိုယ်က ကိုယ်အရောက်နောက်ကျရ တဲ့အကြောင်းကိုပြောရင်း ကျွဲပေါက်လိုလူကြီးနဲ့ မစွတာဒေး ဗစ်အကြောင်းကိုလည်း ပြောရော ... ယုဝါမျက်နှာပျက်သွား တယ် ... မျက်နှာညှိုးသွားတယ် ... ပြီး ကိုယ်ကမေးတော့ ကျွဲပေါက်လိုလူကြီးကို မော်လမြိုင်မှာ မြင်ခဲ့ဖူးသယောင် ယုဝါပြောတာကလွဲပြီး ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘူး ...”

“ဒီမှာ ယုဝါ ပြောစမ်းပါ ... ကျွဲပေါက်ကို လူကြီးနဲ့ မစွတာ ဒေးဗစ်တို့အကြောင်းကို ယုဝါ ဘယ်လောက်အထိ သိထား

သလဲ ... သူတို့ကို ယုဝါက ကြောက်စရာအကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနေလား ...”

ယုဝါသည် သူမရင်ထဲက သိပ်ကိုချစ်ရသော အစ်ကို နောင် စိတ်အားထက်သန်စွာ အားမာန်နှင့် ပြောသည်ကို ငေးကြည့် နေသော်လည်း ဘာတစ်ခွန်းမျှပြန်မပြော။

တစ်ခဏကြာသည်အထိ နှစ်ဦးသားငြိမ်နေကြ သည်။ ပြီးမှ ယုဝါက ပြောလာပါ၏။

“ကောင်းပြီ အစ်ကိုနောင် ... ယုဝါရဲ့ကိစ္စတွေပြောပြရင်း အစ်ကိုနောင် စိတ်မောရုံကလွဲပြီး ဘာမှတတ်နိုင်မှာ မဟုတ် တာရယ် ... အစ်ကိုနောင်ကို မပြောရက်တာရယ်ကြောင့် မပြောဘဲနေခဲ့တာ ... ယုဝါ အစ်ကိုနောင်ကို တအားကြီး ချစ်လို့ သိလား ...”

“နို့ ... ကိုယ်ကကော ယုဝါကို တကယ်တအားကြီးချစ်တာ ကျတော့ကော ...”

“သိတယ် ... ယုဝါ သိပ်သိတယ် ... အစ်ကိုနောင်ဟာ ယုဝါ ကို ဘဝတစ်ခုလုံးပေးပြီးချစ်မှန်းသိတယ် ... အဲဒီလို ချစ် မှန်းသိလေ ယုဝါ ရင်နာလေပဲ ... တကယ်လို့သာ အစ်ကို နောင်က ယုဝါကို အပျော်သဘောမျိုးနဲ့ ချစ် ... ယုဝါက လည်း နှစ်သက်စရာသိပ်တောင်းတဲ့ ... ယောက်ျားတစ် ယောက်ကို လက်ခံတဲ့အနေနဲ့ လက်ခံ ... အဲ နောက်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံး ဖုတ်ဖက်ခါပြီး ရွဲရွာသွားကြတာမျိုးဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာလို့တောင် ယုဝါတစ်ခါတစ်ခါ အလွှေးပေါက်

တယ် ... ”
 “ဘာရယ် ... ယုဝါပြောတာတွေက အချစ်မှာ တန်ဖိုးမရှိ လိုက်တာ ... အလေးအနက်မရှိလိုက်တာ ... ”
 “ဟုတ်တယ် အစ်ကိုနောင် ... အခုတော့ ယုဝါနဲ့ အစ်ကို နောင်ရဲ့နှစ်ယောက်စလုံးရင်ထဲက အချစ်တွေဟာ တန်ဖိုး အနုဂ္ဂကြီးမြင့်လွန်းနေတာကို ယုဝါပြောနေတာ ... နို့မို့ရင် ယုဝါရဲ့ကိစ္စပြဿနာကို ဘယ်သူ့ဆို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူး အခု အစ်ကိုနောင်မေးတာတွေကို ယုဝါမဖြေဘဲနေရင် ယုဝါ နဲ့ အစ်ကိုနောင်ချစ်ကြတဲ့အချစ်မှာ သံသယတွေ ဝင်တော့ မယ် ... ဒီမှာ အစ်ကိုနောင် ယုဝါ အစ်ကိုနောင်ကိုချစ်တာ က ယုဝါရဲ့ဒီတစ်သက်မှာ အစ်ကိုနောင်ကလွဲပြီး ဘယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ ယုဝါမချစ်ခဲ့ဘူး ... နောက်ကို လည်း အစ်ကိုနောင်ကလွဲပြီး ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက် ကိုမှလည်း ချစ်လို့မရတော့ဘူးဆိုတာ ဘာသံသယနှမ်းတစ် စေ့တောင် မရှိအောင် ယုံပါ အစ်ကိုနောင် ... ”
 “ယုံတယ် ယုဝါ ... အကြွင်းမရှိ ယုံတယ် ... ပါးစပ်ကယုံ တာမဟုတ်ဘူး ... အသည်းနှလုံးက ယုံတာ ... ”
 “ယုဝါပြောမယ် ... အစ်ကိုနောင်ပြောတဲ့ ကျွဲပေါက်လို လူ ကြီးကို ယုဝါသိပါတယ် ... သူဟာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ ဒုစရိုက်အဖွဲ့ကြီးက လူကြီးတစ်ယောက်ပါ ... တကယ့်လူ ဆိုးကြီးပါ ... သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ယုဝါသိထားတာ အဲဒီလောက် ပဲရှိတယ် အစ်ကိုနောင် ... ”

“မစ္စတာဒေးဗစ်ကိုကော ... ”
 “ယုဝါလုံးဝမသိဘူး အစ်ကိုနောင် ... ”
 နောင်သက်ဆွေ ယုံတော့မယုံချင်ပေ။
 “ထားပါတော့လေ ... နောက်တစ်ခုက ကရပ်တီမှာ ကျွဲ ပေါက်လိုလူကြီးအကြောင်း ကိုယ်ပြောပြတော့ ယုဝါ မျက် နှာပျက်သွားတယ် ... မျက်နှာညှိုးသွားတယ် ... အဲဒီနောက် ယုဝါတယ်လီဖုန်းသွားပြောတယ် ... ဖုန်းပြောပြီး ပြန်လာ တဲ့နောက် ယုဝါရင်ထဲက တစ်ခုခုကို ကျိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက် ပြီး ပျော်သလိုနေမယ်ဆိုတဲ့စိတ်မျိုးနဲ့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပြန်ဖြစ် လာတယ် ... ဟင် ... ယုဝါ ယုဝါ ငိုနေတယ် ... ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ အချစ်ရယ် ... ”
 နောင်သက်ဆွေပြောလေမှ ယုဝါသည် ရှိက်ကြီး ဝင် ငိုချလိုက်လေတော့သဖြင့် နောင်သက်ဆွေသည် ယုဝါ၏တစ် ဦးလုံးကို ပိုက်ထွေးထားလိုက်မိတော့သည်။
 “မငိုပါနဲ့ ယုဝါ ... ယုဝါငိုရင် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ နာနာကျင်ကျင် ခံစားရတယ် ... နောက်ထပ် ယုဝါကို ကိုယ်ဘာမှမမေး တော့ဘူး ... ယုဝါ မငိုနဲ့တော့နော် ... ကိုယ်မေးနေတာ တွေက ယုဝါကို အပြစ်တင်ချင်လို့မှ မဟုတ်တာ ... ယုဝါ ရဲ့ အခက်အခဲကို လက်တွဲပြီး ကူညီဖြေရှင်းချင်လို့ပါ ... ”
 “မလွယ်ပါဘူး အစ်ကိုနောင် ... သူတို့အဖွဲ့ဟာ အင်အား သိပ်ကြီးပါတယ် ... ”
 “အဲဒီသူတို့အဖွဲ့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ ယုဝါ ... ”

“အဲဒါကိုတော့” ယုဝါမပြောပါဘူး ... ”

“အဲဒီ သူတို့ကပဲ ယုဝါကို ဒုက္ခတွေ့အမျိုးမျိုးပေးနေတယ် မဟုတ်လား ... ”

“ဒုက္ခပေးတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ... ယုဝါကို ကောင်းကောင်းထား ... ကောင်းကောင်းဝတ် ... ကောင်းကောင်းစား ထားရှိပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ယုဝါ သူတို့လက်ထဲက မလွတ်နိုင်ဘူး ... ကံပါ အစ်ကိုနောင်ရာ ယုဝါနဲ့ တွေ့တုန်းတွေ့ခိုက်မှာ ဒီပြင့်ပျော်စရာ ... စိတ်ချမ်းသာစရာ တွေသာ ပြောကြဆိုကြ ... ကြည့်နူးကြပါဖို့လား ... ”

ယုဝါစိတ်ချမ်းသာစေဖို့ နောင်သက်ဆွေက လုံးဝ မမေးမြန်းတော့ပေ။ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဦးအောင်မောင်းကြီးကို မေးမြန်းလျှင် မစွတာဒေးဗစ်အကြောင်းမှစပြီး ဦးအောင်မောင်းကြီးသိသလောက် စုံစမ်းနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

တိုက်ခန်းကလုံသည်မို့ နံနက်မိုးလင်းပြီလား။ မလင်းသေးဘူးလားတော့ မသိ။ နောင်သက်ဆွေ အိပ်ရာမှ နိုးသည်နှင့် သူ့ဘေးတွင်ရှိခဲ့သော ယုဝါကို သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် စမ်းသပ်သလို။ ချစ်လှစွာသော ယုဝါကို စမ်းမတွေ့။
ယုဝါ သူ့ဘေးတွင် မရှိတော့။
မျက်စိနှစ်လုံးအလိုလိုပွင့်သွားပြီး နောင်သက်ဆွေ

ငေါက်ခနဲ ထထိုင်သည်။

ဟိုဟိုဒီလိုက်ကြည့်သည်။

မှန်ပြတင်းမှအလင်းရောင်လေးဝင်နေပြီကိုလည်း တွေ့ရသည်။

အိပ်ခန်းမီးခလုတ်ကို အငမ်းမရဖြင့်လိုက်သည်။ တောင်းမှောက်သော ကျွေးကန်းမျက်စိဖြင့် တစ်ခန်းလုံးဝှေ့ပြီး ယုဝါတို့ ရှာသည်။ နှုတ်မှလည်း အော်ခေါ်သည်။

“ယုဝါ ... ယုဝါ ... ယုဝါ ... ”

“ရှင် ... ရှင် ... ယုဝါရှိပါတယ် ... အစ်ကိုနောင် ... ”

ယုဝါက အသံပြန်ပေးရင်း မီးဖိုခန်းဘက်ဆီမှ ထွက်လာသည်။

ယုဝါသည် ရေမိုးချိုးကိုယ်လက်သန်စင်ပြီးရုံမက သူမ၏အမျိုးသမီးဝတ်စုံထဘီများကိုပင် ဝတ်ထားပြီးလေပြီ။

သူမ၏လက်ထဲတွင် သတင်းစာဟောင်းစက္ကူဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုလည်း ကိုင်ထားလျက်သား တွေ့ရသည်။

ယုဝါကို ဆီးပွေ့ပါးချင်းအပ်ရင်း ...

“အဲဒါ ဘာအထုပ်လဲ ယုဝါ ... ”

“ညက ယုဝါယူဝတ်ခဲ့တဲ့ အစ်ကိုနောင်ရဲ့ အင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုးတွေပါ ... ”

“ဘာလို့ အင်္ကျီဟောင်းပုဆိုးဟောင်းတွေကို ထုပ်ထားတာလဲ ... ”

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

“အမှတ်တရပေါ့ ...”

“ဘာရယ် ... အမှတ်တရ ဟုတ်လား ...”

“အစ်ကိုနောင်ကလည်းနော် ဒုန်းဝေးလိုက်တာ ... ဒီအနဲ့ ပုဆိုးကို ယုဝါကိုယ်တိုင် လျှော်ဖွတ်မလို့ ယူသွားမှာက ... ဒါဆို သဘောပေါက် ...”

နောင်သက်ဆွေက ယုဝါအား ကျစ်ကျစ်ပါ မြေပြင်လင်းမြေပတ်သလို ဖက်ထားပြန်သည်။

“ယုဝါအဆောင်ကို ပြန်တော့မယ် အစ်ကိုနောင် ...”

“ကိုယ်လိုက်ပို့မှာပဲဟာ ...”

“မပို့နဲ့တော့ အစ်ကိုနောင် ... ဆက်အိပ်ပါ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်လိုက်နော် ... ယုဝါ ကနေ့မနက်ပိုင်းလုပ်စရာလေးတွေ ရှိနေလို့ သွားတော့မယ်နော် ...”

“အခု မိုးလင်းသွားပြီလား ယုဝါ ...”

“မနက်ခြောက်နာရီခွဲပြီလေ ... မိုးထိန်ထိန်လင်းပြီပေါ့”

နောင်သက်ဆွေက လင်းမြေပတ်ကို ဖြေလိုက်သည်။

ဒါဆို ညနေခြောက်နာရီမှာ ကရပ်တံမှာ ထပ်ဆံ့မယ်နော် ယုဝါ။

“အင်းပေါ့ ...”

လှေကားအဆင်းအထိ ယုဝါကို နောင်သက်ဆွေ လိုက်ပို့သည်။

လှေကားရင်းအရောက် ယုဝါသည် ဘာမပြောညာ

ငွေကြေးပါလာ

ခပြောနှင့် နောင်သက်ဆွေ၏ပါးပြင်ကို ဘယ်ရောညာရောကြူကြူ၊ မွှေးလိုက်ပြီးမှ လမ်းပေါ်သို့ ထွက်ခွာသွားပေတော့သည်။

ယုဝါလမ်းချိုးမှ ကွယ်ပျောက်သည်အထိ နောင်သက်ဆွေ ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့ရင်း လုံးဝမတွေ့တော့မှ လှေကားပြန်တက်၊ အခန်းပြန်ဝင်ရင်း ယုဝါအကြောင်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု စဉ်းစားအံ့သြမိသည်။

ယုဝါက အစ်ကိုနောင်ဆက်အိပ်ပါဟု ဆိုခဲ့သည့်တိုင် အောင် နောင်သက်ဆွေတွင် ဆက်အိပ်ချင်စိတ်မရှိတော့ဘဲ။

မီးဖိုဘက်သို့ နောင်သက်ဆွေ လျှောက်သွားသည်။

ထမင်းစားစားပွဲပေါ်တွင် ကော်ဖီကို ကြွေခရားတွင် အသင့်ဖျော်ထားခဲ့သည်။

ယုဝါ ဘယ်အချိန်ကထပြီး ရေခဲခွေးတည်၊ ကော်ဖီဖျော်သွားလေမှန်းမသိ။

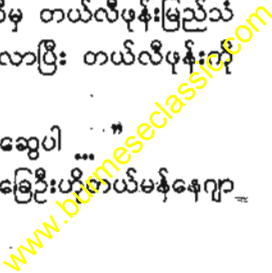
နောင်သက်ဆွေ ရေချိုးခန်းဝင်၊ သွားတိုက်၊ ရေမိုးချိုးပြီး သန့်စင်ပြီး အဝတ်လဲကာ ထမင်းစားပွဲတွင် ကော်ဖီသောက်ရန် ထိုင်လိုက်သည်။

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင် ...”

အိမ်ရှေ့မိမိစာရေးစားပွဲဆီမှ တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ထွက်ပေါ်လာ၍ နောင်သက်ဆွေ ထွက်လာပြီး တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“အခဲနံ့ရှိပါ ကျွန်တော်နောင်သက်ဆွေပါ ...”

“ကျုပ်က ပြည်သိမ်းပါ ... ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်မန်နေဂျာ

လေ ... ”

“ဩ ... ဦးပြည်သိမ်းက မနက်စောစောစီးစီး ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်သတဲ့လား ... က အမိန့်ရှိစမ်းပါဦး ... ဘာကိစ္စများ ပါလိမ့်ဗျာ ... ”

အမှန်တော့ နောင်သက်ဆွေသည် ကမ်းခြေဦးဟို တယ်မှ ဦးပြည်သိမ်းအား နှစ်သက်သည်မဟုတ်သောကြောင့် ယခု ပြန်လည်မြှော့ဆိုဆက်ဆံပုံကလည်း မနှစ်သက်သောအသံမျိုး စကားလုံးမျိုးပါရှိသွားပေသည်။

ဟိုစဉ်ကတော့ ဦးပြည်သိမ်းအပေါ်တွင် နောင် သက်ဆွေ ဘာအာယာတမုမရှိခဲ့၊ မနေ့ညနေက ယုဝါအား မိမိနှင့် တွဲနေသည်ကို ဦးပြည်သိမ်းက ဟန့်တားသည်ဟု ယုဝါကပြောသော ကြောင့် နောင်သက်ဆွေစိတ်ထဲ၌ ဦးပြည်သိမ်းအပေါ် အာယာတ ထားမိခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

နောင်သက်ဆွေ ပြန်မေးသည်ကို ဦးပြည်သိမ်းက ချက်ချင်းပြန်မပြောသေးဘဲ အသံပျောက် ဆိုင်းငံ့နေသေးသည်။

အဲ ပြန်ပြီးပြောလာသောအခါ၌လည်း အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့် အပြောချောမွေ့ခြင်းမရှိပါလေ။

“ဒီလိုလေ ... ကျုပ်ပြောချင်တာက ယု ... ယု ... ယုဝါရဲ့ ကိစ္စပါ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဦးပြည်သိမ်း ... ယုဝါရဲ့ ကိစ္စဆိုရင် ကျွန် တော်သိပ်စိတ်ဝင်စားပြီး စိတ်ပါလက်ပါနားထောင်နေပါ တယ် ... ”

“အဲ ... ယုဝါဓဗျာ ... ”

“ယုဝါဓဗျာ ဘာဖြစ်လဲ ဦးပြည်သိမ်း ... ယုဝါဘာဖြစ်လဲ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်လို့လား ... ပြောဗျာ မြန်မြန် ... ထစ် ငေါ့ ထစ်ငေါ့ပြောမနေပါနဲ့ ... ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ... အဲ ယုဝါဘာမှမဖြစ်သေးတာက ရှေ့ ဆက်ပြီး မောင်နောင်သက်ဆွေနဲ့ မတွဲကြရင်ပေါ့လေ”

“ဘာ ... ဘာဗျာ ... ”

“ဟုတ်တယ် မောင်နောင်သက်ဆွေ ... ယုဝါနဲ့တွဲတာကို ရုပ်တန်းက ရုပ်လိုက်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ ... ”

“အိုး ... ဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ အခွင့်အရေး ပါ ... ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ မောင်နောင်သက်ဆွေရဲ့ ကိုယ် ရေးကိုယ်တာဟာ ကျုပ်တို့အတွက် ပြဿနာဖြစ်လာမယ် အခက်အခဲဖြစ်လာမယ်ဆိုရင်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့ ... ”

“ကျုပ်တို့အတွက် ဟုတ်လား ... အဲဒီ ကျုပ်တို့ဆိုတာက ဦးပြည်သိမ်းအပြင် ဘယ်သူတွေပါဝင်နေလဲ ... ယုဝါနဲ့ ကျွန် တော်တွဲတာနဲ့အဲဒီကျုပ်တို့ဆိုတဲ့လူတွေမှာဘယ်လိုပြဿနာ နဲ့ ဘယ်လိုအခက်အခဲဖြစ်လို့လဲဗျာ ... ”

ဦးပြည်သိမ်းက ယခုတစ်ကြိမ်တော့ ထစ်ထစ်ငေါ့ ငေါ့မဖြစ်ဘဲ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြန်ဖြေပါ၏။

“ကျုပ်တို့မှာ အမှားတွေနဲ့ ပြဿနာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်ဖြစ်နေတယ် ... အဲဒီလိုဖြစ်နေရတဲ့အထဲမှာ မောင်

နောင်သက်ဆွေနှင့် ယုဝါတို့ တပူးတွဲတွဲဖြစ်နေတာကို လူ
လူရှုထားလို့ မရတော့တဲ့အပိုင်းပါဝင်လာပြီ ... ဒီတော့
ယုဝါနဲ့ မောင်နောင်သက်ဆွေဆက်ပြီး မပတ်သက်ပါနဲ့တော့
လို့ ကျုပ်ကန့်ကွက်ဖို့ဖြစ်လာပြီ ... ”

“ကျွန်တော်က ယုဝါတို့ဆက်ပြီးအမြဲပတ်သက်နေမယ်ဆိုရင်
ကောဗျာ ... ”

“အင်မတီ အင်မတန် မကောင်းဘူးပေါ့ မောင်နောင်သက်
ဆွေ ... မကောင်းတာမှ ယုဝါအတွက်လည်း မကောင်းဘူး
မောင်နောင်သက်ဆွေအတွက်လည်း မကောင်းဘူး ... အ
ကျုပ်တို့အတွက်လည်း မကောင်းဘူး ... ”

“အားပါးပါး ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းလှပါပြီလား ဦးပြည်သိမ်း
ရယ် ... ဒါထက် ဦးပြည်သိမ်းပြောနေတဲ့ ကျုပ်တို့ဆိုတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘယ်သူတွေဆိုတာ ... ကျွန်တော်သိခွင့်ရ
မလား ဦးပြည်သိမ်း ... ”

“မသိချင်ပါနဲ့ မောင်နောင်သက်ဆွေ ... ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ
ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့ မောင်နောင်သက်ဆွေသိတဲ့နေ့ဟာ
မောင်ရင့်အဖို့ အသက်ရှူရပ်သွားတဲ့နေ့ဖြစ်သွားမှာမို့ပါ”

“ဟုတ်ပါ့မလား ဦးပြည်သိမ်း ... ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်
ဟာ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှမဟုတ်တာ ... ဥပဒေအုပ်ချုပ်ရေး
ပိုင်းမှာ အင်မတန်စနစ်ထားရှိတဲ့ တိုင်းပြည်ပဲဟာ ... အခု
ဦးပြည်သိမ်းပြောနေတာတွေဟာ ... ”

နောင်သက်ဆွေ၏စကားမဆုံးမီ ဦးပြည်သိမ်းက

နှုတ်ပြတ်ပြောလိုက်ပေသည်။

“ဒီမှာ မောင်နောင်သက်ဆွေ ... အခု ကျုပ်နဲ့ မောင်နောင်
သက်ဆွေဟာ စင်မြင့်ပေါ်မှာ စကားရည်လှပြိုင်ပွဲကျင်းပနေ
တာ မဟုတ်ဘူး ... ကျုပ်နောက်ဆုံးပြောမယ် နောက်ထပ်
ယုဝါကို လုံးဝမပတ်သက်ပါနဲ့တော့ ... ဒါပါပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ဦးပြည်သိမ်းဘက်မှ တယ်လီဖုန်း
ဆောင့်ချသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဦးပြည်သိမ်းသည် အဘယ်ကြောင့် မိမိကို ယုဝါနှင့်
မပတ်သက်တော့ရန် တားမြစ်ချင်ပေသနည်း။

သူတို့ဆိုသည့် ခုစရိုက်အဖွဲ့ထဲတွင် ဦးပြည်သိမ်းက
အပါအဝင်တစ်ဦးဖြစ်နေပေပြီဆိုတာကတော့ သေချာလေပြီ။

နောင်သက်ဆွေ တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ကောက်ကိုင်
သည်။ ယုဝါ၏ဘော်ဒါဆောင်ကို ဆက်သည်။

“ယုဝါ မနက်စောစောက ပြန်လာပြီး မနက်ရှစ်နာရီမှာပဲ
အပြင်ပြန်ထွက်သွားပါတယ်ရှင် ... ဘယ်သွားမှန်းမသိပါဘူး
ရှင် ... ”

နောင်သက်ဆွေ ဖုန်းချလိုက်ရပါ၏။

(၆)

အကြိမ်ပေါင်းများတော့လည်း နောင်သက်ဆွေအဖို့ တာဝန်ကျ အမျိုးသမီးကိုပင် ပြန်၍အားနာလာတော့သည်။

နာရီဝက်တစ်ကြိမ်လောက် ယုဝါ၏ဘော်ဒါဆောင် သို့ နောင်သက်ဆွေ ဆက်မေးသည်။

“မယုဝါ အဆောင်ကို ပြန်မလာသေးပါဘူးရှင် ...”

“မယုဝါက အဆောင်ကို ပြန်ပြီးဖုန်းမဆက်ပါဘူးရှင် ...”

“မယုဝါ ဘယ်ကိုသွားတယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ပါဘူးရှင် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ မယုဝါပြန်ရောက်လာတာနဲ့ အဲဒီက နံပါတ်ကို

ပြန်ဆက်ပါလို့ ပြောပေးပါမယ်ရှင် ...”

ဘော်ဒါဆောင်မှ အကြိမ်ကြိမ်ကြားပြီးပြီမို့ နောက် ထပ်ဆက်ရန် ဝန်လေးလာသည်။

ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်တော့ နောင်သက်ဆွေ ဖုန်း မဆက်ပေ။

ဖုန်းကိုင်သူမှာ မန်နေဂျာဦးပြည်သိမ်းသာဖြစ်နေ သောကြောင့် ယုဝါကိုမေးလျှင် အမှန်ကိုပြောမည်မဟုတ်မှန်း နောင် သက်ဆွေသိနေသည်။

တကယ်တော့လည်း ဦးပြည်သိမ်းက မိမိထံသို့ ယုဝါ နှင့် ဟန့်တားစကားဆိုလိုခြင်းကြောင့်လည်း မိမိက ယုဝါကို ယခု ဆက်ချင်း တွေ့ချင်ပြောချင်လာခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

တကယ်ဆို ညနေခြောက်နာရီတွင် ယုဝါနှင့် မိမိ ဆရာဝန်တွင် တွေ့ဆုံကြမည်သာ။

ယနေအဖို့ ယုဝါထံမှ ဖုန်းအဆက်ကို ညနေ ကရ ဒီတဲဟိုတယ်သို့မသွားမီအထိ ထိုင်စောင့်မည်ဟုသာ နောင်သက် ဆွေ ဆုံးဖြတ်ရတော့သည်။

ထိုင်စောင့်နေစဉ်မှာပင် တယ်လီဖုန်းမှ ကလင် ထလင်အော်မြည်သံထွက်လာသည်။

ကမန်းကတန်းကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ပြောပါ ... နားထောင်နေပါတယ် ...”

“ဖိုးနောင်လားဟေ့ ... ငါ မင်းတို့အခေါ်နဲ့ဆို အောင်မောင်း ကြီးလေကွာ ...”

နောင်သက်ဆွေ စိတ်ကုန်စွာ ခေါင်းကုတ်မိတော့ သည်။

“ပြောပါ ဦးအောင်မောင်းကြီးကိစ္စထူးလို့ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်း ဆက်တာလား ...”

“အေးကွ ... ဒီနေ့ တိုက်ထိုင်အယ်ဒီတာက သူ့မိန်းမ ဆေး

ခန်းလိုက်ပြစရာရှိလို့ ငါ့ကို သူ့ကိုယ်စား ခဏတိုက်ထိုင်စေပါလို့ ချောဆွဲထားတယ်လေ ... ”

“အဲဒါ ကိစ္စထူးကြီးမို့ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်တာလား ... ဒါမှမဟုတ် ဦးအောင်မောင်းကြီး တိုက်ထိုင်ရာထူးဝင်ထိုင်ရတာကို ကြားချင်လို့လား ... ”

“ဟာ ... မင်းဘိုးအေ ... ”

ဦးအောင်မောင်းကြီးက နောင်သက်ဆွေ ပြန်ရိသောစကားကြောင့် အလွန်ယဉ်ကျေးသော ဆဲနည်းဖြင့် ဆဲလိုက်သည်။

“ဘာလဲ မင်းက ငါ့ကို အယ်ဒီတာရာထူးမက်တယ်ထင်နေလား ... အဲဒီ အယ်ဒီတာတွေကို ငါသောက်မြင်ကပ်လွန်းလို့ ... ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ဆီ ဘာလို့ ဖုန်းဆက်တာလဲ ဦးအောင်မောင်းကြီး ... ”

“အေး ... ငါက ယာယီ ... အယ်ဒီတာစားပွဲမှာရှိတဲ့ ဖုန်းလာသမျှ နားထောင်ဖြေကြားရတယ်လေကွာ ... အဲဒါဖုန်းတစ်ခု ဝင်လာတယ်ကွ ... စာရေးဆရာမောင်နောင်သက်ဆွေနဲ့ တွေ့ချင် စကားပြောချင်လို့ကွ ... ”

“ဘယ်သူဆက်တာလဲဗျာ ... ကျွန်တော့်မှာ ဦးအောင်မောင်းကြီးလို ဖုန်းဆက်ပြီး အကြွေးတောင်းခံမဲ့သူမျိုးမှ မရှိတာဘဲဗျာ ... ”

“ဟာ ... ဒီကောင် နောင်သက်ဆွေ ငါ့ကိုပဲ နှိမ်ချင်နေတယ်

အခု မင်းကို တွေ့ချင်ပြောချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ... ရဲအဖွဲ့ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ ဦးငွေငြိမ်းတဲ့ဟေ့ ... ”

“ဘာကိစ္စတဲ့လဲ ... ”

“ဟ ... အဲဒါကို ငါသိနိုင်မလား ... အေး ဦးငွေငြိမ်းက မင်းဆီကို အကြောင်းကြားပေးပါတဲ့ ... ဒီကနေ သုံးနာရီမှာ မင်းအလာကို သူ့ရုံးခန်းကနေပြီး အထူးစောင့်နေပါမယ်တဲ့ အဲဒါပဲ ... ”

ဦးအောင်မောင်းကြီးက အရာရှိဦးငွေငြိမ်း၏ ရုံးရှိရာ နေရပ်လိပ်စာကို ယူထားသည့်အတိုင်း နောင်သက်ဆွေကို ဖုန်းမှ ပြောသဖြင့် နောင်သက်ဆွေ စာရွက်တွင် ရေးထားမှတ်သားရတော့သည်။

“ဟေ့ ဒါထက် ... ဖိုးနောင် ... ”

“ပြော ဦးအောင်မောင်းကြီး ... ”

“မနေ့ညနေက ဟိုတယ်မှာ ငါနဲ့ဒေးဗစ်ဖြစ်တဲ့ပွဲမှာ မင်းပါ အဆစ်ပါသွားတာကို ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး ... ”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့ လောကမှာ ဆောင်ပုဒ်တောင် ရှိသေးတာပဲဗျာ ... ”

“ဘာဆောင်ပုဒ်လဲကွ ... ”

“ဪဗျာ ... ချစ်ရင် မွဲတတ်သည် ... ဦးအောင်မောင်းကြီး နှင့်တွဲလျှင် ကွဲတတ်သည်တဲ့လေ ... ဆောင်ပုဒ်က ... ”

“မင်းအဘ ကလိန်း ... ”

ဦးအောင်မောင်းကြီး၏ဒုတိယအကြိမ်မြောက်ယဉ်

ကျေးဇူး ဆဲဆိုခြင်းကို နောင်သက်ဆွေခံလိုက်ရပြန်ပါလေ၏။
 နောင်သက်ဆွေသည် မွန်းလွဲနှစ်နာရီခွဲအထိ ဖုန်း
 နားတွင်ထိုင်ကာ ယုဝါဆက်မည်ကို စောင့်သည်။
 ယုဝါထံမှ မဆက်။
 သူမ၏ဘော်ဒါဆောင်သို့လည်းမဆက်ဟု ထပ်ပြီး
 ဖုန်းဆက်မေးမြန်းသိရှိရသည်။
 နှစ်နာရီခွဲတွင် ဦးငွေငြိမ်းထံသို့သွားရန် နောင်သက်
 ဆွေပြင်ဆင်ရတော့သည်။
 ရဲထောက်လှမ်းရေးအရာရှိကြီးက ခေါ်ယူသည်ကို
 မိမိလေးစားရပေမည်။
 သုံးနာရီထိုးရန် ငါးမိနစ်အလိုမှာပင် နောင်သက်ဆွေ
 ဦးငွေငြိမ်း၏ရုံးခန်းသို့ ရောက်ရှိသွားပါ၏။
 “လာ ... လာ ... မောင်နောင်သက်ဆွေ ...”
 ဦးငွေငြိမ်းက သူ၏အလုပ်စားပွဲကြီးနောက်ရှိ ဆုံ
 လည်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှထိုင်ရင်း ဝင်ရောက်လာသော နောင်
 သက်ဆွေကို ဖော်ရွေစွာ လှမ်းခေါ်ပေသည်။
 စားပွဲကြီးရှေ့တွင် စီချထားသော ဧည့်ထိုင်ကုလား
 ထိုင်တစ်လုံးတွင် နောင်သက်ဆွေ ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်ပါ၏။
 ဦးငွေငြိမ်းသည် ပခုံးတွင် ငွေလခြမ်းနှင့် ငွေကြယ်
 တစ်ပွင့်ပိုင်ဆိုင်သော ရဲမှူးအဆင့်အရာရှိကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်ကို
 တွေ့ရပေသည်။
 ဧည့်ထိုင်ကုလားထိုင်တွင် ကိုလှိုင်မင်းက ထိုင်

သား ရောက်နှင့်နေပေသည်။
 နောင်သက်ဆွေက ကိုလှိုင်မင်းဘေးတွင် ကပ်
 ထိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။
 “နေကောင်းပါတယ်နော် ကိုလှိုင်မင်း ...”
 “ကောင်းပါတယ် ...”
 ကိုလှိုင်မင်းက နောင်သက်ဆွေကို တိုတိုပြတ်ပြတ်
 ဖြန်ပြောသည်။
 ကိုလှိုင်မင်းသည် မိမိကို နှာကစ်နေမှန်း နောင်သက်
 ဆွေသိသည်။ ယုဝါနှင့် ပထမဆုံးတွေ့ဆုံရသောညက မိမိက ယုဝါ
 ငှက်ထားပေးသည်ဟု ကိုလှိုင်မင်း အထင်မှားဆဲရှိနေပုံရသည်။
 ဦးငွေငြိမ်းသည် ကိုလှိုင်မင်းက နောင်သက်ဆွေကို
 တိုတိုပြတ်ပြတ်ဆက်ဆံခြင်းအတွက် ပြုံးလိုက်ပါ၏။
 “မနေ့က မောင်နောင်သက်ဆွေတို့ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ဖြစ်
 ပျက်ခဲ့တာတွေ မောင်လှိုင်မင်းက အစီရင်ခံထားလို့ ကျုပ်
 သိထားပြီးပါပြီ ... ဒါပေမဲ့ မစ္စတာဒေးဗစ်နဲ့ မောင်နောင်
 သက်ဆွေ ဘယ်လိုကစပြီး စကားများကြတယ်ဆိုတာတော့
 ကျုပ်မသိသေးဘူး ... မောင်လှိုင်မင်းရောက်သွားတော့
 အားလုံးက လစ်သွားကြပြီကိုး ... ဟိုတယ်မန်နေဂျာပြော
 ပြသလောက်ပဲ မောင်လှိုင်မင်းက သိခဲ့ရတယ်တဲ့ ...”
 “ကျားနာဖြစ်နေတဲ့ မစ္စတာဒေးဗစ်က သူ့ထိုင်နေရာကနေ
 ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းကိုလာပြီး ရန်စကားပြောတာနဲ့ ရန်ဖြစ်
 လို့လဲကြတာပါပဲ ဦးငွေငြိမ်း ... အားလုံး အရက်ကလည်း

“... ကြွပြီကိုး ...”

ကိုလှိုင်မင်းက ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“မနေ့က အဲဒီဟိုတယ်မှာ ခင်ဗျားတို့ မစ္စတာဒေးဗစ်နဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ ချိန်းလိုက်တာ မဟုတ်လား ...”

“အားပါးပါး ... ကိုလှိုင်မင်း မေးလိုက်ပုံက ကြောက်စရာကြီးပါလား ... မစ္စတာဒေးဗစ်လို ဒုစရိုက်မှောင်ခိုသမားတစ်ယောက်ကို ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ချိန်းတွေ့ရမှာလဲ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်မေးတဲ့ မေးခွန်းဟာ ကြောက်စရာကောင်းတာ အမှန်ပဲ ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒေးဗစ်ဟာ တိုင်းပြည်အတွက် ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အန္တရာယ်ကောင်မှန်း ကိုနောင်သက်ဆွေသိပြီးသားပဲလေ”

“မစ္စတာဒေးဗစ်နဲ့ ချိန်းတွေ့ဖို့နေနေသာသာ ဒီလူနဲ့ ကျုပ်တစ်ခါမှ စကားတောင်မပြောဖူးဘူး ... သိလည်း မသိကျွမ်းခဲ့ဘူး ... ဒါပေမဲ့ သတင်းထောက်ကြီးဦးဘအုန်းက မစ္စတာဒေးဗစ်အကြောင်းရေးသလောက်တော့ ကျုပ်ဖတ်ဖူးတယ်”

ကိုလှိုင်မင်းသည် တစ်ခုခုပြန်ပြောတော့မည်ထင် ဦးဂွေငြိမ်းက လက်ဝါးကာပြပြီး ဟန့်တားလိုက်သည်။ ကိုလှိုင်မင်းပါးစပ်ပိတ်သွားပါ၏။

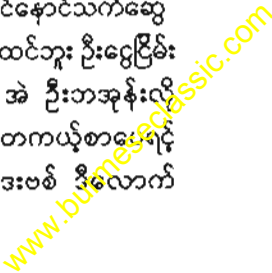
“ဟုတ်တယ် မောင်နောင်သက်ဆွေ ... မစ္စတာဒေးဗစ်ဟာ သာမန်မှောင်ခိုမဟုတ်ဘူး ... လူမျိုးနဲ့ တိုင်းပြည်ကို အင်မတန်ထိခိုက်နှစ်နာစေတဲ့ကိစ္စတွေအထိ လုပ်တယ် ... နိုင်ငံခြားအဆက်အသွယ်တွေလည်း ရှိတယ် ... ဟိုတစ်လောထ

ကျုပ် မစ္စတာဒေးဗစ်ကို အရေးယူစစ်ဆေးတော့ သံရုံးနှစ်ရုံးလောက်က မစ္စတာဒေးဗစ်ကို ဝင်ပြီး အကာအကွယ်ပေးသေးတယ် ... ဒါပေမဲ့ ပစ္စည်းလက်ပူးလက်ကြပ် ဓာတ်ပုံအထောက်အထားတွေ တွေ့ရလို့ သံရုံးတွေက မသိမသာ နောက်ပြန်ဆုတ်သွားတယ် ... ကျုပ်တို့ မစ္စတာဒေးဗစ် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပတ်(စ်)စပို့ကို သိမ်းတယ် ... ပိတ်တယ် သူနေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်ပိုင်ရံစခန်းမှာ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် လက်မှတ်ထိုးစေတယ် ... သူ့ကို ရုံးတင်အပြစ်ပေးနိုင်တဲ့ အထိ အထောက်အထားသက်သေပစ္စည်းတွေကိုတော့ ကျုပ်တို့ ရဲထောက်လှမ်းရေးက ရှာဖွေနေဆဲပဲ ...”

“အဲဒီဓာတ်ပုံအထောက်အထားတွေဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သတင်းထောက်ကြီးဦးဘအုန်း ဖော်ထုတ်ပြလိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေပဲ မဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... စာပေသမားတစ်ဦးဟာ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက် ဘယ်လောက်ထိရောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ခံယူလေးစားထားသူပါ ... အခု မောင်နောင်သက်ဆွေကို ကျုပ်ခေါ်ယူဆွေးနွေးတွေ့ဆုံတာဟာ လည်း အဲဒီကိစ္စ ဆွေးနွေးချင်လို့ပါပဲ မောင်နောင်သက်ဆွေ”

“အဲဒီလိုတော့ အကြောင်းသိပ်ထူးမယ်မထင်ဘူး ဦးဂွေငြိမ်း ကျွန်တော်က ဝတ္ထုလိုင်းသမားပါ ... အဲ ဦးဘအုန်းလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကျတော့ သတင်းထောက် တကယ့်စာရေးရင် ကျက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါ ... မစ္စတာဒေးဗစ် ဒီလောက်

အန္တရာယ်ကြီးမှန်း ကျွန်တော်မသိတာ အမှန်ပါ ... အ
ကိစ္စမျိုးကျတော့ ဦးငွေငြိမ်းတို့အနေနဲ့ ရင့်ကျက်တဲ့ ဦးသ
အုန်းလို လူမျိုးကို ခေါ်ယူဆွေးနွေးသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်
ယူဆပါတယ် ... ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါ ... ”

နောင်သက်ဆွေ တကယ်ပင် အဖြစ်မှန်နှင့် စိတ်ထဲ
သည့်အတိုင်း ပြောပြီး ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“နေပါဦး မောင်နောင်သက်ဆွေ ... ခဏပြန်ထိုင်ပါဦး ... ”

အရာရှိကြီးဦးငွေငြိမ်းက နောင်သက်ဆွေကို ပြန်
ထိုင်ခိုင်းပြီး ကိုလှိုင်မင်းကို တဖန်လှည့်ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... ကိုလှိုင်မင်း ... ကျုပ်သိချင်တာလေးတွေ ကျုပ်သိ
ပြီဆိုတော့ ကိုလှိုင်မင်းဆက်လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ဖို့ သွား
နိုင်ပြီ ... ”

ကိုလှိုင်မင်း ထိုင်ရာမှထသည်။ ဦးငွေငြိမ်းကို အလေး
ပြုပြီးနောက် ထွက်ခွာသွားသည်။ နောင်သက်ဆွေကိုမူ နှုတ်ဆက်
မသွားပေ။

နောင်သက်ဆွေက ပြန်ထိုင်ရပါ၏။

“ကိုလှိုင်မင်းက ကျွန်တော့်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေပုံရတယ်
တကယ်တော့ သူဟာ အထင်မှားနေတာပါ ... ကျွန်တော်
သူ့အပေါ် ဘာမှအမှားမလုပ်ခဲ့ပါဘူး ... ”

“အင်း ... ကိုလှိုင်မင်းဟာ ကျုပ်ကိုအဖွဲ့မှာ လူတော်လူ
ကောင်းတစ်ယောက်ပါ ... အခု မောင်နောင်သက်ဆွေက
ကိုလှိုင်မင်းအထင်မှားစေလောက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့

တွဲနေလို့ပါ ... အဲဒီမိန်းမက မိန်းမရှုပ်မိန်းမလည်ပဲ ... ”

“ဗျာ ... မိန်းမရှုပ် မိန်းမလည် ဟုတ်လား ... ဘယ်မိန်းမကို
ရည်ညွှန်းတာလဲဗျာ ... ”

“ယုဝါကိုလေ ... ”

နောင်သက်ဆွေက ဦးငွေငြိမ်း၏မျက်နှာကို တည့်
တည့်ကြီး စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုလှိုင်မင်းက မိမိနှင့်

ယုဝါအကြောင်း ဦးငွေငြိမ်းကို တော်တော်ပြောထားဟန်တူသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဦးငွေငြိမ်းက မိမိကို တိုက်ရိုက်
မေးယူတွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်တန်ရာသည်။

ယုဝါသည် ရဲထောက်လှမ်းရေးမှလိုက်နေသော
အမျိုးသမီးတစ်ဦးမှန်း နောင်သက်ဆွေ ရိပ်မိထားခဲ့ပါ၏။

“ယုဝါကို ကျွန်တော်တွေတာဟာ ဦးငွေငြိမ်းတို့ ရဲထောက်
လှမ်းရေးအဖွဲ့မှ အထစ်အငေါ့တစ်ခုခုဖြစ်နေသလားဗျာ ... ”

“ကျုပ်တို့အဖွဲ့မှာ အထစ်အငေါ့ဖြစ်တယ်လို့ ပြောရလောက်
အောင်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ ... မောင်နောင်သက်ဆွေ
ဒါပေမဲ့ တိုင်းပြည်ရဲ့ ဆူးညောင်ခလုတ်နဲ့ အထစ်အငေါ့ဖြစ်စေ
တာတွေကို ကျုပ်တို့အဖွဲ့က တာဝန်အရ လိုက်ရှင်းနေတာ
တော့ အမှန်ပဲ ... ”

“ကဲပါလေ ... ကျုပ် မောင်နောင်သက်ဆွေနဲ့စကားဆက်
ပြောကြရင် ဒီကိစ္စကို မောင်နောင်သက်ဆွေ လိပ်ပတ်လည်
လာမှာပဲ ... ပထမဆုံး ယုဝါနဲ့ မောင်နောင်သက်ဆွေထက်
သက်လာပုံကို ကျုပ်ကို ပြောပြပါလား ... ”

“ယုဝါနဲ့ ကျွန်တော်ပတ်သက်တာက ကျွန်တော့်ရဲ့ကိုယ်ကိုယ်တာပါ ... ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ဦးငွေငြိမ်းမေးတာကို ယုဝါနဲ့ပတ်သက်ရင် မဖြေပါဘူးဆိုရင်ကော ... ”

“လူမှုရေးနဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေကို မဖြေပါဘူးတာ ... တချို့နေရာတွေမှာ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ပါတယ် မောင်နောင်သက်ဆွေ ... အဲဒီတချို့နေရာတွေလည်း ကျုပ်တို့က ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ... တစ်ဖက်သာ လူမှုရေးနဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို အတတ်နိုင်ဆုံးမထိနဲ့ စေဖို့ကိုလည်း ကျုပ်တို့အဖွဲ့က ရှောင်ပါတယ် ... ဒါကြောင့်လို့အကောင် ... မြေပွေးလိုအကောင်မျိုးကို သတ်တာဟာ တရားတော်အရ ပါဏာတိပါတကံထိုက်မှန်လျက်သားနဲ့ လူသားတွေရဲ့အန္တရာယ်မို့ ရိုက်သတ်တဲ့နေရာမှာ ရိုက်သတ်ရတာပဲ ... ဒီကိစ္စမျိုးကျတော့ တရားတော်က တားမြစ်ထားတာကို လိုက်နာနေလို့မရတော့ဘူး ... ကျုပ်ပြောတာ မောင်နောင်သက်ဆွေသဘောပေါက်ပါသလားနော် ... ”

သဘောပေါက်ပါ၏။ ဦးငွေငြိမ်းဆိုလိုသည်မှာ အပင်လာပါက လူမှုရေးဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဖြစ်စေ သူတို့စစ်ဆေးခွင့်ရှိသည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်နေပါ၏။

“ဒါတော့ ဦးငွေငြိမ်းတို့အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို တရားမသလို စစ်နိုင်နေတာပဲ ... ဦးငွေငြိမ်းတို့က အခွင့်အာဏာတို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ ... ”

နောင်သက်ဆွေ ပြန်ပြောသောစကားမှာ “အောက်ဖို့ခုပ်” စကားဖြစ်ပါ၏။ အကယ်၍ ဦးငွေငြိမ်းနေရာတွင် အတော့သော တခြားအရာရှိကြီးတစ်ဦးသာဆိုပါက ဤနေရာတွင် ချီလားအပ်သော အပြင်းအထန်လေးများပင် ဖြစ်သွားနိုင်ပေမည်။

သို့သော် ဦးငွေငြိမ်းက နောင်သက်ဆွေကို ပြုံးပင် ပြောလိုက်သေးသည်။

“ကျွဲမြီးတိုသွားသလား မောင်နောင်သက်ဆွေ ... စိတ်ရှည်ရှည်ထားပါလို့ ကျုပ်ကပဲ မောင်ရင့်ကို ဖျောင်းဖျပါတယ် တကယ်တော့ ကျုပ်တို့မှာ ယုဝါနဲ့ပတ်သက်ပြီး သတင်းတွေ ရသင့်သလောက် ရထားပါတယ် ... ရထားတဲ့သတင်းတွေ ကလည်း သတင်းဆိုးတွေပါ ... အဲဒီတော့ ယုဝါနဲ့တွဲနေတဲ့ မောင်နောင်သက်ဆွေကိုပါ ကျုပ်တို့စုံစမ်းတယ် ... ”

“မောင်နောင်သက်ဆွေဟာ မိုးကုတ်က လူချမ်းသာမိဘနှစ်ပါးရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သား ... တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရပြီးသား စာပေကို ဝါသနာအရ လိုက်စားနေတာ ... နောက်ကြောင်းဘာမှမရှိဘူး ... သိပ်ရှင်းတယ် ... သာမန်အားဖြင့် လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်လို့ ကျုပ်တို့စုံစမ်းရရှိတယ် ... အဲဒီတော့ ယုဝါနဲ့ မောင်နောင်သက်ဆွေတွဲခဲ့ရတဲ့အကြောင်းရင်း အကြောင်းမှန်ကို ပြောပြပါလား ... ကျုပ်တို့မှာ လိုအပ်လာလို့ မေးရတာပါ ... ”

နောင်သက်ဆွေသည် ဦးငွေငြိမ်းအား ကြည်ညိုလှ

ထေသည်။ လေးစားလာသည်။ ဦးငွေငြိမ်းအပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချစွာ သက်ဝင်လာသည်။

ထိုထက်မှာမူ ...

ယုဝါသည် ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတစ်ခုခုတွင် လျှို့ဝှက်စွာ ဝင်နေခြင်းမဟုတ်။ တစ်စုံတစ်ယောက် သို့မဟုတ် တစ်သင်းတစ်စု၏ လှမ်းမိုးမှုကို မလွန်ဆန်နိုင်သောကြောင့် သူတို့၏ ခိုင်းတာဆန္ဒမပါဘဲ လုပ်ကိုင်ပေးနေရမှန်းလည်း နောင်သက်ဆွေ ရိပ်မိသွားမှာ။

ယုဝါအား ယင်းသို့အလွမ်းအမိုးခံနေရသည့်အခါ နောင်သက်ဆွေဆွဲထုတ်ချင်သည်မှာလည်း အနုဂ္ဂ။

ထိုရောအခါ ဦးငွေငြိမ်းတို့လို ရဲထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့၏ အကူအညီနှင့်သာ ယုဝါကို ဆွဲထုတ်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ယခု ပြောရင်းပင် နောင်သက်ဆွေသဘောပေါက်လာသည်။

“ကျွန်တော် ယုဝါနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တာကို အစကနေပြီး ယခုအဆုံးအထိ ဦးငွေငြိမ်းကို ယုံကြည်စိတ်ချ ဖြောဖြူမယ် ...

လွန်ခဲ့တဲ့ လေးလလောက်၏ ညတစ်ညတွင် ကိုယ့်မင်းတို့လိုက်၍ ယုဝါ မိမိအခန်းသို့ ရောက်လာသည်မှအစ တစ်နေ့နှင့် တစ်ဦး မေတ္တာရှိသွားပုံနှင့် ယနေ့အထိ နောက်ဆုံးဖြစ်ပျက်သည်များအားလုံးကို နောင်သက်ဆွေက ပြောပြလိုက်ပါ၏။

စကားအဆုံးတွင် ...

“မောင်နောင်သက်ဆွေအနေနဲ့ ယုဝါနဲ့ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့တာလွဲပြီး ယုဝါနဲ့နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို ဘာမှမသိသလို

လား ...”

“အမှန်ပါ ဦးငွေငြိမ်း ... ယုဝါက သူ့အကြောင်းကို မပြောဘူး ကျွန်တော်က ဇွတ်မေးရင် ငိုတယ် ... ဒီတော့လည်း ကျွန်တော်က မမေးရက်လို့ နောက်ထပ်မပေးဘဲ နေလိုက်တော့တာပါပဲ ဦးငွေငြိမ်း ...”

“ယုဝါက မစွတာဒေးဗစ်ကို သိနေလား ...”

“လုံးဝမသိဘူးလို့ ပြောပါတယ် ... သူပြောတာကိုလည်း ကျွန်တော်ယုံတယ် ...”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ... ဒီလိုဒုစရိုက်အဖွဲ့တွေမှာ တစ်ဖွဲ့နဲ့တစ်ဖွဲ့ မသိတာတွေရှိတယ် ... ကိုယ့်အဖွဲ့သားချင်းတောင် မသိတာမျိုးတွေ ရှိတတ်ပါတယ် ...”

“ယုဝါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ... ဦးငွေငြိမ်းတို့ စုံစမ်းသိရှိထားသလောက် ကျွန်တော်သိနိုင်ခွင့်ရှိမလား ... သိခွင့်ပေးနိုင်မလား ...”

ဦးငွေငြိမ်းက ညင်သာစွာ ဦးခေါင်းညိတ်ပြပါ၏။

နောင်သက်ဆွေအား မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ်တွင် အရူးအမူးချစ်မိသည်ကလွဲပြီး ယင်းမိန်းကလေးအကြောင်းကို ဦးငွေငြိမ်းစိတ်ထဲက ယုံကြည်ပေသည်။

“ယုဝါဟာ ကျုပ်တို့ရဲထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှာ သီးခြားဖိုင်ဖွင့်ထားရတဲ့သူတစ်ယောက်ပဲ ... အဲဒီဖိုင်ကို အပြင်လူဖြစ်တဲ့ မောင်နောင်သက်ဆွေကို ကျုပ်ပြပိုင်ခွင့်မရှိဘူး ... ဒီဖိုင်တွဲကို ကြည့်လည်း မောင်နောင်သက်ဆွေ နားလည်မှာ

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

မဟုတ်ဘူး ... ကျုပ်တို့အချင်းချင်းသာ နားလည်တဲ့စကားလုံးတွေ သင်္ကေတတွေနဲ့ ရေးထားတာ ... ”

“ကျွန်တော် ယုဝါရဲ့အကြောင်းကို အကြမ်းဖျဉ်း ပုံကြမ်းလောက်သိရရင် တော်ပါပြီ ဦးဌေးငြိမ်း ... ”

“အဲဒီလောက်တော့ ပြောလို့ရတယ် ... တိုတိုနဲ့လိုရင်းတိုပြောရရင် ယုဝါဟာ အင်အားကြီးတဲ့ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းတစ်ခုတို့အကျိုးပြုလုပ်ပေးနေတဲ့ ဒုစရိုက်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးပဲ ... သူတို့ဂိုဏ်း ... သူတို့အဖွဲ့ဟာ နိုင်ငံအချို့နဲ့အဆက်အသွယ်ရှိတယ်ဆိုတာလည်း စုံစမ်းလို့သိထားတယ် ... ”

“အဲဒီ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းအဖွဲ့ရဲ့လုပ်ငန်းတွေက ဘာတွေလဲဗျာ”
“ခြုံပြောရရင် မှောင်ခိုလုပ်ငန်းတွေပေါ့ ... အင်္ဂလိပ်လိုပြောရရင်တော့ စမတ်ဂလင်းအဖွဲ့ပေါ့ကွာ ... စမတ်ဂလင်းလုပ်ငန်းမျိုးဆိုတာ တိုင်းပြည်တိုင်းမှာ တစ်ဦးချင်းဖြစ်ဖြစ် အဖွဲ့လိုက်ဖြစ်ဖြစ် လုပ်ဆောင်နေတာတွေ ရှိနေတာပဲ ... အဲဒါပေမဲ့ အဲဒီစမတ်ဂလင်းအဖွဲ့ရဲ့အမျိုးသားရေးကို ထိခိုက်လာမယ် ... တိုင်းပြည်ရဲ့အကျိုးကို ထိခိုက်လာမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ဝင်လာတာပဲ သာမန် စမတ်ဂလင်းလေးတွေလောက်ကတော့ သာမန်အဖွဲ့က ကိုင်တွယ်တယ် ... ”

“ဒါဆို ယုဝါပါဝင်နေတဲ့အဖွဲ့ဟာ ရဲထောက်လှမ်းရေးက ဝင်လာရတဲ့အထိဖြစ်နေလို့လား ဦးဌေးငြိမ်း ... ”

“ကျုပ်တို့ စုံစမ်းဆဲ ... အထောက်အထားသက်သေတွေ

ငွေတံကြီးပါလား

ရှာဖွေဆဲဆိုပါတော့ ... ”

“ယုဝါဟာ ဒီလောက် ပြင်းထန်တဲ့အလုပ်မျိုးကို လုပ်ပေးပါမလားလို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဧဝေဝေါဖြစ်ရတယ်ဗျာ ... ”

“တစ်ထစ်ချပြောလို့တော့ မရသေးဘူး ... ”

“ဒါဆို ဦးဌေးငြိမ်းကို ယုဝါကိုခေါ်ယူစစ်ဆေးပါလားဟင်”
ဦးဌေးငြိမ်းက ခေါင်းခါပြသည်။

“သားကောင်ကို လက်ခုပ်တီးပြီး ခြောက်လှိုက်ရင် တောနက်ထဲဝင်ပြေးသွားပြီး မျက်စိအောက်က ပျောက်ကွယ်သွားမှာပေါ့ မောင်နှောင်သက်ဆွေ ... ကျုပ်တို့အဖွဲ့က မခိုင်လုံသေးရင် မတိကျသေးရင် အရေးယူတဲ့အပိုင်းကို မလုပ်သေးဘူး ... ခိုင်လုံအောင် တိကျအောင် ဆက်စုံစမ်းတယ် ... ယုဝါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့မှာ ခိုင်မာတိကျတာမျိုး မရသေးဘူး ... မရေရာသေးတဲ့ ယုဝါကို ကျုပ်တို့က ခေါ်စစ်ဆေးလိုက်ရင် လက်ခုပ်တီး ခြောက်လှန့်သလိုဖြစ်သွားမယ် သူတို့အဖွဲ့ဟာ အခုလက်ရှိထက်ပိုပြီး သိုသိုသိပ်သိပ်တွေလုပ်မယ် ... ခြေရာဖျောက် မြေလျှိုးသွားမယ် ... ဒါကြောင့် ယုဝါကို ခေါ်မစစ်ဆေးဘဲ ယုဝါနဲ့ရင်းနှီးတဲ့ ယုဝါနဲ့လဲယောဇဉ်ရှိတဲ့ မောင်နှောင်သက်ဆွေဆီမှာ သတင်းရှာကြည့်တာပဲ မောင်နှောင်သက်ဆွေအပေါ်မှာ ကိုလှိုင်မင်းက မကျေနပ်တာလေးတွေ တစ်ခုတလေရှိပေမဲ့ ကိုလှိုင်မင်းက မောင်နှောင်သက်ဆွေကို လုံးဝထောက်ခံတင်ပြတယ် ... လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တယ် ... စိတ်ဓာတ်ရင်း

ကောင်းတယ် မဟုတ်တာမလုပ်ဘူး ... ကိုယ်ကျင့်တရား
ကောင်းတယ် ... တည်ကြည်တယ် ... မိဘမျိုးရိုးသန့်တယ်
ဆိုတာတွေပေါ့လေ ...

“ယုဝါအကြောင်း ဆက်ပြောပါလား ဦးငွေငြိမ်း ...”

“ဆက်ပြောရရင် ယုဝါဟာ ဒုစရိုက်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခုထဲ
မှာ ပါနေပေမဲ့ အဖွဲ့အစည်းရဲ့လုပ်ငန်းတွေအပေါ်မှာ အား
သွန်ခွန်ခိုက် သဘောထားပုံမရဘူး ... ယုဝါလုပ်ဆောင်နေပုံ
တွေဟာ လေးလေးနက်နက်မရှိလှဘူး ... ယုဝါပုံစံက ခိုင်း
တာလုပ်မယ် ... လုပ်စရာမရှိရင် သူနေတတ်သလို နေမယ်
ဆိုတဲ့အသွင်ကို တွေ့ရတယ် ...”

“ဟုတ်တယ် ဦးငွေငြိမ်း ... ကျွန်တော်လည်း ယုဝါကို အဲဒီ
အတိုင်းပဲမြင်တယ် ... သူတို့အဖွဲ့က ခိုင်းတာတို့ ... မလွန်
ဆန်ရဲ့လို့ လုပ်ပေးတယ် ... ယုဝါအနေနဲ့ စိတ်ဝင်တစားရှိလှ
တယ်တော့ မဟုတ်ဘူးလို့ ...”

“ဒါဆို မေးပါရစေ မောင်နှောင်သက်ဆွေရဲ့အခန်းထဲကို ယုဝါ
ပထမဆုံးရောက်လာတဲ့ညက ယုဝါဆီမှာ မှောင်ခိုပစ္စည်း
တွေပါသွားတယ် ... ဒါကြောင့် ကိုလှိုင်မင်းက တအား
ယုဝါကို ဖိလိုက်တာ ...”

“ဟုတ်ပါ့မလား ... အဲဒီညက ယုဝါဆီမှာ ပါတိတ်ထဘီတွေ
အချို့မှန်ထုပ်တွေစတဲ့ မှောင်ခိုပစ္စည်းတွေ ကျွန်တော်တစ်ခု
မှ မတွေ့မိဘူး ... လူချည်းသက်သက်ပါ ... သူ့အဝတ်တွေ
ရေခိုလို့ ကျွန်တော့်အဝတ်အစားတွေတောင် ယုဝတ်သေး

တာ ... သူပြန်သွားတော့လည်း သူ့အဝတ်အစားတွေ ပြန်
ဝတ်ပြီး ပြန်သွားတာ ... ဘာပစ္စည်းမှ အပိုပါတာ ကျွန်တော်
မတွေ့ခဲ့ဘူး ...”

ဦးငွေငြိမ်းက အသံထွက်အောင် ရယ်သည်။

“အဲဒီမှောင်ခိုပစ္စည်းမျိုးတွေကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး ...
ပါတိတ်တို့ အချို့မှန်စတဲ့ မှောင်ခိုပစ္စည်း ကျွပ်တို့ဖမ်းရင်
ရင် မော်လမြိုင်ရထား ... မန္တလေးရထားမှာ ဖမ်းလိုက်တာနဲ့
အဲဒီပစ္စည်းမျိုးကို ကုန်တင်ကားတွေနဲ့တောင် သယ်ယူလို့
ရတယ် ... အင်း မောင်နှောင်သက်ဆွေက တကယ်ရိုးတာ
ပဲ ...”

“ဒါဆို ယုဝါက ဘယ်လိုမှောင်ခိုပစ္စည်းမျိုးတွေကို သယ်
ဆောင်လို့ ကိုလှိုင်မင်းတို့က ဖမ်းလိုက်တာလဲ ဦးငွေငြိမ်း”

“ပတ္တမြား ... နီလာစတဲ့ တွင်းထွက်ကျောက်မျက်ရတနာ
တွေပဲ ... ဒါတွေက အမျိုးသမီးတွေရဲ့ ခါးထဲမှာဖြစ်ဖြစ်
အင်္ကျီအောက် ရင်ညှန့်ထဲမှာဖြစ်ဖြစ် ဝှက်လို့ရတယ်လေ ...
ပစ္စည်းသေးမွှားပေမဲ့ တန်ဖိုးကျတော့ သိပ်ပြီးကြီးမားတဲ့
ပစ္စည်းတွေ ... အဲဒါတွေဟာ ကိုယ့်တိုင်းပြည်က ထွက်တဲ့
တွင်းထွက်ရတနာတွေ ... အဲဒီညက ယုဝါနဲ့အတူ အဲဒီ
ရတနာပစ္စည်းတွေကို လက်ပူးလက်ကြပ်ဖမ်းမိရင် ... ကျွပ်
တို့ဘက်က ပိုင်ပြီးပေါ့ ... ပစ္စည်းတွေကို သက်သေထားပြီး
ယုဝါတို့အဖွဲ့အစည်းပါ ပေါ်ပြီးပေါ့ ... အဲဒီလို လက်ပူးလက်
ကြပ်အနိုင်အမှာကို ကျွပ်တို့က လိုချင်တာ ...”

တက္ကသိုလ်တစ်ပြင်

နောင်သက်ဆွေ ခေါင်းညိတ်ပါ၏။

“ဆက်ပြောပါဦး ဦးငွေငြိမ်း ... ကျွန်တော့်ရဲ့တကယ့်ဆန္ဒက ယုဝါကို အဲဒီဒုစရိုက်အဖွဲ့အစည်းထဲက ဆွဲထုတ်ခွင့်တယ် ... လွတ်မြောက်သွားစေချင်တယ် ... ယုဝါကိုယ်တိုင်က သူ့အဖွဲ့ကို သူမလွန်ဆန်နိုင်လို့ လုပ်ပေးနေရတာ သူတို့နဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသား ကင်းလွတ်သွားရင် ယုဝါကို ကျွန်တော်က တရားဝင်လက်ထပ်ယူမှာပါ ... ယုဝါရဲ့ သူ့အဖွဲ့က လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဦးငွေငြိမ်းတို့ကို ကျွန်တော်အားကိုးပါတယ် ...”

ဦးငွေငြိမ်းက နောင်သက်ဆွေ၏စကားကို လက်ခံခဲ့ရပေသည်။

“လျှပ်ပြောမယ် ... ယုဝါဆိုတဲ့နာမည်ဟာ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ မူရင်းနာမည်အမှန်ပဲဆိုတာ ကျုပ်တို့စုံစမ်းသိရတယ် ... ဒါပေမဲ့ မော်လမြိုင်မှာတုန်းကတော့ ဒီမိန်းကလေးဟာ ပုလဲဖြူဆိုတဲ့နာမည်ယူခဲ့တယ် မောင်နောင်သက်ဆွေ ...”

“ပုလဲဖြူ ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ... မော်လမြိုင်ကမ်းနားလမ်းက (...) တယ်မှာ အခုလိုပဲ ပုလဲဖြူဟာ အဆိုတော်လုပ်ခဲ့သေးတာ အဲဒီ မော်လမြိုင်ဟိုတယ်ဟာလည်း အခု ရန်ကုန်က ကြွေးငြိမ်းဟိုတယ်ပုံစံအတိုင်း ဧည့်ခေါ် ဖြေဖျော်ရေးအစီအစဉ်ထားခဲ့တယ် ... အဲဒီမော်လမြိုင်က ဟိုတယ်ကို ကိုနဂါးတို့လူက တည်ထောင်တာ ...”

“ကိုနဂါး ...”

“ဟုတ်တယ် ကိုနဂါးတဲ့ ... သူ့ရင်ဘတ်မှာကော ... ကျောပြင်မှာပါ နဂါးရုပ်ကြီး ဆေးမှင်တက်တူထိုးထားတယ်တဲ့ ပုလဲဖြူဟာ အဲဒီဟိုတယ်မှာပဲ သီးသန့်ခန်းနဲ့နေခဲ့တယ် ... အဲဒီကိုနဂါးရဲ့မော်လမြိုင်က ဟိုတယ်ကို ရဲအဖွဲ့က သတင်းအရ တစ်ညမှာ ဝိုင်းဖမ်းတယ် ... ဟိုတယ်မှာပဲ ဥပဒေနဲ့ မကင်းတဲ့ ပစ္စည်းတချို့ရော ဖမ်းမိပေမဲ့ ကိုနဂါးရော ... ပုလဲဖြူရော လွတ်မြောက်သွားတယ် ...”

“ဥပဒေနဲ့ မကင်းတဲ့ ပစ္စည်းဆိုတာ ဘာပစ္စည်းကို မိတာလဲ ဦးငွေငြိမ်း ...”

“ဘိန်းဖြူ ...”

ဘိန်းဖြူသည် အမျိုးသားရေးနှင့် တိုင်းပြည်ကိုပါ ထိခိုက်နစ်နာစေသော အကြီးမားဆုံးအန္တရာယ်ကြီးဖြစ်ကြောင်း နောင်သက်ဆွေကောင်းကောင်းသိရှိနားလည်ပါ၏။ နောင်သက်ဆွေတို့လို စာပေသမားတွေက ပို၍ပင်သိနားလည်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စာပေသမားတိုင်းသည် ဘိန်းဖြူ၏ကြီးမားလှသော အန္တရာယ်ကို အများပြည်သူသိရှိစေနိုင်ရန် အခွင့်သင့်တိုင်း ဖော်ပြရေးသားကြပါ၏။

“ကိုနဂါးဟာ အဲဒီဟိုတယ်ကို ဘန်းပြပြီး ဘိန်းဖြူဖြန့်ဖြူးရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်ခဲ့တာပဲ ... ပုလဲဖြူကတော့ ကိုနဂါးခိုင်းသမျှ လုပ်ဆောင်ပေးပေးလေ ... ဖြန့်ဖြူးရေးမှာ ပုလဲဖြူလို မိန်းမချော မိန်းမလှလေးတွေ လုပ်ဆောင်ပေးတာက

ပိုပြီး အောင်မြင်တယ် ... ဘိန်းဖြူကို အများအားဖြင့် သုံးစွဲ
 ကြသူတွေက လူငယ်လူရွယ်တွေကိုး ... ဒါကြောင့်လည်း
 ရဲတွေက အဖမ်းမှာ ပုလဲဖြူကိုပါ ကိုနဂါးက အရခေါ်သွား
 တာဖြစ်ရမယ်လို့ မော်လမြိုင်ရဲအဖွဲ့က မှတ်ချက်ပြုတယ် ... ”
 “ကိုနဂါးနဲ့ ပုလဲဖြူကို မမိလိုက်ပေမဲ့ ဟိုတယ်က ဝန်ထမ်း
 တွေကိုတော့ ဖမ်းမိမှာပဲမဟုတ်လား ဦးငွေငြိမ်း ... ”
 “အဲဒီ ဟိုတယ်မန်နေဂျာကစပြီး စားပွဲထိုးဝန်ထမ်းတွေအထိ
 ဝန်ထမ်းအားလုံးဟာ မော်လမြိုင်ဇာတိတွေချည်းပဲ ... သင့်
 တော်တဲ့လခရရှိလို့ ဝင်လုပ်တာကလွဲပြီး သူတို့ ဘာမှမသိ
 ဘူး ... အဲဒီဝန်ထမ်းအားလုံး တစ်ဦးချင်း မော်လမြိုင်ရဲအဖွဲ့
 က စစ်ဆေးတယ် ... ရိုးရိုးသာမန်လခစားတွေဆိုတာကိုပဲ
 စစ်ဆေးရရှိတယ် ... ”
 “ဒါဆို ဒီဟိုတယ်အဆောက်အဦကအစ ဟိုတယ်ထဲရှိတဲ့
 ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို ကိုနဂါးက ဆုံးရှုံးသွားမှာပေါ့ ...
 အထိနာသွားမှာပေါ့ ... ”
 “နဂါးက လူပါးပဲ ... ဟိုတယ်ဖွင့်တဲ့အဆောက်အဦဟာ
 မော်လမြိုင်က သူဌေးတစ်ယောက်ပိုင်ဖြစ်နေတယ် ... နဂါး
 က တစ်လသုံးထောင်နဲ့ ငှားတာ ... ဟိုတယ်သုံး စားပွဲ
 ကုလားထိုင်ပရိဘောဂတွေကလည်း လပေးအငှားတွေ
 ချည်းပဲ ... အဲ ဟိုတယ်ကောင်တာက ကျန်ခဲ့တဲ့ အရက်
 ပုလင်းတွေနဲ့ တခြားစားသောက်ဖွယ်တွေလောက်ပဲ နဂါး
 က ဆုံးရှုံးတယ် ... ဘာရှိမှာလဲ ရှိလှပါမှ ငွေနှစ်သောင်းဖိုး

လောက်ပဲဟာ ... ”
 “ဒါဆို အခု ရန်ကုန်ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်မှာ သီချင်းဆိုနေတဲ့
 ယုဝါဟာ မော်လမြိုင်မှာ သီချင်းဆိုခဲ့တဲ့ ပုလဲဖြူပဲပေါ့နော်”
 “ဟုတ်တယ် ... ”
 ဪ ... နောင်သက်ဆွေအဖို့ ယုဝါ၏အတိတ်ဖြစ်
 နေရာ၊ ယခု ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်စဉ်ရော ဝက်ပါထဲမှာ မျက်စိလည်သလိုဖြစ်
 နေပေပြီလား။ ကွေ့ကောက်ရွပ်ထွေးလွန်းပါတကား။
 နောင်သက်ဆွေ ဝိုင်ကျသွားသည်။
 ဘယ်လိုတွေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောင်သက်ဆွေ၏ယုဝါ
 ပေါ် ချစ်သော မေတ္တာသည် တစ်ပြားသားမျှပင် လျော့မသွားပါ
 ...
 အရွပ်တော်ပုံတွေထဲမှ ယုဝါကို ဆွဲထုတ်ကာ အမြန်
 ဆုံးလက်ထပ်ပစ်ဖို့ပင် စဉ်းစားတော့သည်။
 နောင်သက်ဆွေ တစ်သက်တွင် တစ်ခါသာ ချစ်ဖူး
 သေးသော သိပ်ချစ်ရသည့် ယုဝါမဟုတ်ပါလော။
 “ဩ ... ကျုပ်ပြောဖို့တစ်ခုကျန်နေတယ် ... ”
 “ပြောပါ ဦးငွေငြိမ်း ... ”
 “မနေ့ညက ဟိုတယ်မှာ မစ္စတာဒေးဗစ်နဲ့ရန်ဖြစ်ပြီး သတင်း
 ထောက်ဦးဘအုန်းကို လည်ပင်းညှစ်လို့ မောင်နောင်သက်
 ဆွေက အရက်ပုလင်းနဲ့ခေါင်းကိုရိုက်ခဲ့တဲ့ ကျွဲပေါက်လောက်
 ရှိတဲ့လူဟာ နဂါးပဲ ... ကျုပ်ဆီကို ကိုလှိုင်မင်းအစီရင်ခံစာ
 တွေ့ရှိချက်မှာ ဖော်ပြတယ် ... ”

“ဗွား ... အဲဒီကျွဲပေါက်ကြီးက နဂါး ... ”

“ဟုတ်တယ် ... မစွတာဒေးဗစ်ကို ကလေးချီသလို ခိုခွေခေါ်သွားတဲ့သူဟာ နဂါးပဲ ... ”

ဟုတ်ပေမည်။ မနေ့ညနေက ကရဝိတ်တွင် ယုဝအား မိမိဖြစ်ခဲ့တာတွေ ပြန်ပြောပြရာတွင် ကျွဲပေါက်လိုလူကြီးအကြောင်းကိုပြောသည်နှင့် ယုဝါ မျက်နှာပျက်၊ မျက်နှာညှိုးသွားသည်ကို နောင်သက်ဆွေ ပြန်လည်သတိရသည်။ မော်လမြိုင်မှာ တုန်းက ယုဝါသည် ကိုနဂါးအား အကျိုးပြုပေးခဲ့ရသည်နှင့် ဆက်စပ်တွေးကြည့်နိုင်ပါ၏။

“ယုဝါနဲ့ မောင်နောင်သက်ဆွေတို့ ကနေ့တွေ့ကြဖို့ အင်အစဉ်ရှိထားသလား ... ”

“ရှိပါတယ် ... ကနေ့ ခြောက်နာရီ ကရဝိတ်ဟိုတယ်မှာ တွေ့ကြဖို့ ချိန်းထားပါတယ် ... ”

“အခု မောင်နောင်သက်ဆွေကို ကျုပ်ခေါ်ယူတွေ့ဆုံတာကိုကော မောင်သက်ဆွေက ဘာကြောင့်ဆိုတာ တွေးမိခဲ့လား ... ”

“ယုဝါနဲ့ဆက်ပြီး မတွဲဖို့ ... မတွေ့ဖို့ ဦးငွေငြိမ်းပြောချင်လို့ မဟုတ်လား ... ”

“လုံးဝမဟုတ်ဘူး မောင်သက်ဆွေ ... ယုဝါနဲ့ မောင်နောင်သက်ဆွေဆက်ပြီး တွဲမြဲတွဲပါ ... နောက်ပြီး တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအပေါ်မှာ သစ္စာခံယူထားတဲ့အနေနဲ့ ယုဝါဆီက သတင်းရရှိသမျှ ကျုပ်ဆီကို သတင်းပြန်ပို့ပေးပါ ... အဲဒါ

ပြောချင်လို့ မောင်နောင်သက်ဆွေကို ခေါ်တွေ့တာပါပဲ။”

နောင်သက်ဆွေက ရုတ်ခြည်းပင် ဦးငွေငြိမ်းအား ခြိမ်းမေးလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ပေါ့ ဦးငွေငြိမ်း ... ယုဝါက သူတို့အဖွဲ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုသတင်းတွေ ပေးမယ် ... ယုဝါကိုယ်တိုင်ကလည်း သူတို့အဖွဲ့က လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ပထမအချက် ယုဝါကို ယခင်က သူတို့ခိုင်းလို့လုပ်ဆောင်ခဲ့တာတွေကို အပြစ်ဒဏ်မပေးဘဲ ခွင့်လွှတ်ချက်ပေးမလား နောက် ဒုတိယအချက်က ယုဝါ သူတို့အဖွဲ့က လွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားရာမှာ ဦးငွေငြိမ်းတို့က အကူအညီပေးမလား ... ”

လက်နက်ကိုင်သောင်းကျန်းတွေကိုတောင် အမြင်မှန်လို့ လက်နက်ချအလင်းဝင်လာရင် သက်ဆိုင်ရာက ခွင့်လွှတ်ဆီးကြိုသေးတာပဲကွာ၊ ယုဝါသာ တကယ် ကျုပ်တို့ဘက်ဝင်လာရင် ဘာလို့ ခွင့်မလွှတ်ရမှာလဲ။

“ကောင်းပါပြီ ဦးငွေငြိမ်း ... ဒါဆိုရင် ယုဝါကို ကျွန်တော်ပြောပြမယ် ... ကျွန်တော်ရဲ့ဆန္ဒကို ယုဝါလိုက်လျောမယ်လို့ ထင်ပါတယ် ... ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ဦးငွေငြိမ်း။”

(၇)

ညနေခြောက်နာရီမတိုးသေးမီမှာပင် နောင်သက်
ဆွေ ကရဝိတ်ဟိုတယ်သို့ရောက်သွားသည်။

ယုဝါနှင့်အတူ ထိုင်နေကျ စားပွဲတွင် တစ်ယောက်
တည်းထိုင်ရင်း အသားလွတ်ကြီး ထိုင်စောင့်နေရမည့်အစား ဘီယာ
နှင့် အမြည်းကိုမှာယူလိုက်သည်။

ဘီယာနှင့် အမြည်းစားရင်း ယုဝါနှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်း
စားခန်းဝင်ရင်း ယုဝါကိုစောင့်သည်။

နဂါးကဲ့သို့ ဒုစရိုက်အကောင်ကြီးကြီးနှင့် မော်လမြိုင်
တွင် တွဲခဲ့သည်ဆိုသော ယုဝါအား နဂါးအဖွဲ့မှ ထုတ်ယူနိုင်ရေးသည်
လွယ်မည်တော့မဟုတ်ပေ။

မိမိအဖို့ စဉ်းစားရမည်သာ။

ဒုစရိုက်အဖွဲ့ကြီးမှ ယုဝါလွတ်မြောက်ကင်းကွာမှ
သာ မိမိကို ယုဝါလက်ထပ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်း နဂါးနှင့် မိမိယှဉ်ပြိုင်ကြပြီဆိုပါက
ယုဝါက မိမိဘက်မှ ပါရှိရပ်တည်မည်ကတော့ သေချာသည်။ ယုဝါ
ထို အရမ်းကြီးချစ်သည် မဟုတ်ပါလေလား။

ည ခုနစ်နာရီထိုးသွားပြီ။

ယုဝါရောက်မလာ။

နောင်သက်ဆွေစိတ်ရှည်လက်ရှည်ဆက်စောင့်သည်။

ယုဝါအတွက် စိတ်ပူစပြုလာပြီလည်း ဖြစ်ပါ၏။

အဆင်ချောလျှင် ယုဝါသည် မိမိနှင့် ချိန်းဆိုထားရာ

သို့ လာချင်လှစွာသော စောလေးနှင့် ချိန်းသည့်အချိန်ထက် တင်

ပြီး အမြဲရောက်နေလေ့ရှိသည်။

သူမ၏အဆောင်သို့ ဇုန်းဆက်လည်း မရှိ၊ မတွေ့။

အချိန်အထိလည်း ပေါ်မလာသေး။

ယုဝါ တစ်နေရာရာသို့ ခရီးလွန်နေပေသလား။

ဒါမှမဟုတ် မိမိထံသို့ မလာရောက်နိုင်အောင် တစ်

ပြဿနာအနှောင့်အယှက်အတားအဆီးရှိနေ၍ပေလား။

နောင်သက်ဆွေ စိတ်လက်မအိမသာဖြစ်လာသည်မို့

ဆက်စောင့်ရင်း အာရုံပြောင်းအောင် စားပွဲပေါ်ရှိ ယနေ့ထုတ်

ဆင်းစားကို အသင့်တွေ့သည်နှင့် ကောက်ယူပတ်လိုက်သည်။

နောင်သက်ဆွေသည် မိမိတိုက်ခန်းအတွက် သတင်း

မယူသည်မှာ ကြာပေပြီ။ မိမိက မိုးလင်းထွက်ပြီး မိုးချုပ်မှ အိမ်

ရောက်သူမို့ သတင်းစာလာဖို့သူအတွက် အခက်အခဲတွေ့သည်

တစ်ကြောင်းမိမိက အမြဲအပြင်ထွက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ရိုင်ထိုင်

ထောင်းဆိုင်ထိုင်နှင့် ထိုမှာပင် သတင်းစာဖတ်ဖြစ်သည်က များသည်။
'မှောင်ခိုသမားတစ်ဦး အသတ်ခံရခြင်း'

ထိုခေါင်းစီးနှင့် သတင်းကို နောင်သက်ဆွေ ဖတ်ရာ
မစွတာဒေးဗစ် အသတ်ခံရသည့်သတင်းဖြစ်နေသည်။

အလောင်းကို အင်းလျားကန်ဘေးတစ်နေရာတွင်
ရင်ဘတ်စားတန်းလန်းနှင့် တွေ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။

မနေ့ညကပင် ဟိုတယ်တွင်ရန်ဖြစ်ကြရာ၌ ကျွ
ပေါက်လောက်ရှိသော လူကြီး(ကိုနဂါး)က မစွတာဒေးဗစ်ကို ပွေ
နိုးပြီး ဟိုတယ်နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက်ပြေးသွားသည်ကို နောင်
သက်ဆွေ မြင်တွေ့ခဲ့ရသေးသည်။

ကျွဲပေါက်ကြီး ကိုနဂါးကပင် မစွတာဒေးဗစ်ကို ဓား
နှင့်ထိုးသတ်လိုက်ခြင်းပေလား။

ဆက်စပ်တွေးလျှင် ယခုအချိန်ထိ ယုဝါသည် ပေါ
မလာသေး။ ယုဝါအတွက် နောင်သက်ဆွေမှာ ထိပ်မြွေခဲ ပူပန်တော့
သည်။

သတင်းစာသည် နံနက်ပိုင်းတွင်ထွက်သည်။ မိမိက
ကြိုဖတ်ဖြစ်သောကြောင့် ယခုမှ ဖတ်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးငွေငြိမ်းနှင့် ယနေ့တွေ့စဉ်က ဦးငွေငြိမ်းက
မစွတာဒေးဗစ် အသတ်ခံရကြောင်းကို မပြော၊ ဦးငွေငြိမ်းထံသို့
သတင်းအစီရင်ခံချက်မပေးပို့သေးသောကြောင့်ပေလား။

ပြီး ဦးငွေငြိမ်းလို အလုပ်သိပ်များသူသည် သတင်း
စာဖတ်သည်ဆိုလျှင်တောင် အလုပ်မှပြန် အနားယူချိန်၊ ညပိုင်းက

သတင်းစာဖတ်ဖြစ်သည်လား မသိ။

ကရဝိတ်ဟိုတယ်မှ တယ်လီဖုန်းဖြင့်ပင် ဦးငွေငြိမ်း
အိမ်သို့ဖုန်းတုတ်ကို တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်စာအုပ်တွင်ရှာဖွေပြီး နောင်
သက်ဆွေဆက်လိုက်သည်။

ဦးငွေငြိမ်း အိမ်သို့ပြန်မရောက်သေးကြောင်း အိမ်
အောက်ဘက်ဦးထံမှ ပြန်ကြားသည်။ တစ်ဖန် ဦးငွေငြိမ်းရုံးခန်းသို့ ဆက်
ပြန်သည်။ တယ်လီဖုန်းကိုင်မည့်သူမရှိပေ။ ရုံးဆင်းသွားကြသည်ပဲ
ဖြစ်သည်။

နောင်သက်ဆွေ ကိုလှိုင်မင်းထံ ဆက်ပြန်သည်။ ဖုန်း
ဆိုင်မည့်သူမရှိပြန်။

ဦးငွေငြိမ်းရော၊ ကိုလှိုင်မင်းရော၊ မစွတာဒေးဗစ်
အသတ်ခံရမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး အလုပ်များနေခြင်းဖြစ်တန်ရာသည်။

နောင်သက်ဆွေ ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပြီး သူ့မော်တော်
ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်သို့ မောင်းလာခဲ့သည်။ ညခုနစ်
နာရီခင်းဆယ်မိနစ်တွင် ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်သို့ ရောက်လာပြီးသည်
နှင့် ယုဝါကို ဝေခိုက်ရှာဖွေကြည့်သည်။

စားပွဲတစ်ခုတွင် ထိုင်ကာ ဝေခိုက်ရှာဖွေခြင်းမျိုးသာ
ဖြစ်ပါ၏။

အကြောင်းမူ ယနေ့အစီအစဉ်အရ ညရှစ်နာရီတွင်
ဆုတ်သီချင်းဆိုရမည့်အလှည့်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရှစ်နာရီထိုးသည်အထိ စိတ်မော့စွာ ရိုင်
အသင့်တော့သည်။

ညရုဏ်နာထိုးသွားပြီ။

သို့သော် ယုဝါမဆို အခြားအမျိုးသမီးအဆိုတော် တစ်ဦးက သီဆိုပေသည်။

နောင်သက်ဆွေ ထိုင်ရာမှထသည်။

ကောင်တာတွင် အရက်ရောင်းတာဝန်ခံကိုညိုကြီး ထံသို့ လျှောက်သွားပြီး မေးမြန်းခြင်းပြုတော့သည်။ ယုဝါနှင့် ပတ် သက်၍ ခဏခဏ ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်သို့ နောင်သက်ဆွေအရောက် များသဖြင့် ကိုညိုကြီးနှင့် မျက်မှန်းတန်းမိနေကြသည်။ ကိုညိုကြီး ၏ ပါးတစ်ဖက်တွင် ငါးပြားစေ့ခန့် အမည်းမှတ်အတိုင်းရှိသည်ကိုပင် နောင်သက်ဆွေ သတိထားမိသည်။

“ဒီမယ် ကိုညိုကြီး ... အခုဆိုရမဲ့အလှည့်ဟာ ယုဝါရဲ့အလှည့် ပါနော် ... ယုဝါ ဘာလို့မဆိုဘဲ တခြားသူ ဆိုရတာလဲဗျ”

ကိုညိုကြီးက ဝတ်ကျောတမ်းကျောပြန်ဖြေသည့်ပုံစံ ဖြင့် ဖြေသည်။

“ယုဝါ နေမကောင်းဘူးဆိုလားဘဲ ... ”

“မဖြစ်နိုင်တာဘဲ ကိုညိုကြီးရာ ... မနက်က ယုဝါက အကောင်းစက်စက်ပဲဟာ ... အခု ယုဝါ ဘယ်မှာလဲဟင်”

“မပြောတတ်ဘူးဗျ ... ”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုညိုကြီးသည် အခြားအရက်မှာသူ များဘက်သို့ လျှောက်သွားကာ နောင်သက်ဆွေကို ကျောခိုင်းသွား သည်။

နောင်သက်ဆွေ ယောင်တောင်တောင်ရပ်ကျန်ရင်း

ဆိုတယ်တစ်ခုလုံး ဝေဝိုက်ကြည့်ပြန်ရာ မှန်များခြားထားသော အခန်းမှလျှောက်သွားသော မန်နေဂျာဦးပြည်သိမ်းကို တွေ့ရသဖြင့် ဦးပြည်သိမ်းရှိရာသို့ နောင်သက်ဆွေ မပြေးရုံတမယ် သွားရောက် ပြန်ပေသည်။

ဦးပြည်သိမ်းကို မီလာသည်နှင့် လှမ်းကာ လက် ဆောင်းတစ်ဖက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

“ယုဝါကော ဦးပြည်သိမ်း ... ”

ဒရောသောပါး သူ့ကိုလှမ်းဆွဲ လှမ်းမေးနေသော နောင်သက်ဆွေအား ဦးပြည်သိမ်းက စိတ်ပျက်သောအကြည့်ဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။

သို့သော် ဦးပြည်သိမ်းက နောင်သက်ဆွေကို ပြန် ကြည့်သောမျက်လုံးအကြည့်ထဲတွင် ကရုဏာပါသည်ဟု နောင် သက်ဆွေထင်မိသည်။

“ကျွန်တော်မေးနေတယ်လေဗျာ ... ယုဝါကောဟင် ... ယုဝါ ဘယ်မှာလဲ ... ”

“အင်း ခက်ပါလား မောင်နောင်သက်ဆွေ ... ဒီပုံစံ ဒီအချိုး နဲ့သာဆိုရင်တော့ မောင်နောင်သက်ဆွေ ဒီဟိုတယ်ထဲမှာပဲ ဒုက္ခရောက်တော့မယ် ... ”

“ဒီမယ် ဦးပြည်သိမ်း ... ယုဝါကို ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ထား ကြသလဲဟင် ... ယုဝါကို ဘယ်မှာဝှက်ထားကြသလဲ ဒီနေ့ နေ့ခင်းကပဲ ဦးပြည်သိမ်းကိုယ်တိုင် ကျွန်တော် ယုဝါ ကို ဆက်မတွဲဖို့ တယ်လီဖုန်းနဲ့ ဟန့်တားစကားပြောခဲ့သေး

တာပဲ ... ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ယုဝါကို ကျွန်တော်ရှာမတွေ့ဘူး ယုဝါဟာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျွန်တော်ဆိုကို ဖုန်းဆက်မှာပေါ့ ကျွန်တော်နဲ့ ချိန်းထားတဲ့နေရာကိုလည်း မလာဘူး ... ယုဝါ ဘယ်မှာလဲဗျာ ... ကျေးဇူးပြုပြီး ဦးပြည်သိမ်းက ယုဝါ ဘယ်မှာလဲဆိုတာကို ပြောပြပါလားဗျာ ...

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မောင်နှောင်သက်ဆွေ ... ကျုပ်အလုပ် တွေရှိသေးတယ် ... သွားမယ် ... ကျုပ်လက်ကို လွှတ်ပါ”

နှောင်သက်ဆွေက မလွှတ်ပေ။

“ပြောစမ်းပါ ဦးပြည်သိမ်းရာ ... လူငယ်တွေအပေါ် ထောက်ထားညှာတာစိတ်လေးနဲ့ ပြောစမ်းပါ ... ယုဝါ ဘယ်မှာလဲဟင် ...”

“ကောင်းပြီ မောင်နှောင်သက်ဆွေ ... ကျုပ်ပြောမယ် ဒါပေမဲ့ အခုမပြောသေးဘူး ... နောက် နာရီဝက်ကြာရင် ကျုပ် မန်နေဂျာအခန်းကိုလာခဲ့ ... အဲဒီတော့ ပြောမယ် ...”

“ဟာဗျာ ... အခုပြောလိုက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ ...”

“ဒီမှာ မောင်နှောင်သက်ဆွေ ... ကျုပ်အလိုက်လျှောက်နိုင် ဆုံးဟာ ဒါပဲ ... ကျုပ်အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ် ... နာရီဝက် ကြာရင် ကျုပ်အခန်းကို လာခဲ့ ... ဒါပဲ ...”

နာရီဝက်လောက်တော့ သည်းခံစောင့်မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာ ဦးပြည်သိမ်းကို ဆွဲထားရာမှ လွှတ်ပေးပြီး စားပွဲလွှတ် တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။

နာရီဝက်စောင့်ပါဆိုသော်လည်း မိနစ်နှစ်ဆယ်ပင်

လိုက် စားပွဲထိုးတစ်ယောက် နောင်သက်ဆွေထံသို့တန်းတန်း ဆက်လာကာ မေးမြန်းသည်။

“နှောင်ကြီးက ကိုနှောင်သက်ဆွေပါလား ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ...”

“မန်နေဂျာအခန်းထဲကို ကြွပါတဲ့ ... ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ ...”

နှောင်သက်ဆွေ ချက်ချင်းထပြေး စားပွဲထိုးနောက်သို့ ထွန်းသွားသည်။

အပေါ်ထပ်လှေကားကို တက်ရပါ၏။

“အဲဒီအခန်းပဲ ...”

စားပွဲထိုးက ပိတ်ထားသော အခန်းတစ်ခန်းကို မေးမြန်းကာ ဆက်၍ရှေ့သို့လျှောက်သွားသည်။

ပိတ်ထားသော အခန်းတံခါးဘုသီးကို နှောင်သက် ဆွေ လှည့်ဖွင့်သည်။

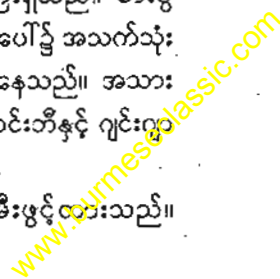
ပွင့်သွားပါ၏။

အထဲခန်းသို့ နှောင်သက်ဆွေဝင်လိုက်သည်။ ထည်ထူသော ပေါ်လစ်ရောင် ငါးပေသုံးပေစားပွဲကြီးရှိသည်။ စားပွဲ

ထက်တွင် သားရေဖုံး ဆုံလည်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်၌ အသက်သုံး နှစ်ကျော် လေးဆယ်နီးပါးခန့်လူတစ်ဦး ထိုင်နေသည်။ အသား

ညိုညို သွယ်သည်။ ဥပမိရုပ်သန့်ပါ၏။ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ဂျင်းဌာ

ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာကြက်တွင် ပန်းဆိုင်ဗီးဖွင့်ထားသည်။

တက္ကသိုလ်တင်ပြင်

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မြင်မြင်ထင်ထင် တွေ့ရပါ၏။
 ထိုလူက ဝင်လာသော နောင်သက်ဆွေကို အပြုံးနှင့်
 ဆီးကြိုသည်။ မော်ရွှေသော လက္ခဏာပြနေပါ၏။
 ထိုသူသည် မန်နေဂျာဦးပြည်သိမ်းတော့ မဟုတ်
 ပေ။

“ထိုင်ပါ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... စိတ်အေးလက်အေး ထိုင်
 နိုင်ပါတယ် ... ”
 စားပွဲကြီးရှေ့ရှိ စီချထားသော ကုလားထိုင်တစ်လုံး
 တွင် နောင်သက်ဆွေဝင်ထိုင်သည်။ ထိုလူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
 “ဦးပြည်သိမ်းကော ... ”
 “ဒီအချိန်ဟာ ဒီတယ်မှာ ဧည့်ကျချိန်ပဲ ကိုနောင်သက်ဆွေ
 ဦးပြည်သိမ်းခမျာ ဘယ်အားနိုင်မလဲ ... ”
 “ဒါဆို ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ ... ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့
 အခေါ်လွှတ်တာလဲ ... ”
 “သတင်းထောက်ကြီး ဦးဘအုံးကို ကိုနောင်သက်ဆွေ
 တို့က အောင်မောင်းလို့ အမည်ပေးထားရင် ကျုပ်နာမည်
 က အောင်စည်ဆိုပါတော့ဗျာ ... ရှေးခေတ်က ဘုရင့်တွေ
 ဟာ စစ်ထွက်ပြီဆိုရင် အောင်စည်အောင်မောင်းတွေ တီး
 ခတ်ကြတယ်မဟုတ်လား ... ”
 သူ့ကိုယ်သူ ‘အောင်စည်’ ဟု အမည်ပေးပြီး သူ့ဟာ
 သူ သဘောကျသလို ရယ်မောလိုက်ပါသေး၏။
 နာမည်ရင်းမဟုတ်ဘဲ ယခု နောင်သက်ဆွေနှင့်

ငွေကြီးပါလား

“မန်တီးယူလိုက်သောအမည်မှန်း နောင်သက်ဆွေ ရိပ်မိသည်။
 “အင်းလေ ... အခုတွေ့တာ ကိုအောင်စည်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ...
 နာရီဝက်အတွင်း ချိန်းထားတဲ့ မန်နေဂျာ ဦးပြည်သိမ်းဖြစ်
 ဖြစ် ... အဓိက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြစေချင်တာက ယုဝါ
 ဘယ်မှာလဲဆိုတာပဲ ... ကိုအောင်စည် ယုဝါကို ကျွန်တော်
 အရမ်းအရမ်းကြီးကို တွေ့ချင်နေပါတယ် ... ယုဝါ ဘယ်မှာ
 လဲဆိုတာ ပြောပြပါလားဗျာ ... ”
 “နားထောင် ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရား
 ကြီးဟာ အောင်ပင်လယ်ကန်မှာ ရေကစားတော်မူရင်း
 အမှတ်မထင် အလားတူရေလာကစားတဲ့ နတ်သမီးတစ်ပါး
 နဲ့ တွေ့ဆုံသတဲ့ ... မင်းကြီးနဲ့နတ်သမီးဟာ အတူရေကစား
 ကြပြီး ချစ်ကျွမ်းဝင်ကြတယ် ... မင်းကြီး သိပ်ပျော်ရသတဲ့၊
 ဒါပေမဲ့ ... အချိန်လည်းစေ့ရော ... နတ်သမီးဟာ နတ်ပြည်
 ပြန်သွားတာမို့ ... မင်းကြီး မျက်စိအောက်က ကွယ်ပျောက်
 သွားတဲ့ နတ်သမီးကို အစွဲလမ်းကြီးစွဲလမ်းသွားတဲ့ မင်း
 တရားကြီးဟာ နတ်သမီးကွယ်ပျောက်တာနဲ့ စွဲလမ်းစိတ်နဲ့
 ရူးသွားသတဲ့ ... အဲဒါပဲပေါ့ဗျာ ... ကိုနောင်သက်ဆွေ ...
 မရူးနဲ့ ... မရူးနဲ့ ... ယုဝါဟာ အချိန်တန်ပြီမို့ ပျောက်ကွယ်
 သွားရှာပြီလို့သာ သဘောမှတ်လိုက် ... နတ်သမီးကို အချိန်
 တန်ပြီမို့ နတ်မင်းကြီးက ပြန်ခေါ်လိုက်သလို ယုဝါကိုလည်း
 သက်ဆိုင်ရာတွေက ပြန်ခေါ်လိုက်ပြီ ကိုနောင်သက်ဆွေ
 “ယုဝါ ဘယ်မှာလဲ ကိုအောင်စည် ... ”

“နတ်သမီးနဲ့လူသား ... ဘဝချင်းတခြားစီပဲဗျာ ... ယူဟာ နတ်ပြည်ကို ပြန်သွားပြီပေါ့ ... နတ်ပြည်ဆိုတာ လူသားတွေ သွားလို့မှမရတာ ... အဲ ... ခင်ဗျား တမလွှာ နတ်ပြည်ကိုရောက်သွားမှ ယုဝါကို ပြန်တွေ့ကောင်း တွေ့နိုင်တော့မှာ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ”

“အိုဗျာ ... ယုဝါ ဘယ်မှာ ... ယုဝါ ဘယ်မှာလဲ ကိုအောင်စည် ... ”

“မေ့ပစ်လိုက်ပါ ... ယုဝါကို မေ့ပစ်လိုက်တာဟာ ခင်ဗျာ အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ် ... ယုဝါအတွက်လည်း ကောင်းမယ်ပေါ့ဗျာ ... ”

“ယုဝါ ဘယ်မှာလဲ ... ”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ယုဝါ ဘယ်မှာလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါဘူး ... ”

“ကျွန်တော် ယုဝါကို ပြန်မတွေ့ရမချင်း ဒီနေရာက မပြန်တော့ဘူးဆိုရင်ကော ... ”

“ဘယ်ကောင်းမလဲ ... ကိုနောင်သက်ဆွေအတွက် ကံစားတာ သိပ်နိမ့်သွားမှာပေါ့ ... ”

“ကံစားတာသိပ်နိမ့်သွားမယ်ဆိုတာ မစ္စတာဒေးဗစ် စားတန်းလန်းနဲ့ လမ်းဘေးမှာ သေနေတာမျိုးကို ရည်ညွှန်းတာလား ကိုအောင်စည် ... ”

ကိုအောင်စည်ဆိုသူက နောင်သက်ဆွေကို သေချာ

စိုက်ကြည့်ပြီး ပြီးပါ၏။

“အဲ ... ဟုတ်သားပဲ ... ဒီနေ့ထုတ်သတင်းစာမှာ မစ္စတာဒေးဗစ် အသတ်ခံလိုက်ရကြောင်း ကျွန်ုပ်ဖတ်မိလိုက်တယ်”

“သတင်းစာမထွက်ခင်ကတည်းက မစ္စတာဒေးဗစ် ကြွသွားပြီမုန်း ကိုအောင်စည်တို့ သိပြီးသားပါ ... ”

“သတင်းစာမထွက်ခင်က ကျွန်ုပ်တို့က ဘယ်လိုသိနိုင်မှာလဲ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ”

“သိပ်သိနိုင်တာပေါ့ဗျာ ... မစ္စတာဒေးဗစ်ဟာ ပတ်(စ်)ဂျီ အသိမ်းမခံရခင် နေ့စဉ် ရဲစခန်းမှာ လက်မှတ်ထိုးမနေရခင် အထိ ကိုအောင်စည်တို့အဖွဲ့ကို အကျိုးပြုသွားသူ မဟုတ်လား ... ”

ကိုအောင်စည်၏မျက်နှာ ချက်ချင်းတင်းမာသွားသည်။ ဆုံလည်ကုလားထိုင်ကျောမှိုကို အားရပါးရရှိချပြီး နောက်လှန်ရှေ့ချထိုင် ကစားနေလိုက်သေးသည်။

“မစ္စတာဒေးဗစ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ကသတ်လိုက်တာလို့ ခင်ဗျား စွပ်စွဲလိုက်တာလား ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ”

“ဒါဆို ... ဟောဒီမှာ တယ်လီဖုန်း ခင်ဗျားဖုန်းဆက်ပြီး ... ရဲအဖွဲ့ကိုတိုင်လိုက်လေ ... ဘာအထောက်အထားမှမရှိဘဲ ရဲအဖွဲ့က ကျွန်ုပ်တို့ကို ဘယ်လိုအရေးယူမလဲ ... ကဲ ... ကဲ ခင်ဗျားပြန်တော့ ... ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ”

“ယုဝါကို တွေ့ပါရစေ ... ”

“လုံးဝကြီးကို မမျှော်လင့်ပါနဲ့တော့ ... ဒီတစ်သက်မှာ

ခင်ဗျား ယုဝါကို ပြန်တွေ့ဖို့ မမျှော်လင့်နဲ့တော့ ... ဒီတော့ အေးအေးဆေးဆေးရှိနေတုန်း ခင်ဗျားပြန်တော့ ... ”
“မပြန်ဘူးဗျာ ... ယုဝါနဲ့တွေ့ခွင့်မပေးရင် ခင်ဗျားတို့ကို သက်ဆိုင်ရာမှာတိုင်မယ် ... ”

အောင်စည် ဆုံလည်ကုလားထိုင်မှထရပ်သည်။ ပြီး ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ အေးဆေးစွာ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်သွားသည်။

“သက်ဆိုင်ရာရဲအဖွဲ့ကိုတိုင်တောလို့ ခင်ဗျားကို ကျွပ်က တယ်လီဖုန်းတောင် ပြောခွင့်ပြုထားတာပဲ ... တိုင်လိုက် လေဗျာ ... ”

နောင်သက်ဆွေလည်း ထိုင်ရာမှထပြီး ကိုအောင် စည်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ အောင်စည်၏လက်မောင်းတစ် ဘက်ကို နောင်သက်ဆွေဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

အောင်စည်က ရုန်းဖယ်ခြင်းမပြုဘဲ နောင်သက်ဆွေ ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မစ္စတာဒေးဗစ်ကိစ္စကို ကျွန်တော်က ရဲအဖွဲ့ကိုတိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ... တခြားတစ်နေရာကိုတိုင်မှာ ... ”

“ဆိုပါဦး ... ကိုနောင်သက်က ဘယ်တခြားတစ်နေရာကို တိုင်မှာလဲ ... ”

“ဦးနှေးဦးနှေးစီးတဲ့ ရဲထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကိုတိုင်မှာ ... ဟောဒီကမ်းခြေဦးဟိုတယ်ကို ရှာကြည့်ပါလို့တိုင်မှာ”

အောင်စည် ရယ်လိုက်သည်။

အသက်မပါဘဲ ဟန်ဆောင်၍ရယ်သံထွက်အောင် ချယ်သည့်ပုံစံသာဖြစ်ပါ၏။

“ဒီကမ်းခြေဦးဟိုတယ်ကို ရှာဖွေပါပြီတဲ့ ... ဘာတွေမှာ မှီလဲ ... ကဲ ... ”

“သိပ်တွေ့မှာပေါ့ ... ခင်ဗျားတို့ နိုင်ငံခြားခိုးထုတ်မဲ့ ... ပတ္တမြား၊ နီလာ စတဲ့ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို တွေ့ မယ် ... ပထမပိုင်းက ကျောက်မျက်တွင်းထွက်ရတနာတွေ နဲ့ ... အလဲအဖယ်ယူထားတဲ့ ... မူးယစ်ဆေးဝါးတွေ ... ဘိန်းဖြူတွေကို တွေ့မယ် ... ”

အောင်စည်သည် စိတ်အရှည်ဆုံးနှင့် သည်းအခံနိုင် ဆုံးသဏ္ဍာန် မျက်နှာတွင် ပေါ်ထွက်လာပါ၏။

“ဒီမှာ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ပြဿနာကို ဘာလို့ တအား တင်းမာလာစေတာလဲ ... ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ဘာဖြစ် လို့ ... ဒီလောက်သူရဲကောင်းဆန်ချင်နေတာလဲ ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ပြဿနာမတင်းမာစေချင်ရင် ... ကျွပ် သူရဲကောင်းမဆန်စေချင်ရင် ကျွပ်ကို ယုဝါနဲ့တွေ့ခွင့်ပေး ပါ ... ဒါဆို ကျွပ်ပါးစပ်ဝိတ်ထားမယ် ... ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ မယ် ... ”

“ပြန်တော့ဗျာ ... ခင်ဗျားပြန်တော့ ... ”

“မပြန်ဘူးဗျာ ... ယုဝါနဲ့တွေ့ပြီးမှပြန်မယ် ... ”

အောင်စည်က နောင်သက်ဆွေ ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ့လက်မောင်းကို ဆောင့်ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ပြောပြီးပြီ ... ယုဝါကို ခင်ဗျား နောက်ထပ်တွေ့လုံးဝမမျှော်လင့်နဲ့လို့ ... ”

နောင်သက်ဆွေက အောင်စည် ရုန်းထွက်လိုသော လက်မောင်းကို ပြန်၍ဆုပ်ကိုင်ပြန်သည်။ အောင်စည် အဆွဲမခံဘဲ လွတ်အောင်ရှောင်လိုက်သည်။

ဒုတိယအကြိမ် နောင်သက်ဆွေကထပ်အဆွဲမှာ သူ၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ဒုတိယခနဲ မာကျောသောအရာတစ်ခုက လာတိုက်ချခြင်းခံလိုက်ရသည်။

နာကျင်စွာပင် နောက်သက်ဆွေ ခူးညွတ်ကျသွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့ဒုစရိုက်ကောင်တွေ ... ယုဝါကို ဖမ်းဆီးချွန် နောင်ထားတယ် ... ယုဝါကို အခုလွတ် ... အခု ... လွတ်အော်ပြောနေစဉ် ဒုတိယအကြိမ် ဦးခေါင်းကိုအရိုက်ခံရပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ နောင်သက်ဆွေ ဘုန်းဘုန်းလဲကျသွားပေတော့သည်။

ဒီနောက်မှာတော့ နောင်သက်ဆွေ ဘာဆို ဘာကိုမှ မသိတော့ဘဲ မေ့သွားပါလေ၏။

(၈)

“မောင်နောင်သက်ဆွေ ... မောင်နောင်သက်ဆွေ ... ”

နောင်သက်ဆွေသည် သူ့အားခေါ်နေသံကြားနေရသည်။ ဟိုအဝေးကြီးမှ လှမ်းခေါ်သကဲ့သို့ ကြားရခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်းခေါ်သံ နီးကပ်လာသည်။

ခေါ်သံနှင့်အတူ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်ကိုင်နေမှန်းကိုလည်း သိရသည်။

နောင်သက်ဆွေ မျက်စိဖွင့်ကြည့်သည်။

မိမိအပေါ်တွင် မျက်နှာတွေအုပ်မိုးနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ပထမဆုံးမြင်တွေ့ရသောမျက်နှာမှာ ဦးငွေငြိမ်း၏ မျက်နှာဖြစ်ပါ၏။

“ဟော ... သတိရပြီ ... မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ကျုပ် ... ဦးနေပြီခဲးလေ ... မှတ်မိရဲ့လား ... ”

“မှတ်မိပါတယ် ... ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သတိပေါ်ပြီ ...”

“ဟုတ်ပြီ ... ပြန်ခနဲ မထနဲ့ဦး ... တဖြည်းဖြည်း အားထုပြီးမှ ထ ...”

နောင်သက်ဆွေက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဖန်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆေးရုံမှန်းသိသာပါ၏။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ ဦးငွေငြိမ်း ...”

“မောင်နောင်သက်ဆွေ လမ်းဘေးမှာလဲနေတာကိုတွေ့ရတာပဲ ... လုံးဝသတိလစ်နေတယ် ... တော်တော်ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်တီးလိုက်တာပဲ ... မောင်နောင်သက်ဆွေကို တီးထည့်လိုက်သူဟာ ဘယ်သူလဲဟင် ...”

နောင်သက်ဆွေ ပြန်ပြောနိုင်ပါ၏။

“မရေမရာဘဲ ဦးငွေငြိမ်း သူ့ကိုယ်သူ အောင်စည်လို့နာမည်ပေးထားတယ် ... နာမည်လိမ်ကြီးပါ ... ဟောဒီ ... ဦးအောင်မောင်ကြီးကို အတုယူပြီး ... သူ့ကိုယ်သူ အောင်စည်လို့ ပေးတဲ့နာမည်ပါ ... အောင်စည်အောင်မောင်ကြီးအတုယူတဲ့သဘောပဲ ...”

“မောင်နောင်သက်ဆွေ ခေါင်းမှာသုံးချက်ချုပ်ရတယ် ... ဘယ်ဘက်နံရိုးနှစ်ချောင်းလည်း အက်သွားတယ်တဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဆေးရုံကဆင်းနိုင်မှာပါလို့ ... ဆရာဝန်က ပြောတယ် ...”

“သူတို့ ... ကျွန်တော့်ကို မစွတာဒေးဗစ်လို့ အသေမသတ်

ကြဘူးနော် ... အဲဒါ ယုဝါကြောင့်ပဲဖြစ်ရမယ် ... ကျွန်တော့်ကို အသေမလုပ်ဖို့ ယုဝါကပဲ တားမြစ်တာဖြစ်ရမယ်”

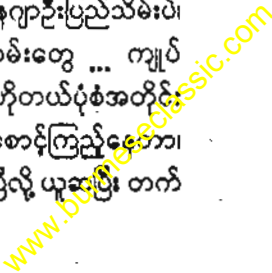
“အင်း ... ကျုပ်လည်း အဲဒီလိုပဲ တွေးမိတယ် ... မောင်ရင့်ကို အသေလုပ်လိုက်ရင် ယုဝါက ထိန်းလို့မရတဲ့အခြေအနေရှိလို့နေမှာပေါ့လေ ...”

“သူတို့ ယုဝါကို ချုပ်နှောင်ပြီး ဝှက်ထားတဲ့သဘောရှိတယ်။ ဦးငွေငြိမ်းတို့ ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်ကို ဘာမှမလုပ်ဘူးလားဟင် ... ဘာမှအရေးမယူဘူးလားဗျာ ...”

“ပထမတုန်းကတော့ ... မျှောထားပါသေးတယ် ... မောင်ရင့်ကို အနာတရဖြစ်အောင်လုပ်လာတော့ ... သက်ဆိုင်ရာနယ်မြေရဲ့အဖွဲ့နဲ့ပေါင်းပြီး ... ကျုပ်တို့ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်ကို အလစ်ဝင်မွေ့လိုက်တယ် ...”

“ဒါဆို ... ကိုအောင်စည်ဆိုတဲ့သူကို ဖမ်းမမိလိုက်ဘူးလားဟင် ...”

“အောင်စည်ဆိုတဲ့နာမည် ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်ဝန်ထမ်းစာရင်းမှာ လုံးဝမပါဘူး ... အခု ... မောင်ရင်ပြောမှပဲ ... အောင်စည်ဆိုတဲ့နာမည်ကို ကြားဘူးရတာပဲ ... ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်မှာ အဓိကစစ်ဆေးရတာ မန်နေဂျာဦးပြည်သိမ်းပဲ။ ကျန်တာတွေက သာမန်လခစားဝန်ထမ်းတွေ ... ကျုပ်ပြောခဲ့ဘူးတဲ့ မော်လမြိုင်က ကိုးနဂါးဟိုတယ်ပုံစံအတိုင်းပါပဲ ... ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က မျှောပြီးစောင့်ကြည့်နေတာ။ မောင်ရင် အနာတရဖြစ်မှ တက်ခွေသင့်ပြီလို့ ယူဆပြီး တက်

မွေလိုက်တာ ... ”
 “ဦးပြည်သိမ်းကတော့ ဘာထွက်ဆိုလဲ ... ”
 “အင်း ... ဖြောင်ကွယ်တာပေါ့ကွယ် ... မောင်နောင်သက်
 ဆွေ အခုလို အနာတရဖြစ်တာ သူနဲ့ဘာမှမပတ်သက်ဘူး
 တဲ့ ... မောင်ရင် သတိရတဲ့အခါ ပြန်မေးကြည့်ဖို့တဲ့ ... ”
 “ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ် ဦးငွေငြိမ်း ... ကျွန်တော် ခံလိုက်
 ရတာက ကိုအောင်စည်ဆိုတဲ့လူရဲ့ လက်ချက်ပဲ ... အဲဒီ
 အချိန်က ဦးပြည်သိမ်း လုံးဝမရှိဘူး ... ”
 နောင်သက်ဆွေက ထိုညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေကို
 အသေးစိတ်ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။
 ဦးငွေငြိမ်း စိတ်ဝင်တစားနားထောင်ပါ၏။
 “ကောင်းပြီလေ ... အခုတော့ ... မောင်ရင် ဒဏ်ရာတွေ
 သက်သာသွားတဲ့အထိ ဆေးရုံမှာပဲနေလိုက်ပါ ... ပြန်ပြီး
 ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာတဲ့အခါ ... ကျုပ်နဲ့ဆက်ပြီး
 ဆွေးနွေးမယ် ... ကဲ ... ကျုပ်ပြန်မယ် ... ”
 “ဪ ... အဲဒီညက ကျွန်တော့်မော်တော်ဆိုင်ကယ် ကမ်း
 ခြေဦးဟိုတယ်မှာ ကျန်ခဲ့တယ် ဦးငွေငြိမ်း ... ”
 “ကျုပ်တို့သိမ်းထားပါတယ် ... မောင်နောင်သက်ဆွေရဲ့
 မော်တော်ဆိုင်ကယ် ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်မှာရှိနေပြီး ...
 မောင်ရင်ကတော့ အနာထရနဲ့ လမ်းဘေးမှာ သတိလစ်နေ
 တာ တွေ့တာနဲ့ ... ဒါကမ်းခြေဦးဟိုတယ်ရဲ့ လက်ချက်ပဲ
 ယူမှတ်ပြီး ... ဒေသရဲအဖွဲ့နဲ့ ကျုပ်တို့ဝင်မွေလိုက်တာ”

ဦးငွေငြိမ်း ပြန်သွားမှ ဦးအောင်မောင်းကြီးနှင့်
 ပြောဖြစ်တော့သည်။
 “မင်းမသေတာ ကံကောင်းတယ် ဖိုးနောင် ... မစ္စတာဒေး
 ဗစ်တုန်းက သူတို့အဖွဲ့မှ ဆက်သုံးမရတော့တာရယ် ...
 ဧကတဒေးဗစ်ကို လွှတ်ထားရင် မူးမူးရူးရူးနဲ့ သူတို့ပေါ်မှာ
 စိုးတာရယ်ကြောင့် အစပျောက်ပစ်လိုက်တာလို့ ငါထင်
 တယ်ကွ ... ”
 “ယုဝါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို အသေမသတ်တာလို့ ဦးငွေ
 ငြိမ်း ပြောသွားတယ်လေဗျာ ... ”
 ဆေးရုံတွင် နောင်သက်ဆွေ နှစ်ပတ်တိတိထားရှိ
 ဝေးသည်။
 ပထမပတ်တွင် ဦးခေါင်းမှချုပ်ရိုးဖြေသည်။ လွန်ခဲ့
 (၃)ရက်က နံဘေးတွင် ကျောက်ပတ်တီးကိုင်ထားသည်ကို
 သိသည်။
 အားလုံးကောင်းပါ၏။
 ဦးငွေငြိမ်းကိုယ်တိုင် ဆေးရုံဆရာဝန်ကြီး ဖုန်းဆက်
 အရ နောင်သက်ဆွေကို လာခေါ်သည်။ သူ့ရုံးခန်းသို့ခေါ်သွား
 ရုံးခန်းထဲတွင် လူတစ်ယောက်စောင့်နေသည်ကို
 ရှာသည်။ ဦးငွေငြိမ်းကပင် မိတ်ဆက်ပေးသည်။
 “အဲဒါ ကိုညွန့်ဦးတဲ့ ... ကိုလှိုင်မင်းနဲ့ ရာထူးအတူတူလေ ...
 အဲ ... မောင်နောင်သက်ဆွေကတော့ မောင်ရင်ကို သိပြီး

သား မောင်ရင့်အကြောင်းတွေ မှတ်သားပြီးသား ...
နောင်သက်ဆွေနှင့် ကိုညွန့်ဦးလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြ
သည်။

ပြီး ... နှစ်ဦးစလုံး ဦးငွေငြိမ်းအလုပ်စားပွဲရှေ့တွင်
ထိုင်ကြသည်။

“ကဲ ... မောင်နောင်သက်ဆွေကပဲ ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်မှာ
ကိုအောင်စည်ဆိုတဲ့လူနဲ့ တွေ့ခဲ့ဖြစ်ခဲ့တာတွေ ... ကိုညွန့်
ဦးကို ပြောပြပါ ... ကျုပ် ပြောသင့်သလောက် ပြောထား
ပြီးပြီ ... မောင်ရင့် ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် ပြောရရင် ငို
ကောင်းမလားလို့ ... နယ်မြေရဲနဲ့ပူးပေါင်းပြီး ကမ်းခြေဦး
ဟိုတယ်ကို ဝင်မွှေတုန်းက ကိုညွန့်ဦးကပဲ ဦးစီးဆောင်ရွက်
ခဲ့တာလေ ...”

ကိုညွန့်ဦးကပင် နောင်သက်ဆွေကို ပထမရှင်းပြ
သည်။

“ကျုပ်တို့ ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်ကိုဝင်စီးပြီး ဝန်ထမ်းစာရင်း
တွေ စစ်ဆေးတော့ ... ကိုအောင်စည် ဆိုတဲ့ နာမည်လည်း
မတွေ့ဘူး ... ကိုအောင်စည်ကိုလည်း မတွေ့ဘူး ... ဒီတော့
ကိုအောင်စည်ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နဲ့ အပြောအဆို အပြုအမူ
လှုပ်ရှားပုံတွေကို ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဗျာ ...”

နောင်သက်ဆွေက တွေ့ရှိသမျှပြောပြသည် ...
ကိုညွန့်ဦးက သေချာနားထောင်ပါ၏။

“ဒါဆိုရင် အောင်စည်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ဟာ ကျုပ်တို့အလိုရှိနေ

တဲ့လူဖြစ်လေမလားလို့ ကျုပ်တွေ့မိတယ် ကိုညွန့်ဦး”
ဦးငွေငြိမ်းက ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ငွေငြိမ်း ပြောသည်ကို ကိုညွန့်ဦးက ဟုတ်နိုင်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်
သည်။

နောင်သက်ဆွေက ကိုညွန့်ဦးအား ထပ်မေးပြန်
သည်။

“ကိုညွန့်ဦး ... ကမ်းခြေဦးဟိုတယ် မန်နေဂျာ ဦးပြည်သိမ်း
တို့ စစ်မေးတော့ သူက ဘာတွေထွက်ဆိုလဲဗျာ ...”

“ကျွန်တော်တို့ ဝင်မွှေတဲ့အချိန်မှာ ဟိုတယ်မှာ ဦးပြည်သိမ်း
မရှိဘူး ... ဝန်ထမ်းတွေက ဦးပြည်သိမ်း ... အိမ်ပြန်သွား
တယ်ဆိုလို့ အိမ်ကိုလိုက်သွားစစ်ဆေးတယ် ... ဒါပေမဲ့ ...
ဦးပြည်သိမ်းဆီက ဘာမှခိုင်ခိုင်မာမာ ထောက်ထောက်
ထားထားသတင်းမရဘူး ... သူဟာ လခစားမန်နေဂျာမို့
ဟိုတယ်မှာ စားသောက်ဖွယ်ကိစ္စ ... အရက်ရောင်းကိစ္စ
ဝန်ထမ်းတွေကို ကြပ်မတ်တဲ့ကိစ္စကလွဲပြီး တခြားဘာမှမသိ
ဘူးတဲ့ ... သူက ဟိုတယ်မန်နေဂျာအနေနဲ့ မန်နေဂျာပုံ
ငန်းကိုသာ သိတယ်ဆိုတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ
မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ ... ကိုနောင်သက်ဆွေ ...”

“ဦးပြည်သိမ်းဟာ ... ဟိုတယ်မန်နေဂျာဆိုရင် ဟိုတယ်
ပိုင်ရှင်ဟာ ဘယ်သူတဲ့လဲ ... ကျွန်တော် သိခဲ့သလောက်
ကတော့ ကိုအောင်စည်ဆိုတဲ့လူရဲ့ ဩဇာဟာ ဦးပြည်သိမ်း
အပေါ်မှာလည်း ငြောင်းနေတယ် ...”

“အဲဒါလည်း အခက်သားဗျ ... ကမ်းခြေဦးဟိုတ ... အဆောက်အဦးကို တကယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့လူဟာ ဦးချန်တု ဆိုတဲ့ တရုတ်အမျိုးသားကြီးတစ်ဦး ပိုင်တယ် ... တစ်လင် ငါးထောင်နဲ့ ဟိုတယ်ဖွင့်တဲ့လူကို ငှားထားတာတဲ့ ...”

“ဒါဆို ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်ကို ဖွင့်တဲ့သူဟာ ကိုအောင်စည် ဆိုတဲ့လူပဲဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ...”

“အဲဒါလည်း သက်ဆိုင်ရာဌာနရဲ့ ဟိုတယ်မှတ်ပုံတင်စာရင်း ကို ကျွန်တော် သွားစစ်ဆေးပြီးပြီ ... မှတ်ပုံတင်စာရင်း နာမည်က ‘ဒေရီကြည်’တဲ့ ... မှတ်ပုံတင်ရုံးမှာ ပေးထား တဲ့ လိပ်စာအရ ဒေါ်ရင်ကြည်ဆီကို ကျွန်တော်လိုက်သွား တယ် ... ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း ခြံနံပါတ် (---)တဲ့ ... အဲဒီရောက်တော့ အဲဒီနေရာဟာ မြေကွက်လုပ်ကြီးဖြစ်နေ တယ် ... မြေစာရင်းဌာနမှာ ဆက်စစ်ကြည့်ပြန်တော့ ဒီမြေကွက်ဟာ သာသနာ့မြေဖြစ်နေတယ် ...”

“လုပ်ပုံတွေက အပိုင်ပဲနော် ...”

“ဒုစရိုက်သမားတွေဟာ ဒီလိုပဲ ကလီကမာဏဏ်တွေနဲ့ လုပ်တတ်ကြတာပဲလေ ... ဒါပေမဲ့ ... နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော်တို့လက်က ပြေးမလွတ်ပါဘူး ...”

“ဒါဆို ... ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်မှာပဲ ဆက်ပြီး ကိုညွန့်ဦး ခြေရာခံမလား ...”

ကိုညွန့်ဦး ခေါင်းခါပြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဝင်စီးပြီးတဲ့နောက် ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်ကို

သူတို့ပိတ်ပစ်လိုက်တယ် ... ခုချိန်ထိ ပြန်မဖွင့်ဘူး ... ပိုင်ရှင် ဦးချန်ဝါကတော့ အဆောက်ဦးငှားရမ်းခကို ခြောက်လစာ ကြိုယူထားတာဆို ... ဒီလကုန်မှ ရက်စေ့မယ်လို့ ပြော တယ် ... လကုန်လို့မှ ဆက်မဖွင့်ရင် သူ့အဆောင်အဦကို ဦးချန်ဝါက ပြန်သိမ်းမယ်တဲ့ ... ကျွန်တော့်စိတ်အထင်တော့ ကိုနောင်သက်ဆွေကို သူတို့အနာတရ တီးပြီးတဲ့နောက် ... ရဲအဖွဲ့နဲ့ ရဲထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ ဝင်စစ်တာမို့ သူတို့ခြေရာ ပျောက် လစ်ပြေးသွားကြပြီလို့ ထင်တာပဲ ...”

ဦးငွေငြိမ်းက ဝင်ပြောပြသည်။

“မော်လမြိုင်ကဟိုတယ်အကြောင်း ကျုပ် မောင်နောင် သက်ဆွေကို ပြောဖူးသားပဲ ... ကိုနန်းဆိုတဲ့လူ ဦးစီးတယ်၊ အဲ ... ရဲတွေလည်း ဝင်ဖမ်းရော ကိုနန်းဆိုတဲ့လူလည်း လစ် သွားရောလေ ... အဲဒီပုံစံပဲပေါ့ ... အခု ... ကမ်းခြေဦး ဟိုတယ်က ကိုအောင်စည်ဆိုတဲ့လူ လစ်သွားတာ ... သူတို့ လစ်ပြီဆိုရင် ခြေရာပျောက်ချည်းပဲ ...”

“ဒါဆို ယုဝါလည်း သူတို့နဲ့ပါသွားပြီ နေမှာပေါ့နော် ...”

ကိုညွန့်ဦးက ပြုံးပါ၏။ ဦးငွေငြိမ်းကလည်း ပြုံးရင်း

ပြန်ပြောသည်။

“သိပ်လည်း အားမလျော့နဲ့ မောင်နောင်သက်ဆွေ ... အခု မကြာသေးခင်ကပဲ ကျုပ်တို့ဆီကို သတင်းပို့တယ် ... မစုတာဒေးပစ်ကို ချီပြေးသွားတဲ့ ကျွဲပေါက်ကိုနန်းဆိုတဲ့လူ ကို တွေ့ပြီတဲ့ ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်လား ... နဂါးကို ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ ဦးငွေငြိမ်း ...”

နောင်သက်ဆွေ ကုလားထိုင်ဖင်ကြွ အငန်းမရ မေး တော့သည်။

“တောင်ကြီးမှာ ...”

“ကိုနဂါးဟာ မော်လမြိုင်မှာ ယုဝါကို ပုလဲဖြူနာမည်နဲ့ အသုံးချခဲ့တယ် ... တကယ်လို့ ကိုနဂါးနဲ့ ကိုအောင်စည် ဟာ တစ်ဖွဲ့တည်းသားချင်းတွေ ဖြစ်ရင်တော့ ... အောင် စည်ဟာ ကိုနဂါးရှိရာ တောင်ကြီးကိုလစ်ပြေးသွားနိုင်တယ်”

“ဒါဆို ... ယုဝါကိုလည်း ကိုအောင်စည်က တောင်ကြီးကို ခေါ်သွားမှာပေါ့ဇော် ဦးငွေငြိမ်း ...”

“ကျုပ်တို့ အဲဒီလိုပဲ ဆက်စပ်တွေးကြည့်တာပဲ ... ကံသေ ကံမတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ မောင်နောင်သက်ဆွေ ... ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ... ကျုပ်တို့ကတော့ တောင်ကြီးမှာရှိတဲ့ ကျုပ်တို့ အဖွဲ့ခွဲကို ခြေရာခံ ခြေရာကောက်တာဝန်ပေးလိုက်ပြီ ... အဲ ... နဂါးကို ခြေရာကောက်ရင် ယုဝါကိုလည်း တွေ့ချင် တွေ့နိုင်မှာပေါ့လေ ...”

“ဒါ ... ဒါဆို ... ကျွန်တော် တောင်ကြီးလိုက်သွားမယ်”
နောင်သက်ဆွေက အငန်းမရ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

အငန်းမရဖြစ်နေသော နောင်သက်ဆွေကိုကြည့်ရင်း ဦးငွေငြိမ်းက ကိုညွန့်ဦးအား အခဲပွယ်တစ်ခုခုဆောင်အကြည့်နှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ရယ်သံပြုသည်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ကျုပ်နဲ့ ကိုညွန့်ဦးတောင် မနေ့က အဲဒီကိစ္စ ဆွေးနွေးကြသေးတယ် ... တကယ်လို့သာ မောင်နောင် သက်ဆွေ တောင်ကြီးကိုလိုက်သွားရင် ... နဂါးကို ခြေရာ ခံရတာ ပိုပြီး ခရီးရောက်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းပါ ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ယုဝါက မောင်နောင်သက်ဆွေကို ပြန် ချစ်တဲ့ချစ်သူမဟုတ်လား ... သူတို့က ဒီလိုလူငယ်နှစ်ယောက် ချစ်နေကြတာကိုလည်း သိထားကြမှာပဲလေ ...”

“သိတယ် ... သူတို့သိတယ် ... အဲဟို ညက ကိုအောင်စည် က ကျွန်တော့်ကို ယုဝါနဲ့ ဆက်မတွဲဖို့တောင် ပြောခဲ့တာပဲ ဦးငွေငြိမ်း ...”

“အဲဒါပဲပေါ့ ... မောင်နောင်လတ်ဆွေ တောင်ကြီးကို လိုက် လာတာဟာ ချစ်တဲ့ ယုဝါကို အစွဲအလမ်းကြီးပြီး ယုဝါကို ရှာဖွေလာတာလို့ပဲ သူတို့ယူဆကြမှာ ...”

“အဲဒီအတိုင်းလည်း မှန်နေတာပဲ ဦးငွေငြိမ်း ...”

“ဟုတ်ပြီလေ ... အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့တွက်တာက ယုဝါ နောက်ကိုလိုက်လာတဲ့ မောင်နောင်သက်ဆွေကို သူတို့က တစ်နည်းနည်းနဲ့တုံ့ပြန်လာမယ် ... တုံ့ပြန်တာဟာ မောင် နောင်သက်ဆွေကို ဆက်သွယ်မှုပြုတဲ့သဘောပဲ မဟုတ် လား ... သူတို့ဆက်သွယ်လာတဲ့ လမ်းကြောင်းကို ကျုပ်တို့ က ရှိခိုးပြန်လိုက်ရင် သူတို့ကို ကျုပ်တို့ သွားခနဲတွေ့နိုင် မယ် ... အခုတော့ သူတို့လုပ်သွားတာတွေက ခြေရာလည်း ပျောက် ... ရေလည်းနောက်နဲ့ ... ကျုပ်တို့မှာ လမ်းစ

တက္ကသိုလ်တင်မြှင့်

ပျောက်ပျောက်သွားတယ် ... အဲ ... ဒါပေမဲ့ ... ”
 “ဒါပေမဲ့ ... ဘာဖြစ်လဲ ... ဆက်ပြောပါ ဦးငွေငြိမ်း ... ”
 “မောင်နှောင်သက်ဆွေက အရပ်သားတစ်ဦးဖြစ်နေတာ
 မင်း ... ယုဝါနဲ့ သူတို့နောက်ကို လိုက်သွားလို့ ... က
 အနေနဲ့ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူး ... မောင်နှောင်သက်ဆွေ
 သူတို့ရှိရာ တောင်ကြီးကိုသွားရင် အန္တရာယ်များနိုင်တယ်
 ဒါကြောင့် ... သွားပါလို့ ... ကျုပ်တို့ မတိုက်တွန်းသင့်ဘူး
 “ဘာဟုတ်မလဲ ... ကျွန်တော်က ယုဝါရှိတဲ့နေရာဆိုရင်
 ဦးငွေငြိမ်းတို့က မသွားပါနဲ့လို့ တားတောင် မရဘူးသွားမှာ
 ငန်ပြည်ပဖြစ်ဖြစ် ဆိုပါတော့ ... အခု တောင်ကြီးကို က
 တော် လိုက်သွားမှာပါ ... ”
 “ကောင်းတယ် ... ကိုနှောင်သက်ဆွေ ... ”
 ဟု ကိုညွန့်ဦးက အားတက်သရော ပြောသည်။
 “ဒါပေမဲ့ ... ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ ရဲထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့
 က တာဝန်ပေးလွှတ်တာ မဟုတ်ဘူးနော် ... တောင်ကြီး
 မှာလည်း ကျုပ်တို့အဖွဲ့ခွဲရှိနေတာပဲ ... ဒါပေမဲ့ ... ကျုပ်တို့
 ရဲထောက်လှမ်းရေးသမားတွေအနေနဲ့ ... နဂါးကို ခြေရာ
 ကောက်ရတာ ဆက်သွယ်ရတာ ခက်ခဲတယ်ပေါ့ ... သူတို့
 က ကျုပ်တို့ လိုက်မှန်းသိတာနဲ့ ... ကိုယ်ရောင်ဖျောက်
 လစ်ပြေးသွားတာမျည်းပဲကိုး ... ”
 “ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ ... ကျွန်တော့်ကို ဦးငွေငြိမ်း
 တို့ ... ကိုညွန့်ဦးတို့အဖွဲ့က ‘တည်ကြက်’သဘောထားရင်

တယ်ဆိုပါတော့ ... တည်ကြက်ကိုမြင်တာနဲ့ တောထဲက
 တောကြက်တွေထွက်လာမဲ့ဘေးက ကိုယ်ပျောက်စေတဲ့
 ကြည့်နေတဲ့လူတွေက တောကြက်ကို အမိဖမ်းမယ် ... အဲဒီ
 သဘောပဲ မဟုတ်လား ... ”
 “အဲဒါ သဘောပဲရှိတာ ... အမှန်ပဲ ကိုနှောင်သက်ဆွေ ...
 ဒါပေမဲ့ ... ခင်ဗျားရဲ့အန္တရာယ်လုံခြုံရေးကို ကျုပ်တို့လူတွေ
 က အထူးဂရုစိုက်ကြမှာပါ ... ”
 အားလုံး ခဏငြိမ်သက်သွားကြသည်။
 ဦးငွေငြိမ်းက ဆေးတံမီးညှိခဲထားသည်။
 “ဒါဆို မောင်နှောင်သက်ဆွေ တောင်ကြီးကိုလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
 ပြီပေါ့နော် ... ”
 “ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ ... ”
 “ရန်ကုန်မှာ လက်စမသတ်သေးတဲ့အလုပ်တွေ ရှိနေမှာ
 ပေါ့ ... ”
 “ဘာမှမရှိဘူး ဦးငွေငြိမ်း ... ကျွန်တော် စာရေးနေတာ
 ဝါသနာကြောင့် ရေးနေတဲ့ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ပဲ ... လက်စ
 သတ်စရာရယ်လို့မှ မရှိတာ ... ”
 “အဲ ... ဖြုန်းခနဲ ခရီးထွက်မယ်ဆိုတော့ ငွေရေးကြေးရေး
 ကော ... ”
 “နက်ဖြန်ဘဏ်မှာ ငွေထုတ်ယူရုံပဲ ... ”
 ကိုညွန့်ဦးက ရယ်မောရင်း ဦးငွေငြိမ်းကို လှမ်းပြော
 လိုက်ပါ၏။

“ဆရာကလည်း ကိုနောင်သက်ဆွေကို ငွေရေးကြေးရေး သွားပြောနေသေးတယ် ... သူက မိုးကုတ်က သူငွေသား ဘဏ်မှာ လိုသလောက်ထုတ်ယူဖို့ သူ့မိဘက သွင်းထား တာ ...”

“သိတယ် ကိုညွန့်ဦး ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... မောင်နောင်သက် ဆွေက ကျင်တို့နဲ့ပူးပေါင်းသူ ဖြစ်လာတော့ ... မေးသင့် မေးထိုက်တာလေးတွေ ပြောသင့်ပြောထိုက်တာလေးတွေ မေးတဲ့ပြောတဲ့သဘောပါ ... တာဝန်အရဆိုပါတော့ ...”

“ဒါတော့ မှန်ပါတယ် ဆရာ ...”

“အခု ... မောင်နောင်သက်ဆွေ သွားမဲ့ တောင်ကြီးမှာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ် ... မိုးကုတ်က မောင်ရင်မိဘတွေဆီ အကျိုးအကြောင်း ပြောဦးမလား ... ကျုပ် ဝါယာလက်နဲ့ မိုးကုတ်စခန်းကို ဆက်လို့ရတယ် ...”

“မလိုပါဘူး ... ဦးငွေငြိမ်း ... ကျွန်တော် ဆေးရုံတက်တာ ကိုတောင် မိဘတွေဆီအကြောင်းမကြားတာ ... မိဘတွေ စိတ်ပူမှာစိုးလို့ ... စိတ်ချ ဦးငွေငြိမ်း ... ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ကျွန်တော် ယုံတယ် ... ကျွန်တော့်အသက်အန္တရာယ်ပြုတဲ့ လူကို ကျွန်တော်နဲ့အတူ နတ်ပြည်ဖြစ်ဖြစ် ... ငရဲပြည်ဖြစ် ဖြစ် အပါခေါ်သွားမှာ ... နောက်ဆုံး ဆေးရုံတက်ရအောင် ခံလိုက်ရတာက ယုဝါကို ဆန္ဒစောလွန်းသွားပြီး မွန်သွား လို့ ... အခု ယုဝါကို ဆန္ဒစောပေမဲ့ မမွန်ဖို့ ကိုယုံတာကို သတိထားမှာပါ ... ကံ ... ကျွန်တော် ... တောင်ကြီးကို

ရောက်သွားပါပြီတဲ့ ... ကျွန်တော် ဘာတွေလုပ်ရမလဲ ... ဦးငွေငြိမ်း ...”

“ထွေထွေထူးထူး မရှိပါဘူး ... ကိုနောင်သက်ဆွေ တောင် ကြီးမှာ ယုဝါကို ရှာရင်း သတင်းစုံစမ်းရင်း လူစည်ကားတဲ့ နေရာတွေကို လျှောက်သွားဖို့ပဲ ... ဈေးတို့၊ ရုပ်ရှင်ရုံတို့၊ ဘူတာတို့ အိုဗျာ ... တစ်မြို့လုံး ဟိုစပ်စပ် ... ဒီစပ်စပ် လျှောက်သွား ... ဒါမှ သူတို့အဖွဲ့က တစ်ယောက်မမြင် ... တစ်ယောက်မြင်ပြီး ကိုနောင်သက်ဆွေကို တစ်နည်းနည်း ဆက်သွယ်လာမယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်လေ ...”

“အင်းပေါ့လေ ... ကျားနဲ့ဆင်ပဲ ... လယ်ပြင်မှာတွေ့ကြ မှာပေါ့ ...”

“ကိုနောင်သက်ဆွေရဲ့ အန္တရာယ်လုံခြုံမှုအတွက် ကျုပ်တို့ လူတွေက အရပ်ဝတ်နဲ့ ကိုနောင်သက်ဆွေရဲ့ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေမှာပါ ... ဒါပေမဲ့ ... မောင်ရင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း လျင်ဖို့ သွက်ဖို့ ပါးနပ်ဖို့တော့ အမြဲသတိရှိနေရမယ် ...”

“ဖြစ်ပါတယ် ... ကျွန်တော် ဟိုက်စကူးကျောင်းသားဘဝ တည်းက အားကစားမှာရော ကိုယ်ခံပညာမှာရော တော် တော်လေး ကစားခဲ့တာပါ ... သူတို့နဲ့ယှဉ်တဲ့အခါ ကျား မဟုတ်တောင် ကြောင်လောက်တော့ ဖြစ်မှာပါ ... ကြောင် ဆိုတာက အကောင်သေးပေမဲ့ ကျားရဲ့အရည်အချင်းတွေ ရှိတယ်လေ ...”

“ကိုနောင်သက်ဆွေရဲ့အရည်အသွေးကို ကျွန်တော်တို့ ယုံ

ကြည်ပြီးသားပါ ... ကိုနောင်သက်ဆွေရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင် ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းထားပြီးသားပါ ... ခင်ဗျားလူညံ့တစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း သိထားပြီးသားပါ ... နောက်ပြီး ... ကိုနောင်သက်ဆွေနဲ့အတူ ကျွန်တော် တောင်ကြီးမှာ ရှိနေမှာပါ ... ”

“ဩ ... ဒါဆို ... ကိုညွန့်ဦးလည်း တောင်ကြီးသွားမယ်ပေါ့ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ ... ”

ဦးငွေငြိမ်းက နောက်ဆုံးအကြိမ်ထပ်ပြောပြန်သည်။ “ကိုနောင်သက်ဆွေ စိတ်နိုင်မှလုပ်နေော် ... ကျုပ်တို့အဖွဲ့က မောင်ရင့်ကို တောင်ကြီးကို သွားပါလို့ ဇွတ်မတိုက်တွန်းဘူး ... အခုလာက မောင်နောင်သက်ဆွေကိုယ်တိုင်က တောင်ကြီးကို သွားမှာဆိုလို့ ‘တည်ကြက်’နည်းကို ဦးစားပေးလိုက်တဲ့သဘောပဲ ရှိတယ် ... မောင်ရင့်ကို ‘တည်ကြက်’ သဘော ကျုပ်တို့က ဇွတ်ဖန်တီးနေတာ မဟုတ်ဘူး ... ဒီနည်းမဟုတ်လည်း ကျုပ်တို့အဖွဲ့က တခြားနည်းတစ်ခုခုနဲ့ နဂါးတို့ အောင်စည်တို့ကို အမိဖမ်းမှာပဲ ... ”

“ကျွန်တော် ယုဝါကို တွေ့ဖို့အဓိကပဲ ... အခု ယုဝါ တောင်ကြီးမှာ ရှိတယ်ဆိုလို့ တောင်ကြီးကိုလိုက်တာ ... တောင်ကြီးရောက်ပြီးမှ ယုဝါက မြစ်ကြီးနားမှာဆို မြစ်ကြီးနားကို ကျွန်တော် ဆက်လိုက်မှာပဲ ... ဒါမှမဟုတ် ... တနင်္သာရီဘက် ... ရေး-မြိတ်-ထားဝယ်ကို ယုဝါသွားပြီဆိုလည်း ... ရေး-မြိတ်-ထားဝယ်ကို ကျွန်တော်လိုက်မှာ ... တကယ်

လို့ အခု ဦးငွေငြိမ်းတို့က ကျွန်တော့်ကို သေနတ်နဲ့ တော့ပြီး တောင်ကြီးကိုမသွားနဲ့လို့ ဆိုလာရင်တော့ ကျွန်တော်က ပစ်ချင်ပစ် ... ဇွတ်သွားမှာမျိုးပါ ... ”

ဦးငွေငြိမ်းနှင့် ကိုညွန့်ဦးတို့ ပြုံးကြပြန်လေသည်။ သူတို့နှင့် ပူးပေါင်းခြင်းကို ကျေနပ်သောကြောင့်

ဦးခြင်းပေလား။

ဒါမှမဟုတ် ...

ဒီငနဲ ... ယုဝါနှင့် ပတ်သက်ပြီး တော်တော်ကဲပါလားဟု ယူဆပြီး ပြုံးကြခြင်းလားတော့ မသိပါလေ။

နောင်သက်ဆွေကတော့ ယုဝါရှိရာသို့ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် ဇွတ်သွားမည်သာ။

တောင်ကြီးသို့သွားရောက်ရေးနှင့် လုပ်ဆောင်ရေးအစီအစဉ်တွေကို ညှိနှိုင်းကြပြီးနောက် နောင်သက်ဆွေ၏မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ပြန်ပေးသည်။ နောင်သက်ဆွေ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

(၉)

တံခါးဖွင့်ပေးစဉ်က သူမကိုယ်ကို နန်းမူဟု ဖြော
သဖြင့် သူမ၏အမည်မှာ နန်းမူဟု နောင်သက်ဆွေ မှတ်သားပေး
၏။

အပေါ်အိပ်စင်နှစ်ခုသို့လည်း နောင်သက်ဆွေ ကြည့်
လိုက်သည်။ မိမိအပေါ်ထပ် အိပ်စင်တွင် မှတ်ဆိတ်ဖားဖားနှင့်
ဘာဘူကြီးတစ်ယောက် အိပ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

မနန်းမူ၏ အပေါ်ထပ်အိပ်စင်ကို ကြည့်ပြန်ရာ
နောင်သက်ဆွေ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပါ။ ထိုအပေါ်ထပ်အိပ်စင်ထဲက
တွင် ပိန်လိုသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးဖြစ်နေပြီး အိပ်စင်တွင် လဲ
လျောင်းရင်း မျက်လုံးနှစ်လုံးပြူးကာ နောင်သက်ဆွေကို စိုက်ကြည့်
နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ လူကသာ ပိန်လိုသော်လည်း မျက်လုံး
က တော်တော်ပြူးပေသည်။

မိမိကို ထိုပိန်လိုသောအမျိုးသမီးကြီးက ဘာကြောင့်
ကြည့်စိုက်ကြည့်သည်ကို ပဲခူးဘူတာရထားခဏဆိုက်မှ သိရ
သည်။

ပဲခူးဘူတာအဆိုက်တွင် ပိန်လိုမျက်ပြူးအဒေါ်ကြီး
အိပ်စင်မှ ဆင်းကာ မနန်းမူနှင့်အတူ ငါးသလောက်ကင်၊ ကြက်သား
ညှပ် စသည်တို့ ဝယ်စားကြသည်။

လက်စသတ်တော့ ဒေါ်ပိန်လိုမျက်ပြူးသည် မနန်း
မူ၏ အဒေါ်ပေကိုး။ နောင်သက်ဆွေနှင့် သူမ၏တူမ အောက်အိပ်
စင်တစ်ဘက်စီတွင် နေရာယူထားသည်ကို စိတ်မချသော အကြည့်
ဖြင့် ပြူးကြည့်နေခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

တစ်ဝတစ်ပြဲစားပြီး ဒေါ်ပိန်လိုမျက်ပြူး သူမ၏ အိပ်
စင်သို့ ပြန်တက်သွားသည်။ ရထားလည်း ဆက်၍ခုတ်မောင်းထွက်
လာသည်။

မနန်းမူက သူမ၏အိပ်ရာတွင် တုံးလုံးလှဲချသည်မျိုး
ထုတ်မူဘဲ ထောင်တစ်ဝက် လှဲကစ်ဝက်ဖြင့် တွဲနံရံကို ကျောမှီ
ထားသည်။

မနန်းမူအား လုံးကြီးပေါက်လှဟု ခေါ်ရပေမည်။
ထိုအခါထည် ဖိင့်ဟန်ရှိသော်လည်း သူမ၏ ရင်၊ တင်၊ ခါးတို့နှင့် အရပ်
အစောင်းမှာလိုက်ဖက်ပြီး ကြည့်ကောင်းသည်။ အမျိုးအဆက် ပြေ
ပြေသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးနှင့် တင်းတင်းမို့မို့ ဆိုပါက မနန်းမူ
ထံ ခြင်ရုံနှင့် နှစ်သက်ကြမည်သာ။

ယုဝါနှင့်တော့ မယုဥ်သာ။
ယုဝါ၏ခန္ဓာကိုယ်လေးက အများတင်စားခေါ်သည့် အခေါ်နှင့်ဆိုလျှင် ငါးရုံကိုယ်လေးဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ ရမက်တို့ မြူဆွယ်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မျိုးမဟုတ်၊ သူ့နေရာနှင့်သူ အားလုံးကြည့်ကောင်းသော အစို့အပိုနှင့် ကောက်ကြောင်းလေး တွေရှိနေသည်။

နောင်သက်ဆွေက အိတ်ထဲမှ ယုဝါ၏ပိုစကတ်ဆိုင် ဓာတ်ပုံကိုထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီး တွဲနံရံကို မနန်းမူကဲ့သို့ပင် ကျော တစ်ဝက်ဖို့ကာ ယုဝါ၏ဓာတ်ပုံကို ကြည့်နေသည်။

“ဒါထက်များ ... မနန်းမူက တောင်ကြီးကိုသွားမှာလား ဟင် ...”

“အဲဒီကိုပဲပေါ့ ... နန်းမူက တောင်ကြီးသူပဲ ... ရန်ကုန်ကို ခဏအလည်သွားတာ ...”

“ဒါဆို ... ဧဟာဒီဓာတ်ပုံကို ခဏလောက် ကြည့်ပေးပါ လားဟင် ...”

နောင်သက်ဆွေ လှမ်းပေးသော ယုဝါ၏ဓာတ်ပုံကို မနန်းမူက လှမ်းယူပြီးကြည့်သည်။ ကြည့်တာမှ အကြာကြီးကိုစိုက် ကြည့်သည်။ ပြီး မနန်းမူ၏နှုတ်မှ မှတ်ချက်ပြုပါ၏။

“သိပ်ချောသိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးပဲ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် မနန်းမူ ... အပြင်မှာဆိုရင် ဓာတ်ပုံထဲက ထက်တောင် ပိုပြီးကြည့်ကောင်းပါသေးတယ် ... အဲဒီ ဓာတ်ပုံထဲက မိန်းကလေးကို တောင်ကြီးမှာ မနန်းမူ တွေ

ဘူးများ တွေ့ဘူးသလားလို့ ... ”
“ဟင့်အင်း ... မတွေ့ဘူးဘူး ... ”

မနန်းမူ ဖြေပုံက စဉ်းစားပင် မစဉ်းစားဘဲ ချက်ချင်း ခြေဆိုလိုက်ပုံမျိုး ဖြစ်မှန်း နောင်သက်ဆွေ သတိထားလိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံကို နောင်သက်ဆွေအား ပြန်ပေးသည်။

နောင်သက်ဆွေ ယင်းသို့ တမင်တကာ ပြုမူလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံကိုပြန်ယူကာ အိတ်ထဲပြန်ထည့်သည်။ ယုဝါ ၏ ဓာတ်ပုံကို ယခုမှတွေ့ဘူးသော မနန်းမူအား ငေးကြည့်စေသည် ဟု ပေါကြောင်ကြောင်ဟု ထင်စရာရှိပါ၏။

သို့သော် နောင်သက်ဆွေ မပေါပါ ... မကြောင်ပါ။

ဦးဌေးငြိမ်းက မှာလိုက်သည်။ မိမိသည် တောင်ကြီး ဆိုင် ယုဝါကိုလိုက်ရှာနေကြောင်း ပေါ်လွင်စေရမည်။ ယခု မနန်း မူက တောင်ကြီးသူဆိုသဖြင့် ယုဝါ ဓာတ်ပုံကို တမင်ပြခြင်းဖြစ် သည်။

တစ်ချက်စုတ် နှစ်ချက်ပြတ်သဘော။

အကယ်၍ မနန်းမူက ယုဝါကို သိရှိထားသူဖြစ်ပါက တောင်ကြီးတွင် ယုဝါ ဘယ်နေရာတွင် ဘယ်လိပ်စာတွင် ရှိနေ ကြောင်း မေးမြန်းနိုင်သည်။

သို့မဟုတ် မနန်းမူသည် ကိုနဂါး၊ ကိုအောင်စည်တို့ ၏ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်နေလျှင်လည်း သူတို့က မနန်းမူထံမှ သတင်း အရ မိမိကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဆက်သွယ်လာစေနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ယုဝါ၏ဓာတ်ပုံကို မနန်းမူအား တမင်

ပင် ထုတ်ပြခြင်းပါပေ။

ဒီနောက်မှာတော့ ပင်ပန်းလွန်းလှပြီဖြစ်သော နောင်သက်ဆွေသည် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

သိပ်အကြာကြီးမဟုတ်ဘဲ တစ်ပတ်ကျော့ပြန်နိုးလာသည်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ မနန်းမူကို ကြည့်မိလျက်သားဖြစ်သွားသည်။

နောင်သက်ဆွေ ထရပ်ပြီး ရေအိမ်သို့သွား၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ ပြန်လာခဲ့သည်။

“ဪ ... ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ”

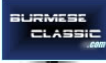
မနန်းမူက မိမိအမည်ကို ခေါ်လိုက်သဖြင့် အံ့ဩသွားသည်။ မိမိက မနန်းမူအား မိမိနာမည်ကို ပြောမထားသောကြောင့်ပင်။

“အံ့ဩသွားသလား ... ကိုနောင်သက်ဆွေရဲ့နာမည်ကို ခေါ်လိုက်လို့လ ... မအံ့ဩနဲ့ ဒီမှာ ... ရော့ ... ”

မနန်းမူက သူမခေါင်းအုံးအောက်မှ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်ယူပြီး နောင်သက်ဆွေကို လှမ်းပေးသည်။

စာအိတ်မှာ သာမန်လမ်းဘေးကွမ်းယာဆိုင်များတွင် အလှယ်တကူ ဝယ်ယူနိုင်သောစာအိတ်မျိုးဖြစ်ပါ၏။ စာအိတ်၏ မျက်နှာပြင်တွင် ရေးထားသည်ကို ဖတ်လိုက်ရာ ... 'နောင်သက်ဆွေသို့' ဟု အမည်တစ်ခုတည်းရေးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“တောင်ငူဘူတာဆိုက်တော့ ကြက်ဥပြုတ်၊ ဘဲဥပြုတ်ရောင်းတဲ့ ချာတိတ်တစ်ယောက်က ကိုနောင်သက်ဆွေကို ဒီစာ

အိတ်လာပေးတယ် ... ကိုနောင်သက်ဆွေ အိပ်နေတော့ ဒီစာအိတ်ကို ကိုနောင်သက်ဆွေဆိုတဲ့လူကို ပေးပေးပါလို့ ပြောပြီး ... နန်းမူကို ပေးသွားတယ် ... ”

မနန်းမူက ပြောရင်း အပေါ်အိပ်စင်မှ မုတ်ဆိတ်ဖွားအား ကြီး အိပ်နေသည်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

“ဟိုအပေါ်က မုတ်ဆိတ်ဖွားဖား ဘာဘူကြီးကတော့ ... ကိုနောင်သက်ဆွေဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့နော် ... ”

နောင်သက်ဆွေက ပြီးလိုက်ပါ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော့်နာမည်- နောင်သက်ဆွေပါ ... မနန်းမူ ... ”

စာအိတ်ကိုယူပြီး နောင်သက်ဆွေက ပြောလိုက်သည်။

မနန်းမူ အညာစောင်ပါးလေး သူမကိုယ်ပေါ်ပြန်လှမ်းပြီး ကျောမှီကာ ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်ပါ၏။

နောင်သက်ဆွေ စာအိတ်ကိုသေချာကြည့်ပြီးမှ ထိပ်ညီညီညာညာဆုတ်ပြီး အတွင်းမှစာရွက်ကို ထုတ်ယူပြီးဖတ်လိုက်သည်။

စာမှာ အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားသည်။ လိုရင်းကို တိုတိုဆုတ်တုတ်ရေးထားပါ၏။

- ကိုနောင်သက်ဆွေ
- သာဓညီမှာဆင်းပါ။

- လာကြိုပါမည်။
- တောင်ကြီးတွင် ကိုနောင်သက်ဆွေ တည်းခိုရန် ဟိုတယ်စီစဉ်ထားပြီးပြီ။

အန်-ယု၊

စာ၏အောက် လက်မှတ်ထိုးနေရာတွင် အင်္ဂလိပ်လို ဟု အင်္ဂလိပ်လို N.U ဟု အင်္ဂလိပ်စာလုံးကြီးဖြင့် ရေးထားသည်။ N နှင့် U ကြားတွင် ဖူးလ်စတော့အခက် ကြားခံထားသဖြင့် မြန်မာလို 'န' ဟူ၍တော့ မဖြစ်နိုင်။

ဒါဆို ညွှန်ဦး ဆိုသည့်အမည်၏အတိုကောက်မှန်း နောင်သက်ဆွေ ချက်ချင်းသဘောပေါက်သည်။ ကိုညွှန်ဦးက မိမိကို သာစည်တွင် ဆင်းပါဟုဆိုထား သည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။
အစီအစဉ်ပြောင်းခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

ပထမအစီအစဉ်က နောင်သက်ဆွေသည် ရွှေညောင် အထိလိုက်ပါပြီ။ ရွှေညောင်ရောက်မှ သူတို့လူတစ်ယောက် လာ ကြိုပြီး တောင်ကြီးဆက်သွားရန်ဖြစ်သည်။

ဤစာသည် ရန်သူ၏ ထောင်ချောက်ဖြစ်နေလေ မလား။ ဤစာသည် ကိုညွှန်ဦးကိုယ်တိုင် ရေးသောစာမှ ဟုတ်ပါ လေလား။ စာရွက်ထဲမှ လက်ရေးနှင့် စာအိတ်ပေါ်တွင် ရေးထား သော နောင်သက်ဆွေဟု ရေးထားသည့် လက်ရေးရော၊ မှင်ရောင်

အထတော့ တူနေသည်။
စာအိတ်၏ ကော်ကပ်အဖုံးကို နောင်သက်ဆွေ ညှိပြန်သည်။ အဖုံးမှာ ကော်ကပ်စွဲနေသောကြောင့် အဟတော့

သို့သော် အဖုံးကော်ကပ်သည် တွန်သည့်နေရာတွေ ညှိနေသည်။ ပြီး ... ဤကဲ့သို့ ကွမ်းယာဆိုင်ရောင်းစာအိတ်မျိုးတို့ သည် အဖုံးကော် သိပ်မကပ်တတ်။

နောင်သက်ဆွေ မနန်းမူကို လှမ်းကြည့်မိသည်။
စာအိတ်အဖုံးမှာ လက်ရာပျက်နေသည်ဟု နောင် သက်ဆွေ ထင်မိသည်။

မနန်းမူသည် စာအိတ်ဖုံးကို အလွယ်ဖြင့်ပြီး အထဲမှာ စာကိုယူ၍ဖတ်မည်။ ပြီး ပြန်ပြီး ထမင်းလုံးဖြင့် ဖိ၍ကပ်သည်မျိုး ဖြစ်နိုင်သည်။ ပဲခူးတွင် ငါးသလောက်ကင်၊ ကြက်သားကြော် ဝယ် ချက်က သူတို့တွင်ပါရှိသော ထမင်းချိုင့်မှ ထမင်းဖြင့်စားသည်ကို နောင်သက်ဆွေ တွေ့မိသည်။ စာအိတ်ကို ပြန်ကပ်ရာတွင် ကော် စွဲတော့သဖြင့် ထမင်းစေ့ဖြင့် ကပ်ခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေသမသပ်တွန်နေခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ကိစ္စမရှိ။
မိမိကိုယ်တိုင်က ယုဝါကိုရှာရန် အဓိကမို့ သူတို့သိ သွားလေ ပိုကောင်းလေဟုပင် ယူဆလိုက်သည်။

မနန်းမူကလည်း စာအုပ်ကိုမှောက်လျက်သား ရင် ဘတ်ပေါ်တင်ပြီး အိပ်ပျော်နေပေပြီ။ အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေခြင်း

လည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။

နောင်သက်ဆွေ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သာစည်ရောက်လျှင် ဤရထားသည် ရွှေညောင်ရထားဖြင့် တွဲဖြုတ်တွဲချိတ်တွေ လုပ်မည်မို့ အဖို့နိကြာမည်။

မိမိကဆင်းပြီး ကိုညွန့်ဦးကို ရှာမည်။ ကိုညွန့်ဦးမတွေ့လျှင် ကိုညွန့်ဦး အစီအစဉ်အတိုင်း မိမိဆက်လုပ်မည်။

အကယ်၍ ကိုညွန့်ဦးကိုယ်တိုင် မတွေ့ရဘဲ အခြားလူ ကိုညွန့်ဦးက လွှတ်လိုက်ပါသည်ဆိုသည်လူ ဖြစ်နေလျှင် နောင်သက်ဆွေ ထိုလူနှင့်မလိုက်သွားဘဲ ဤရထားဖြင့်ပင် ရွှေညောင်အထိ လိုက်သွားမည်။

စာအိတ်ကို မိမိလက်ဆွဲအိတ်၏ ဘေးက စစ်ဆေးအိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်သည်။

ထိုအခါကျမှ မိမိဆွဲအိတ်၏ဘေးကပ် အိတ်ထဲတွင် အပြာရောင်သစ်နေသော ဒဿမသုံးနှစ် ပစ္စတိုသေနတ်လေးကို ပြန်စစ်မိသည်။

မိမိတောင်ကြီးသို့သွားရာတွင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည်မို့ ဦးငွေငြိမ်းက ယာယီပါမစ်နှင့်တကွ ဤပစ္စတိုသေနတ်လေးကို မိမိဆောင်ထားရန် ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိမိသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝက ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်ဖြင့် သေနတ်ပစ်သင်ဝင်ကာ သေနတ်မျိုးစုံ သေနတ်ပစ်လေ့ကျင့်ခဲ့ဘူးသည်။ ပစ္စတို ခြောက်လုံးပြူးကာဘိုင်း၊ သေနတ်စသည်တို့ကို တစ်စစီဖြုတ်ပြီး ပြန်တပ်ဆင်နိုင်သည်။ အလေ့အကျင့်

ဖြင့်လည်း အထိုက်အလျောက် သေနတ်ပစ်လက်ဖြောင့်ပါ၏။

တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရထွက်လာပြီး စာပေနယ်ထဲဝင်

သေနတ်အလေ့အကျင့် ပြတ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

နောင်သက်ဆွေက ဘေးကပ်အိတ်ထဲမှ ပစ္စတိုလေး

ထုတ်ယူပြီး သူဝတ်ထားသော ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်သည်။

ယခုပင် ရန်သူက ထောင်ချောက်ဆင်ပြီဟု သံသယ

မရှိမိမိဖြစ်လာပြီမို့ အရေးရှိလျှင် ကာကွယ်ရန် ပစ္စတိုလေး

ထုတ်ယူထားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

အပေါ်ထပ်အိပ်စင်ရှိ ဒေါ်ဝိန်လိုမျက်ပြူးကို နောင်သက်ဆွေ လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ ဒေါ်ဝိန်လိုမျက်ပြူးသည်လည်း အိပ်မောကျနေပြီ။ ခွီး ခွီး ခွား ခွားနှင့် ဟောက်သံပင် ထွက်နေပါ၏။

သူမ၏တူမချော မနန်းမူ မိမိနှင့် အောက်အိပ်စင်တွင် ယှဉ်တွဲလျက်ရှိသည်ကို မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် စောင့်ကြည့်နေသော ဒေါ်ဝိန်လိုမျက်ပြူးခမျာ ယခုနေ မိမိက မနန်းမူကို ခိုးယူသွားလျှင်ပင် ဒေါ်မျက်ပြူး ရွှေညောင်ရောက်မှ သိလေမလား မပြောတတ်။

တစ်ဘက်အပေါ်အိပ်စင်မှ မုတ်ဆိတ်ဖားဘာဘူကြီးကတော့ မပြောပါနှင့်တော့။ ရန်ကုန်မှ ရထားစထွက်ကတည်းက အိပ်လိုက်လာသည်မှာ တစ်လမ်းလုံး ဟာမှမစားမသောက်၊ ရှူးရှူးမပေါက်၊ အီးအီးမပါ အိပ်လျက်သာရှိနေတော့သည်။ ဒေါ်ဝိန်လိုမျက်ပြူးနှင့်အပြိုင် ဟောက်နေပါသေး၏။

ထိုသုံးယောက်ကို ကြည့်ပြီးမှ နောင်သက်ဆွေ တွဲပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့သည်။ ဘူတာအပြင်မထွက်မီ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုညွန့်ဦးကို နောင်သက်ဆွေ ဘူတာအပြင်ဘက်ကားများရပ်ရာနေရာတွင် လှမ်းမြင်တွေ့ရပါ၏။

အပြင်ဘက် တမာပင်ကြီးအောက်တွင် ကားနှစ်စီး ယှဉ်ရပ်ထားသည်။

တစ်စီးက လင်းရီဗာ၊
နောက်တစ်စီးက ဖင်မလီယာ။

(၁၉)

နံနက်အရုဏ်ဦးဝေလီဝေလင်းမှာပင် မီးရထားသည်သာစည်ဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်ပေသည်။

နောင်သက်ဆွေက ကိုညွန့်ဦးပေးပါသည်ဆိုသည့်စာရပြီးကတည်းက ပြန်အိပ်မပျော်ပါလေတော့။

သာစည်ဘူတာသို့ ရထားဆိုက်သည်နှင့် သူ၏ အိတ်ကြီးကို စလွယ်သိုင်းလွယ်လိုက်သည်။

မဆင်းသက်မီ မနန်းမူကိုကြည့်ပါ၏။

လုံးကြီးပေါက်လှ မနန်းမူသည် ယခုတော့ တကယ်အိပ်ပျော်သွားပုံရသည်။

သူမ၏ဖတ်လက်စ စာအုပ်သည် ဘေးသို့ကူးသည်။ သူမ၏ခါးအောက်ပိုင်းနှင့် ရင်ညွန့်ကို ဖုံးလွှမ်းထားသော စောင်ပါးသည်လည်း ဘေးသို့ပုံကျနေသည်။

ဖင်မလီယာကား၏ ဘောနက်ကို ကိုညွန့်ဦးက ခြွင့်တာ ကားအင်ဂျင်ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ လက်နှိုက်ပြင်ဆင်နေသည်။

နောင်သက်ဆွေအနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာစကားမှ လာမပြောနဲ့ ... လင်းရီဇာကားပေါ်သာ တက်ထိုင်ပါ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ခင်ဗျာတည်းခိုရမဲ့ တောင်ကြီးကဟိုတယ်အထိ လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ် ... ကဲ ... သွားပေတော့ ... တောင်ကြီးကျမှ ခင်ဗျာတည်းခိုခန်းမှာ ကျွန်တော် လာတွေ့မယ် ... ”

ကိုညွန့်ဦးက ခေါင်းငုံ့စက်ပြင်နေရာမှ တစ်ချက်မော့မကြည့်ဘဲ တောက်လျှောက် ပြောသံကို နောင်သက်ဆွေ ကြားသည်။

နောင်သက်ဆွေ လင်းရီဇာကားရှေ့ တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် လင်းရီဇာကားမောင်းသူက စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

နောင်သက်ဆွေကလည်း စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ လိုက်သွားသည်။

နံနက်(၉)နာရီတွင်တောင်ကြီးသို့ရောက်လာသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝက နောင်သက်ဆွေသည် တောင်ကြီးသို့ တစ်ခေါက်ရောက်ဘူးခဲ့သည်။

ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်ရက်တွင် အဆောင်အတူနေသူငယ်ချင်း တောင်ကြီးသား အောင်မြင့်ထူးက အလည်လိုက်ရန်

သဖြင့် လိုက်လာခဲ့ဘူးခြင်းဖြစ်ပါ၏။

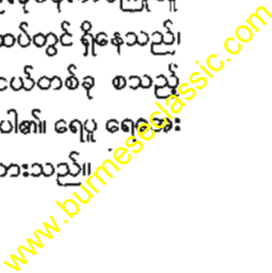
အောင်မြင့်ထူး၏ မိဘများက တောင်ကြီးတွင် နေသောကြွယ်ဝသူများဖြစ်သည်။ အောင်မြင့်ထူးကလည်း တောင်ကြီးတွင် ဟိုနေရာစပ်စပ်၊ ဒီနေရာစပ်စပ် ပေါက်ရောက်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ယခုအခေါက်တွင် နောင်သက်ဆွေ၏ဆန္ဒအရဆိုပါ သူငယ်ချင်းအောင်မြင့်ထူးအိမ်တွင် တည်းခိုလိုသည်။

ဦးဋ္ဌေငြိမ်းက အောင်မြင့်ထူး၏မိဘအိမ်တွင်တည်းခိုတာ နဂါးနှင့် အောင်စည်အဖွဲ့တွေက နောင်သက်ဆွေအား လာဆက်ဆက်သွယ်ရာတွင် နောက်တွန့်မည်စိုးသောကြောင့် အပြင်ညီတယ်တည်းခိုခန်းတွင်သာ တည်းခိုစေခြင်းဖြစ်သည်။

လင်းရီဇာကားသည် ‘တိမ်လွှာ’ဟိုတယ်၏ ခြံထဲသို့ ဆောင်းဝင်ခဲ့သည်။ ခြံဝင်းကျယ်သည်။ နှစ်ထပ်တိုက်အဆောက်အဦ ခြံပြီးဖြစ်သည်။ အလှအပ ပသာအတွက် စိုက်ထားသောထင်းရှူး၊ ဝင်လေးတွေ တန်းစီနေသည်မှာ ကြည့်နူးဘွယ်ရှိပါ၏။ ချယ်ရီပင် ဆွေလည်း ရှိသည်။ ပန်းအိုးများဖြင့် နှင်းဆီပန်း စသည်တို့လည်း ဖိနိရိုထားရှိသည်။

နောင်သက်ဆွေအတွက် တည်းခိုခန်းကင်ကြိုယူထားပြီးသားဖြစ်ပါ၏။ နံပါတ်(၈)ဖြစ်ပြီး အပေါ်ထပ်တွင် ရှိနေသည်။ တစ်ယောက်အိပ်ခန်းတင်၊ စာကြည့်စားပွဲ။ ဗီဒီယိုတစ်ခု စသည် အသုံးအဆောင် အကောင်းစား အပျံ့စားတွေဖြစ်ပါ၏။ ရေပူ ရေအေး ချို့နိုင်သော ရေချိုးခန်းနှင့် ရေအိမ်လည်း တွဲထားသည်။

“ဘာလိုသေးလဲ ...”

လင်းရီဗာမောင်းသူက အခန်းအထိလိုက်ပြီး ခြောက်ခြောက်သွေးသည်။

“မလိုဘူး ...”

လင်းရီဗာမောင်းသူ ပြန်သွားသည်။

နောင်သက်ဆွေ ရောက်သည်နှင့် ရေချိုးခန်းထဲ ရေပူရေအေးစပ်ပြီး ရေချိုးသန့်စင်သည်။

လန်းဆန်းသွားပါ၏။

နံနက်(၁၀)နာရီတွင် ကိုညွန့်ဦးနှင့် အဖော် တယောက် နောင်သက်ဆွေထံသို့ ရောက်လာကြသည်။

ကိုညွန့်ဦးက သူနှင့်ပါလာသော အဖော်အား နောင်သက်ဆွေနှင့် မိတ်ဖွဲ့ပေးသည်။

“အဲဒါ ... ကိုဒေါတဲ ... ကိုနောင်သက်ဆွေကို ကိုဒေါတဲ အခုမှ မြင်ဖူးပေမဲ့ ကိုနောင်သက်ဆွေရဲ့အကြောင်း ... ကျွန်တို့ အားလုံး ကိုဒေါတဲကို ပြောပြထားပြီးပြီ ...”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ...”

နုစိဦးသား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

ကိုဒေါတဲ၏ ပုံစံမှာ တကယ့်လူကြမ်းကြီးဖြစ်ပါ၏ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရာ၌ ကိုဒေါတဲ၏ လက်ဝါးတွေသည် ကြမ်းထော်လှသည်။

ဘေးလူအမြင်နှင့်ဆိုလျှင် ကိုဒေါတဲအား ရဲထောက်လှမ်းရေးသမားတစ်ဦးဟု ဘယ်လိုမှ မြင်ကြမည် မဟုတ်ပါလေ။

ဘေးလူအမြင်နှင့်ဆိုလျှင် ကိုဒေါတဲအား ရဲထောက်လှမ်းရေးသမားတစ်ဦးဟု ဘယ်လိုမှ မြင်ကြမည် မဟုတ်ပါလေ။

ကျေးလက်က လယ်သမားကြီးတစ်ဦးဟု လည်းကောင်း၊ အလုပ်ကြမ်းသမားတစ်ဦးဟုလည်းကောင်း မြင်ကြမည်သာဖြစ်သည်။

ကိုဒေါတဲသည် ဘဲမြီးကတုံးဆံတောက်နှင့်ဖြစ်သည်။ ဆံပင်တိုက ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် အကြည့်ရဆိုးသည်။ ဝတ်ထားသည်က ရုပ်အင်္ကျီအဖြူကို လည်ပင်ကြယ်သီးမတပ်ဘဲ အပေါ်မှ ဖျင်ကြမ်းတိုက်ပုံအင်္ကျီ ပင်နီရောင်ကို ဝတ်ထားသည်။ ပုဆိုးကလည်း ချည်ချောမဟုတ်။ ပုဆိုးကြမ်းကို ဒူးဆစ်ဖုံးရုံဝတ်ထားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တုတ်ခိုင်ပြီး အရပ်အမောင်း ကောင်းသည်။ ပါးစပ်တွင် ကွမ်းငုံထားပါသေး၏။

“ကိုနောင်သက်ဆွေရဲ့ ချော်ငြိရေးအတွက် ကိုဒေါတဲကို တာဝန်ပေးထားတယ် ...”

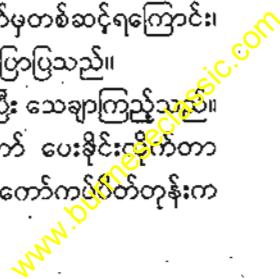
ကိုညွန့်ဦးက စာရေးစားပွဲကုလားထိုင်တွင် ထိုင်သည်။ နောင်သက်ဆွေက ခုတင်တွင် ခြေချထိုင်သည်။ ကိုဒေါတဲက မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

နောင်သက်ဆွေက ဆွဲအိတ်ထဲမှကိုညွန့်ဦးပေးသော စာကို ထုတ်ယူပြသည်။

ပြီး ၎င်းစာကို မနန်းမူလက်မှတစ်ဆင့်ရကြောင်း၊ စာအိတ်ကော်ကပ်ပုံကို မသင်္ကာကြောင်းပြောပြသည်။

ကိုညွန့်ဦးက စာအိတ်ကိုယူပြီး သေချာကြည့်သည်။

“ဒီစာအိတ်ရော ဒီစာရော ကျွန်တော် ပေးခိုင်းလို့ကတော့ အမှန်ပဲ ... ဒါပေမဲ့ ဒီစာအိတ်ကော်ကပ်ပုံတုန်းက

အတွန်းမရှိဘူး ... အပြစ်မရှိဘူး ... ပေကျံမနေဘူး ... အချစ်
အတိုင်းဆိုရင် ခင်ဗျားကို မပေးခင် မနန်းမူဆိုတဲ့အမျိုးသမီး
က ဒီစာအိတ်ဖုံးဖွင့်ပြီး စာကိုယူ ဖတ်ကြည့်တာ သေချာ
တယ် ... ပြန်ပိတ်ရာမှာ မသေမသပ်ဖြစ်တာလည်း သေ
ချာတယ် ... ”

“မီးရထားပေါ်ကျမှ ပထမဆုံးမြင်ဘူးတဲ့ ကျွန်တော့်စာကို
မနန်းမူက ဘာလို့ဖောက်ဖတ်တာလဲဆိုတာ စဉ်းစားစရာပဲ
ကိုညွန့်ဦးက လက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြပြီး ထင်မြင်
ချက်ပေးသည်။

“ပထမအချက်ကတော့ ကိုနောင်သက်ဆွေကို တွေ့လိုက်
တဲ့ ယေဘုယျအမျိုးသမီးတိုင်းလိုလိုဟာ မြင်တာနဲ့ နှစ်
သက်ချင်တဲ့ ရုပ်ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မျိုး ကိုနောင်သက်
ဆွေမှာရှိနေတယ် ... မနန်းမူဟာ ခင်ဗျားကို မြင်တာနဲ့
ညအိပ်ခရီးသွားဖော်တစ်ဦးအဖြစ်နဲ့ သွားရမှာမို့ သဘောကျ
စပ်စုချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ခင်ဗျားအကြောင်း သိချင်လို့ ဖွင့်ဖတ်
ကြည့်တာများလား ... ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ... ပထမဆုံး ရထားထွက်မှ ကျွန်တော် ဖို့ရိုး
ဖားယားပြေးတက်လာတာကို တံခါးဖွင့်ပေးရင်း ပထမဆုံး
တွေ့တွေ့ချင်းမှာတော့ ကိုညွန့်ဦး ပြောသလို မှန်သင့်
သလောက် မှန်မယ် ... ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော်က ‘ယုဝါရဲ့
ဓာတ်ပုံကိုထုတ်ပြပြီးတဲ့ အချိန်ကစပြီး မနန်းမူရဲ့မျက်နှာ
အမူအရာဟာ ပြောင်းသွားတယ် ... ”

“ဒါဆိုရင် ဒုတိယအချက်က ဖြစ်နိုင်တယ် ... မနန်းမူဟာ
နဂါးတို့ အောင်စည်တို့အထဲက အဖွဲ့ပင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေ
ရင် ‘ယုဝါ’ကို သူ့သိနေမယ် ... ယုဝါရဲ့ဓာတ်ပုံကိုမြင်တာနဲ့
ပင်ဗျား နောင်သက်ဆွေမှန်း သိသွားမယ် ... ဒီတော့ ...
ခင်ဗျားဆီပေးတဲ့စာကို သူဖောက်ဖတ်ပြီပေါ့ဗျာ ... ”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတယ်ဗျ ... ”

ဗြိမ်သက်စွာနားထောင်နေသော ကိုဒေဝါက ဝင်
ပြောလိုက်သည်။ မနောင်သက်ဆွေရော ကိုညွန့်ဦးရော ကိုဒေဝါ
စဉ်းစားမိသည်ဆိုခြင်းကို နားစွင့်ထားပါ၏။

“မီးရထားပေါ်မှာ ကိုနောင်သက်ဆွေ တွေ့ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီး
မနန်းမူဆိုတာ ‘စောမူနန်း’ များ ဖြစ်နေမလားလို့ ... ”

“အဲဒီ စောမူနန်းဆိုတာက ဘာလဲ ... ဘယ်သလဲ ... ”

“ရေထွက်ဦးလမ်းထဲမှာထားတဲ့ ကလပ်တစ်ခုရှိတယ် ...
အဲ ... နွေဦးဆောင်းကလပ်က ညနေခြောက်နာရီကျမှ
ဖွင့်တယ် ... ညကလပ်ဆိုပါတော့ တရုတ်အစားအသောက်
နဲ့ ဥရောပအစားအသောက်၊ နိုင်ငံခြားအရက်အမျိုးမျိုး၊
စီးကရက်အမျိုးမျိုး ရနိုင်တယ် ... ”

“ဟိုတယ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော် ... ”

ကိုဒေဝါက ခေါင်းခါပြသည်။

“ဟိုတယ်ဆိုတာမျိုးက ပိုက်ဆံရှိရင် ဘယ်သူမဆို တက်
ရောက်နိုင်တာပဲ ... ”

“အင်း ... ထက်စပ်ပြောပါဦး ကိုဒေဝါ ... အဲဒီ နွေဦးဆောင်း

တလပ်နဲ့ ကျွန်တော် မီးရထားပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ မနန်းမူနဲ့
ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲဗျာ ... ”

“အဲဒီ နွေမိုးဆောင်းကလပ်ကို သက်ဆိုင်ရာဌာနမှာ မှတ်ပုံ
တင်ထားတဲ့ပိုင်ရှင်နာမည်ဟာ ဒေါ်စောမူနန်းလို့ ကျွန်တော်
သိထားလို့ပဲ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ”

“ဩ... ဩ... ကိုဒေဝါက နွေမိုးဆောင်းကလပ်အကြောင်း
တော်တော် သိရှိစုံစမ်းထားတာပဲ ... ”

“ကိုနဂါး ဆိုတဲ့လူ ... နွေမိုးဆောင်းကလပ်ကို လာတတ်
တယ်လို့ ကျွန်တော် သတင်းရထားတယ်လေ ... အဲဒီ
သတင်းကို ရန်ကုန်က ဆရာဦးဋ္ဌေငြိမ်းဆီလည်း သတင်းပို့
ထားတယ် ... သက်ဆိုင်ရာမှတ်ပုံတင်ဌာနမှာလည်း နွေမိုး
ဆောင်ကလပ်ရဲ့ မှတ်ပုံတင်ကို သွားစစ်ဆေးထားတယ် ...
ဒါကြောင့် ဒီလောက် ပြောနိုင်တာပါ ... ”

နောင်သက်ဆွေကလက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးလိုက်သည်။

“ဒါဆို နွေမိုးဆောင်းကလပ်နဲ့ ကိုနဂါးဆက်သွယ်မှန်း အဝင်
အထွက်ရှိမှန်းသိရပြီ ... အဲဒီနွေမိုးဆောင်းကလပ်ကိုယ်တိုင်
ဟာ ကိုနဂါးတို့ ကိုအောင်စည်တို့ရဲ့ ဩဇာလောင်းရိပ်
အောက်မှာ တည်ထောင်ထားတာတောင် ဖြစ်နိုင်တယ် ... ”

“ဒါဆို ယုဝါဟာ အဲဒီနွေမိုးဆောင်းကလပ်ထဲမှာ ရှိနိုင်တယ်။
ဒါကြောင့် မီးရထားပေါ်မှာတွေ့ခဲ့တဲ့ မနန်းမူဟာ ကျွန်တော်
က ယုဝါရဲ့ဓာတ်ပုံထုတ်ပြတာကို အခြေခံပြီး ကိုညွန့်ဦး
ကျွန်တော့်ကိုပေးတဲ့စာကို သူဖောက်ဖတ်တာဖြစ်ရမယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ... ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ”

ကိုဒေဝါရော၊ ကိုညွန့်ဦးရော နောင်သက်ဆွေ၏
ကို ထောက်ခံခေါင်းညိတ်ကြပါ၏။

“နေဦး ကိုဒေဝါ ... ကျွန်တော်ပြောတဲ့ မနန်းမူဆိုတာ
... နာချောတယ် ... လှတယ် ... ကိုယ်ထည့်ကတော့
လုံးကြီးပေါက်လှပဲ ... သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ယောက်ျားသား
တွေကို ဆွဲဆောင်အား တော်တော်ရှိတယ်လို့ ပြောနိုင်
တယ် ... ကိုဒေဝါပြောတဲ့ နွေမိုးဆောင်းကလပ်ပိုင်ရှင်
စောမူနန်းဆိုတာကကော ကျွန်တော်ပြောတဲ့ပုံစံမျိုးပဲလား”

ကိုဒေဝါက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဆေးရီးပဲ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ကျွန်တော် အခုထက်
ထိ ကလပ်ပိုင်ရှင် စောမူနန်းကို မမြင်ဘူးသေးဘူး ... စုံစမ်း
သိရှိတဲ့ သတင်းကိုသာ ပြောပြနေတာပါ ... ကျွန်တော်
စုံစမ်းတဲ့အချိန်မှာ စောမူနန်းဟာ ခရီးထွက်နေတယ်တဲ့ ...
ဒါကြောင့် အခု ကိုနောင်သက်ဆွေနဲ့ မီးရထားပေါ်မှာတွေ့
ခဲ့တဲ့ နန်းမူဆိုတာ ခရီးကပြန်လာတဲ့ စောမူနန်းဖြစ်မလား
လို့ ယူဆနိုင်တာကို ပြောတာပါ ... ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ... တောင်ကြီးက နွေမိုးဆောင်ကလပ်ဟာ
မော်လမြိုင်မှာ ဖွင့်ခဲ့တဲ့ဟိုတယ် ... ရန်ကုန်မှာဖွင့်ခဲ့တဲ့
ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်တွေလိုပဲ ... ကိုနဂါး ကိုအောင်စည်တို့
က နောက်ကွယ်က ကြိုးကိုင်ထားတာတွေပဲ ဖြစ်မယ် ...
အခု နွေမိုးဆောင်းကလပ်ပုံစံက မင်ဘာအဖွဲ့ဝင်တွေသာ

ငင်ရောက်နိုင်ခွင့်ရှိတာပဲ ... ခြားနားတယ် ... ဒါထက် နေ့မိုးဆောင်းကလပ် တောင်ကြီးမှာဖွင့်တာ ... ကြာသွားလား ကိုဒေါ ... ”

“မှတ်ပုံတင်အရတော့ ကြာပြီ ... မော်လမြိုင်ဟိုတယ် ရန်ကုန်က ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်တွေ ဖွင့်တာထက်တောင် ကြီးက နေ့မိုးဆောင်းကလပ်ဖွင့်တာ အချိန်စောတယ် စောမူနန်းဖွင့်ခဲ့တာတဲ့ ... တစ်ခုတော့ စဉ်းစားနိုင်တယ် နဂါးနဲ့ အောင်စည်တို့ဟာ မော်လမြိုင်နဲ့ရန်ကုန်က ဟိုတယ်တွေဆီက ပြေးလာပြီး မူလပိုင်ရှင် စောမူနန်းကို ကြိုက်သလောက်ငွေတွေပုံအောပြီး ... နေ့မိုးဆောင်းကို ဦးစီးလိုက်တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ် ... သူတို့အဓိကလုပ်ငန်းက ဘိန်းဖြူဆိုတော့ ဒီကလပ်အသင်းမင်ဘာတွေကို တဖြည်းဖြည်းသိမ်းသွင်းပြီး မင်ဘာတွေကတစ်ဆင့် ဘိန်းဖြူ ပြန်ချိရေးလုပ်တာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ... စောမူနန်းအဖို့ကတော့ ကလပ်က စားသောက်ကိစ္စ ... အရက်ရောင်းကိစ္စ ... ကပွဲလုပ်ပေးရေးကိစ္စတွေက ရတဲ့ဝင်ငွေနဲ့ ကျေနပ်နေတာမျိုး ဖြစ်နိုင်တာပဲ ... ”

“ကဲပါလေ ... ဒီလိုလုပ်ကြစို့ ... ”

ကိုညွန့်ဦးက နောင်သက်ဆွေ၏ ပန်းကိုဖတ်ကာ ဆက်ပြောပြသည်။

“နေ့မိုးဆောင်းကလပ်ကို ကိုနောင်သက်ဆွေ ခဏခဏ သွားဗျာ ... ကလပ်ထဲ ရောက်တာနဲ့ ကလပ်ဝန်ထမ်းတွေ

ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ... တခြားစိတ်ထဲမှာ အထင်သက်ရောက်တဲ့ သူတွေကိုဖြစ်ဖြစ် ... ကိုနဂါး မလာဘူးလား ... ကိုအောင်စည် မလာဘူးလားလို့ တမင်မေးဗျာ ... ဒါဆို ကိုနဂါးနဲ့ ကိုအောင်စည်ဟာ ကိုနောင်သက်ဆွေကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဆက်သွယ်လာမှာပဲ ... ကိုနောင်သက်ဆွေဟာ ယူဝါနောက်ကို တစ်စိုက်မတ်မတ် လိုက်နေမှန်း သူတို့သိနေတာပဲ”

ကိုဒေါဝါက ရယ်လိုက်သည်။

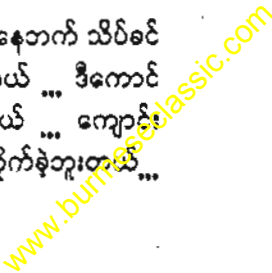
“ကိုညွန့်ဦး ပြောတာကောင်းတာတော့ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုနောင်သက်ဆွေက နေ့မိုးဆောင်းကလပ်ထဲကို ဘယ်လိုဝင်ခွင့်ရမလဲ ... ကျွန်တော်တို့ ရဲထောက်လှမ်းရေးဝိတ်ကိုအသုံးပြုပြီး ဝင်ခွင့်ရအောင်လုပ်လို့လည်း မဖြစ်ဘူး ... ကိုနောင်သက်ဆွေ နောက်မှာ ကျွပ်တို့ရှိနေတာကိုသိတာနဲ့ ... နဂါးနဲ့အောင်စည်ဟာ ကိုနောင်သက်ဆွေကိုလာပြီး ဆက်သွယ်ဖို့နေနေသာသာ ထပ်ပြီး ခြေရာဖျောက်လစ်ပြေးသွားရင် ပိုဆိုးသွားမယ် ကိုညွန့်ဦး ... ”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ ... ကျွန်တော် ဆန္ဒစောသွားတယ် ကိုဒေါ ... ”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဗျာ ... ”

“ပြောပါ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ”

“ဒီတောင်ကြီးမြို့မှာ ကျွန်တော်နဲ့ကျောင်းနေဘက် သိပ်ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းအောင်မြင့်ထူးဆိုတာ ရှိတယ် ... ဒီကောင်က ဒီမြို့မှာ တော်တော်ပေါက်ရောက်တယ် ... ကျောင်းဝိတ်တုန်း ဒီကောင်ခေါ်လို့ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ဘူးတယ် ... ”

အောင်မြင်ထူးဟာ နွေမိုးဆောင်းကလပ်ကို ဝင်နိုင်ထွက်
နိုင်တဲ့သူဖြစ်နေရင် သူနဲ့အတူ ကျွန်တော် အဲဒီကလပ်ထဲ
ဝင်နိုင်ခွင့်ရမလားဘဲ ... ”

ကိုညွန့်ဦးရော ကိုဒေဝါဝါ ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

“လုပ်ကြည့်ပေါ့ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... အခုလောလောဆယ်
မှာတော့ အဲဒီအကြံအကောင်းဆုံးပဲ ... တစ်ခုတော့ရှိပါနဲ့
ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်မှာတုန်းကလို ကိုနောင်သက်ဆွေ တစ်
ကိုယ်ကောင် ကျလိုက်တာမျိုးတော့ မလုပ်နဲ့နော် ... နောက်
ပြီး သူတို့နဲ့ဆက်သွယ်မိလို့ ကိုနောင်သက်ဆွေကို ဘယ်ဘယ်
ညာညာ ခေါ်သွားမယ်ဆိုလည်း တစ်ယောက်တည်းတော့
လိုက်မသွားနဲ့ ... အလိမ္မာနဲ့ နောက်ထပ် ထပ်ပြီးချိန်း ...
ကျွန်တော်တို့ကို ဆက်သွယ်နည်းနဲ့ သတင်းပို့ ... ဒါဆို ...
ကျုပ်တို့က နောက်ယောင်ခံလိုက်နိုင်တယ် ... ကလပ်ထဲ
ဝင်ပြီဆိုတာနဲ့ တစေ့တစောင်း အမြဲရရှိစိုက် အကဲခတ်ကြည့်
ပေါ့ဗျာ ... မျက်ခြည်မပြတ်စေနဲ့ ... ”

ထိုအစီအစဉ်ကို ပြုလုပ်ပြီးနောက် ကိုညွန့်ဦးနှင့်
ကိုဒေဝါသည် တိတ်တဆိတ်ပင် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပြန်သွားကြ
သည်။ နောင်သက်ဆွေ သက်ပြင်းချပါ၏။

ဘာပဲပြောပြော နောင်သက်ဆွေ အဓိကမျှော်လင့်
ချက်မှာ ကိုနဂါး ကိုအောင်စည်တို့နှင့်တွေ့လျှင် ယုဝါကို ပြန်တွေ့
နိုင်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကြီးပါတည်း။

(၁၁)

အောင်မြင်ထူးထံသို့ ဖုန်းဆက်ရပေမည်။
သူ အိမ်သွားရန် နောင်သက်ဆွေ လမ်းမမှတ်မိ။
နောင်သက်ဆွေအဖို့ တောသားမြို့ရောက်ပုံဖြစ်နေ
သည်။ တောင်ကြီးတွင် ဘယ်ကိုမှမသွားတတ်။ အရှေ့အနောက်
ဘက်မြောက်ကိုပင် မသိသေး။ နေထွက်ရာအရပ်နှင့် ဘုရားစင်
တော်သည် အရှေ့ဟုသာ မှတ်ယူနေရသည်။

အောင်မြင်ထူး ဖုန်းနံပါတ်ကိုတော့ သူ မှတ်ထား
သူရှိသော ဖုန်းစာအုပ်လေးထဲတွင် ရေးမှတ်ဘူးစွဲသည်ကို သတိ
မထားသည်။

သွားလေရာသို့ ယူသွားလေရှိသော ဖုန်းစာအုပ်
အားကို ထုတ်ယူကာ တောင်ကြီး အောင်မြင်ထူး ဖုန်းနံပါတ်ကို
ရှာသည်။

တွေ့ပါ၏။

ပြောလို့သာ ပြောရသည်။ အောင်မြင်ထူးနှင့် တွဲ
ညီတို့တော့ စပ်လန့်လန့်။

ရန်ကုန်တွင် ဦးအောင်မောင်းနှင့် တွဲလျှင် ကွဲတတ်
သည် ဆိုသည့် ဆောင်ပုဒ်ရှိနေသည့်ကြားကပင် ဦးအောင်မောင်း
နှင့် တွဲမိခဲ့၍ ကွဲခဲ့ပြီးလေပြီ။

အောင်မြင်ထူးက ဦးအောင်မောင်းကြီးထက်ပင်
သာချင်သေးသည်။

အောင်မြင်ထူးသည် မြင်းကို ရျှိတပ်ပေးထားသော
အစားထဲကဖြစ်သည်။ မြင်းသဘာဝအတိုင်း ကန်တက်ရုံမက ရျှိ
တပ်ထားသောကြောင့် ဝှေ့လည်းဝှေ့သည်။

နောက်တစ်နည်း တင်စားရဦးမည်ဆိုပါက အောင်
မြင်ထူးသည် ကျားကိုအတောင်တပ်ပေးထားသလို ရှိသည်။ တော
ထဲတွင်သာမက မိုးပေါ်ပျံပြီး သောင်းကျန်းချင်သော အောင်မြင်ထူး
ပါပေ။

မတတ်နိုင်ပြီ။

ရောမပြည်ရောက်မှတော့ ရောမပြည်သားနှင့်
အပေါင်းအဖော်ပြုရမည်သာ။

ပုန်းစာအုပ်ထဲမှ နံပါတ်အတိုင်း နောင်သက်ဆွေ
တည်းခိုရာဟိုတယ်ဖုန်းဖြင့် ဆက်ခေါ်လိုက်သည်။

အောင်မြင်ထူးအသံ ထွက်လာသည်။

“ပြော ... မိတ်ဆွေ ... ဒီက အခုပြောနေတာ စာရေး
ဆရာအောင်မြင်ထူးပဲ ... ”

“အလဲ့ ... နင်က စာရေးဆရာအောင်မြင်ထူးတဲ့လား”

အောင်မြင်ထူးသည် သူ့ကိုယ်သူ သူ့ဌေးသားဆိုခြင်း
မက၊ စာရေးဆရာဟု ဂုဏ်ယူချင်သူဖြစ်သည်။ သူ့ရေးသမျှဝတ္ထု
တို့လေးတွေ ဟိုဂျာနယ်၊ ဒီမဂ္ဂဇင်း၊ အပတ်စဉ် စာစောင်တွေထဲ
လျှောက်ထည့်ရင်း သူ့ဝတ္ထုသုံးပုဒ် ပုံနှိပ်စာလုံးဖြင့် ပါဘူးသည်။

အဲဒီကတည်းက သူ့ကိုယ်သူ စာရေးဆရာဟု ဝင့်
ကြားသူဖြစ်ပါ၏။

“နေဦး ... အဲဒီလို ကိုယ့်ကိုပြောတဲ့အသံမျိုးရော ... အပြော
မျိုးရောဟာ ... ကိုယ်နဲ့အင်မတန်ရင်းနှီးနေတယ် ... ဒါပေ
မဲ့ ဘယ်သူမှန်း မမှတ်မိသလိုပဲ ... အဲဒီက ဘယ်သူလဲဟင်”

“နှင့်ဟာနှင့် စဉ်းစားပေါ့ ... နင်က နင့်ဝတ္ထုတိုလေးသုံး
ပုဒ် ... စာစောင် မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါဘူးတာနဲ့ နင့်ကိုယ်နှင့် စာ
ရေးဆရာတဲ့လား ... အောင်မြင်ထူး ... ”

“ဟာ ... ဒီကောင် ... နောင်သက်ဆွေပဲ ... နင့် ဒီအပြော
နဲ့ ဒီအသံကို ခွေးချိုသွားတောင် ငါက သေချာမှတ်မိတာ
ပေါ့ ... ဟေ့ ... ငနောင် ... နင်အခု ဘယ်ကဆက်နေတာ
လဲ ... နင် ရန်ကုန်က လှမ်းဆက်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊
နှင့်လိုကောင်က ငါ့ဆီကို ရန်ကုန်ကနေပြီး အမှတ်တရဆက်
မဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်ကဆက်ရင် ဖုန်းသံ ဒီလောက်
လည်း မကြည်ဘူး ... ဟေ့ကောင် ... ပြောစမ်း ငနောင်
နှင့် ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ ... နင့်အသံကြားတာနဲ့ ငါ
ဝမ်းသာနေတာ ... ”

“ဟုတ်တယ် ... အောင်မြင်ထူး ... ငါ အခုဆက်နေတာ မင်းတို့တောင်ကြီးက တိမ်လွှာဟိုတယ်ကဆက်နေတာ အဲဒီဟိုတယ် ... အခန်းအမှတ်ရှစ်မှာ ငါတည်းနေတယ် ...”

“ဟေ ... နင် တောင်ကြီးရောက်နေတယ် ဟုတ်လား ... ဒါနဲ့တောင် နင်က ဘယ်သူ့အားကိုးပြီး ဟိုတယ်မှာ တည်း တာလဲ ... ငါ့အိမ်မှာ ဘာလို့လာမတည်းတာလဲ ...”

“ကြိုသလိုတည်းလိုက်တာပဲ အောင်မြင်ထူး ... နောက်ပြီး နင့်အိမ်ကို ငါမလာတတ်ဘူး ... ကျောင်းသားဘဝ တစ်ခါစီ နင့်အိမ်ကို ငါရောက်ဖူးတာ ...”

“အမယ်လေး ... ငနောင်ရာ ... တောင်ကြီးမှာ ခွေးဘယ် ကောင် လည်ပင်းကို အောင်မြင်ထူးအိမ် ဘယ်အိမ်လဲလို့ စွာဆွဲပြီးလွှတ်လိုက် ... အဲဒီခွေး ငါ့ဆီရောက်လာမယ် ... နင် အပိုတွေပြောမနေနဲ့ ... ငါ့အိမ်မှာ မတည်းချင်လို့ မတည်းတာ ... ကပါလေ ... အခု နင် တောင်ကြီးကို ဘာ လို့လာတာလဲ ...”

“ကုန်ကြမ်းရှာ ...”

“အေးပေါ့ကွာ ... စာရေးဆရာဆိုတော့ ဒေသအမျိုးမျိုးမှာ ဒေသန္တရဗဟုသုတအမျိုးမျိုး ရှာရတယ်ပေါ့ကွာ ... ဒါပေမဲ့ ဒီရာသီမျိုးမှာ တောင်ကြီးကို ရပ်ဝေးစဉ်တွေ လာလေ့မရှိ ဘူး ... နွေရာသီဆို ဟုတ်သေး ... နင် တောင်ကြီးကို လာတာ တခြားဘာကိစ္စ ရှိသေးလဲ ငနောင် ...”

“ကုန်ကြမ်းရှာ ...”

“အာ ... ဒီကောင် ... နင့်ကိစ္စ မပြောချင်လည်းနေ ... နင်တို့ အောင်မြင်တဲ့ စာရေးဆရာတချို့က ငကြောင်တွေ”

“နင်ကော ... နင့်ကိုယ်နင် စာရေးဆရာဆို ...”

အောင်မြင်ထူးထံမှ ရယ်သံထွက်လာပါလေ၏။

“အေးလေ ... ငါလည်း ငကြောင်ပေါ့ ... ငကြောင် ဖြစ်ရ တာကိုပဲ ဂုဏ်ယူတယ်ကွာ ... ဒါထက် ငါ့အိမ်မှာ နင် ဘာ လို့ မတည်းတာလဲ နောင်သက်ဆွေ ... ငါ့အိမ်က နင်အခု တည်းနေတဲ့ တိမ်လွှာဟိုတယ်တည်းခိုခန်းထက် အရာရာ မှာ အများကြီး သာတယ်သူငယ်ချင်း ... နောက်ပြီး အိမ်မှာ ငါတစ်ယောက်တည်းကွာ ... မင်း ငါနဲ့ အတူလာနေရင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကျောင်းအဆောင်မှာ အတူနေတုန်း က ပုံစံမျိုး ပြန်နေကြရင် ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်း မလဲ ... နောက်ပြီး တောင်ကြီးမှာ ငါက ရေခဲမြေခဲကွာ၊ မင်းမိဘ မိလျံနာမို့ ငွေပေါပြီး ဟိုတယ်မှာ တည်းပေမဲ့ ... ငါ့ဆီရောက်တဲ့အခိုက် မင်းကို ငါ ပြုစုချင်တယ် သူငယ်ချင်း၊ မင်းလုပ်ပုံ ငါ မကျေနပ်ဘူးကွာ ...”

အောင်မြင်ထူးက ခင်မင်မှုကို အခြေခံထားပြီး သူ့ အိမ်တွင် လာမတည်းသည့်အတွက် အပြစ်တင်သည်ကို နောင်သက် ဆွေက လေပြေထိုးရပါတော့၏။

“မင်း ... ငါ့ကို ခင်မင်တာ ငါ သိပ်သိတာပေါ့ အောင်မြင်ထူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ အခု တောင်ကြီးကိုလာတာ အလည်တစ်ဝက် အလုပ်ကိစ္စတစ်ဝက်နဲ့ အလုပ်သဘောအရ ဟိုတယ်မှာ

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

ငွေကြေးပါလား

တည်းလိုက်ရတာပါ ... ဒါပေမဲ့ ... ”

နောင်သက်ဆွေ စကားကို ခဏရပ်ထားလို့

သည်။

“ဆက်ပြောလေကွာ ... ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ ... ”

“ဪကွာ ... ဒါပေမဲ့ ... ငါ့ခမျာ အရှင်လတ်လတ် ပြည်ကို ဖြုန်းခနဲ ရောက်သွားတဲ့ နတ်သားလေးတစ်ပါး ဖြစ်နေတယ်ကွ ... ”

“အရှင်လတ်လတ် နတ်သား ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

“မရောက်စဖူး ... ရောက်လာတော့ ငါ့မှာ ဘယ်ဆိုလို့ ဘာလားမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာပေါ့ကွာ ... လမ်းတွေမသိ နေရာတွေမသိ ဖြစ်နေတယ် ... ”

“ဒါဆို ... မင်း အင်းလေးကန်ကိုသွားပြီး ခုန်ဆင်းသေလို့ ငနောင် ... ငါနဲ့အတူ လာနေပါဆိုတော့လည်း မနေဘူးကဲ ... ပြော ... တောင်ကြီးမှာ မင်း ဘယ်လမ်းဘယ်နေကို သွားချင်လဲ ... ”

“နွေမိုးဆောင်းကလပ်ကို ငါ သွားချင်တယ် ... အဲဒီကလပ်က မင်ဘာကလွဲပြီး အပြင်လူဝင်ခွင့်မပေးဘူးဆိုလား အောင်မြင်ထူး ... ”

အောင်မြင်ထူးထံမှ ရယ်သံထွက်လာပေသည်။

“ဒီမှာ ငနောင် ... ပုဂံရာဇဝင်မှာ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးဟာ ဖောင်နဲ့သွားရာမှာ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ... လက်ညှိုးညွှန်တာနဲ့ ရေဖြစ်သွားပြီး ဖောင်တော်ဟာ သွားချင်စရာ

သွားလို့ရခဲ့တယ်ကွ ... ”

“ဟ ... ငါက သမိုင်းအဓိကနဲ့ ဘွဲ့ရခဲ့သူပါ အောင်မြင်ထူး၊ အဲဒါ ငါ သိပ်သိတာပေါ့ ... ”

“မင်း မှတ်ထား ငနောင် ... တောင်ကြီးမှာ ငါ့ဆိုတဲ့ကောင်က အလောင်းစည်သူပေါက်စကွ ... ဘယ်နေရာမဆို ငါ သွားချင်ရင် တံခါးဖွင့်ပေးရတယ် ... မင်း စိတ်ချ ... နွေမိုးဆောင်းကလပ်ကို ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ် ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီကလပ်က ညနေခြောက်နာရီကျမှ ဖွင့်တာကွ ... နေ့ပိုင်း သွားလို့မရဘူး ... ”

“အေးပါ ... ညပိုင်းမှာပဲ ငါ သွားချင်တာပါ သူငယ်ချင်း”

“အိုကေ ... ဒါဆို ... မင်းဟိုတယ်ကပဲ မင်းစောင့်နေ ... ဒီည ခုနစ်နာရီ မင်းကို ငါလာခေါ်မယ် ... ”

“ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်း ... ”

“ဪ ... နောင်ဆက်ဆွေ ဒီရာသီဆိုတော့ တောင်ကြီးမှာ မင်း သိပ်အေးမနေဘူးလား ... ”

“အေးသားပဲ သူငယ်ချင်း ... ”

“ဒါဆို ... ထွေးထွေးနွေးနွေး ဖြစ်သွားအောင် ငါ့ဆီ လာခဲ့လေ ... ငါ ကားလွှတ်ပေးလိုက်မယ် ... ငါ့ဆီမှာ ထွေးထွေးနွေးနွေး ဖြစ်သွားစေတာလေးတွေ အဆင်သင့် ရှိနေတယ် ငနောင် ... ”

“ဘာလဲ ... အရက်လား ... ငါ သောက်ချင်ရင် ဟိုတယ်ခန်းထဲမှာ မှာသောက်ရင် ရတာပဲ ... ”

“မင်း ငတုံးပဲ ... အရက်ဆိုတာ ရင်ထဲကိုသာ နွေးစေတာ
ကွ ... ငါပြောတာက ပြင်ပခန္ဓာကိုယ် ထွေးထွေးနွေးနွေး
ဖြစ်သွားစေတဲ့ ပစ္စည်းကိုပြောတာ ... အေးပါလေ ... မင်း
က ဒါမျိုး ဝါသနာမှမပါတာ ... က ... ငါ မင်းဆီကို
ခုနစ်နာရီ လာခဲ့မယ် သူငယ်ချင်း ... ”

(၁၂)

“ငါ နောက်ကျသွားတယ် သူငယ်ချင်း ... အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်ကို ကလောကို ပြန်ပို့ပေးရလို့ ... ”

ကလော ပြန်ပို့ပေးရသည်မှာ ဖုန်းဆက်စဉ်က ပြော
သော ထွေးထွေးနွေးနွေးပစ္စည်းလေးပင်ဟု နောင်သက်ဆွေ နား
လည်လိုက်ပါ၏။

“ရတယ် သူငယ်ချင်း ... ရတယ် ... ”

ညရှစ်နာရီလောက်ကျမှ အောင်မြင်ထူး၏ အက်(စ်)၊
အီးကားဖြူကြီးနှင့် နောင်သက်ဆွေကိုခေါ်ကာ နွေမိုးဆောင်း
တလပ်သို့ လာခဲ့ကြသည်။

မောင်းလာရင်း ...

“အဲဟို ... ညဘက်က ခြံတံခါးနဲ့ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးဟာ နွေမိုး
ဆောင်းကလပ်ပဲကွ ... ”

ခြံဝန်းကျယ်ကြီးတွင် အဝင်ခြံတံခါးတစ်လျက်နှင့်

တက္ကသိုလ်တင်မြှင့်

အထွတ်ခြိတ်ခါးတစ်ပေါက်ဖြင့် နှစ်ပေါက်ထားရှိသည်။

အဝင်ပေါက်မှာရော အထွက်ပေါက်မှာရော ကင်းသစ်သားအဆောက်အဦ ကိုယ်စီရှိနေကြသည်။ အစောင့်ကိုယ်လည်း ချထားသည်။

ဝင်ပေါက်သို့ ကားခေါင်းချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကင်းတံမှ ကင်းစောင့်ယောက်ျားတစ်ဦး ကားဆီသို့ ဆင်းလာသည်။

အစောင့်က ကားထဲသို့ ပုံကြည့်သည်။

“ဪ ... ဆရာပါလား ...”

အစောင့်က အောင်မြင်ထူးကို ဆလံပေးကာ ဖြေလိုက်ပါ၏။

အောင်မြင်ထူးက အိတ်ထဲမှ တစ်ရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ အစောင့်က ခြိတ်ခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် မောင်ဝင်လာခဲ့သည်။

“တွေ့လား ... နောင်သက်ဆွေ ...”

“ဘာကိုတွေ့လားလဲ ...”

“ဒီကလပ်ကို ငါ မီးသေတာလေ ... တော်ရုံလူဆိုရင် အစောင့်က မုန့်ဖိုးဘယ်လောက်ပေးပေး ဖွင့်မပေးသေးဘဲ သေချာစစ်ဆေးတယ် ... စစ်ဆေးကျေနပ်မှ ခြိတ်ခါးဖွင့်ဝင်ခွင့်ပေးတာ ...”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် တံခါးဖွင့်ပြီး ဇွတ်မောင်းဝင်ရင်ကောကွာ”

“ဘယ်ရမလဲ ... ဒီကတစ်ဆင့် ကလပ်အဆောက်အဦထဲ

ဇွတ်ကြီးပါလား

ဝင်ဖို့ အလုပ်ပိတ်မှန်တံခါးကြီး ရှိသေးတယ် .. အဲဒီမှန်တံခါးစောင်က ဇွတ်ဝင်လာတဲ့လူဆိုရင် လုံးဝ ဝင်ခွင့်မပေးဘူး။ ခြိတ်ခါးပေါက်ကင်းက သူ့ဆီ ချက်ချင်းဖုန်းဆက်ထား ဟာ ... အဲဒီမှန်လုံပိတ်တံခါးကိုပါ ဇွတ်ဖွင့်ဝင်မယ်ဆိုရင် တော့ ... ချက်ချင်းကလပ်ရဲ့ လက်သတ်မွေး လူမိုက်သုံးယောက် ရောက်လာပြီး လာတဲ့သူ ပြန်မသွားဘူးဆိုရင် ဖိုက်တင်ပလေးရတာပဲ ... လူမိုက်သုံးယောက်တောင်ဆို တော့ ကိုယ်ပဲနာမှာပေါ့ကွာ ... လိုအပ်ရင် နောက်ထပ် လူမိုက်တွေကို ထပ်ခေါ်လို့ ရသေးတယ်ကွ ...”

ခြိတ်ခါးကြီးထဲတွင် သိန်းကျော်တန်ကားတွေ ချည်း ရှိနေပါ၏။ ခြိတ် ကျယ်ဝန်းလှသည်မို့ ဟိုမှာတစ်စီး ဒီမှာတစ်စီး ဆိုစေကာမူ ကားအစီး လေးငါးဆယ်ခန့် ရှိအံ့ထင်သည်။

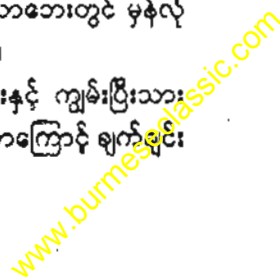
ကလပ်၏ မှန်လုံပိတ်တံခါးနှင့် မနီးမဝေးတွင် ကားစုခုံပြီး နှစ်ယောက်သား ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

“ဟာ ... ဆရာမှာ လူစိမ်းအမျိုးသားအဖော်နဲ့ပါလား”

“အေး ... ဒါ ငါနဲ့အတူ တက္ကသိုလ်မှာ တက်ခဲ့တဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်း မိုးကုတ်က သူဌေးသားပဲဝဏ္ဏ ... ဘာလဲ ... မင်းက ငါ့ကို တံခါးဖွင့်မပေးချင်လို့လား ...”

အစောင့်ဝဏ္ဏ ထိုင်စောင့်နေသောဘေးတွင် မှန်လုံတံခါးဖွင့်အပိတ် လျှပ်စစ်ခလုတ် ရှိပေသည်။

အစောင့်ဝဏ္ဏက အောင်မြင်ထူးနှင့် ကျွမ်းပြီးသား ဖြစ်စေကာမူ လူစိမ်း နောင်သက်ဆွေပါလားသောကြောင့် ချက်ချင်း

တံခါးဖွင့်လှုတ်ကို မနီဝိဘဲ အကဲခတ်ပေသည်။

“ဟာ ... ဆရာထူးကိုတော့ တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါ ဆရာ ... ဒါပေမဲ့ ခါတိုင်း ဆရာထူး တွဲလာတာက ဂါဝန် ဝတ်ဖြစ်ဖြစ် ... စကတ်ဝတ်ဖြစ်ဖြစ် ... ထဘီဝတ်ဖြစ်ဖြစ်မို့ ပါ ... အခု ဆရာထူးအဖော်က ...”

မှန်လုံတံခါးစောင့်က အောင်မြင်ထူး အရှိန်အဝါ ကြောင့် မှန်လုံတံခါးကို ဖွင့်ပေးပေသည်။

မှန်တံခါး ဖြစ်သော်လည်း ဟိုဘက်ဒီဘက် မြင်ရ သော မှန်တံခါးမဟုတ်ပါလေ။ ဇွေမိုးဆောင်းကလပ်တွင် ပြတင်း ပေါက်မှန်မှအစ အားလုံးသော မှန်တို့သည် ကျောက်မှန်တွေ ဖြစ် ပေသည်။ အလင်းရောင်ရသည်မှလွဲပြီး မိုးယိုပေါက် ဟိုဘက်ဒီဘက် မမြင်ရပေ။ ပြီး ထိုကျောက်မှန်တို့သည် တုတ်နှင့် ရိုက်ခွဲ၍ပင် မကွဲ နိုင်ပါလေ။

အောင်မြင်ထူးနှင့် နောက်သက်ဆွေ ဝင်ရောက်ခဲ့ ကြသည်။

စားပွဲအသီးသီးတွင် အတွဲအသီးသီး စားသောက်နေ ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ခမ်းနားထည်ဝါစွာ အရာရာကို ဗွမ်းမံထားပါ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စားပွဲလွတ်တစ်ခုတွင် ဝင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“နင် ဘာသောက်မလဲ အောင်မြင်ထူး ... ငါ ကောင်တာ သွားပြီး တစ်ပုလင်းယူမယ် ...”

“မဟုတ်တာ ... အိမ်ရှင်က ငါပဲဟာ ... ငါပဲ ပြုစုမှာပေါ့။ ငါ သွားယူမယ် ...”

“မဟုတ်သေးဘူးကွ ... ဒီ ဇွေမိုးဆောင်းကလပ်ကို ငါလာ တာ ငှက်စွန့်ငါမို့ပါ ... ငါ လှုပ်ရှားသမျှ မင်း ထိုင်ကြည့်ကွာ၊ မင်းနဲ့ငါအဖို့ အိမ်ရှင်ဝတ္တရားတွေ ဘာတွေ ထည့်တွက်မနေ နဲ့ အောင်မြင်ထူး ... ကလပ်ထဲ ငါ ဝင်နိုင်တာပဲ ဟုတ်လှပြီ ပဲကွာ ...”

“ဒါဆို ... နင့်သဘော ...”
နောင်သက်ဆွေ ထပြီး အရက်ကောင်တာသို့ လာခဲ့

သည်။ ကောင်တာတွင် လက်ငင်းငွေချေစနစ်ဖြင့် ဗက်(၆၉)အရက် နှစ်ပုလင်း ဝယ်လိုက်သည်။ နောင်သက်ဆွေ၏ မျက်လုံးအစုံက အလုံးကို ဝေဝိုက်ကြည့်သည်။

ရောင်ကျပြီး အလင်းရောင်နည်းသော ထောင့်စား ခန်းလုံးတွင် ကိုဒေဝါတစ်ယောက်တည်း တီယာသောက်နေသည် ကို တွေ့ရပေသည်။ သောက်ရင်း အတွဲတွေဆီသို့ ကိုဒေဝါ ကြည့်နေ သည့် သူထိုင်သော စားပွဲနေရာမှကြည့်လျှင် ကလပ်တစ်ခုလုံး ကို တွေ့ကို မြင်နိုင်ပေသည်။

နောင်သက်ဆွေက ပြန်အမ်းငွေနှင့် အရက်ပုလင်း သူရင်း အရက်ရောင်းသူကို မေးလိုက်သည်။

“ကိုနဂါးတစ်ယောက် ပြန်သွားပြီလားဗျာ ... ဒါမှမဟုတ် မလာသေးတာလား ...”

“ကိုနဂါး ...”

ထိုနာမည်ကို အရက်ရောင်းသူက ပြန်လည်ရှေ့တွဲ
လိုက်သည်။ ပြီး ...

“ကိုနဂါးဆိုတာ ကျုပ်မသိဘူးဗျ ...”

“ကိုနဂါးဟာ ... ဒီကလပ်ကို လာနေကျပါ ... ဒီမှာ အရက်
သောက်နေကျပါ ... ဒါတောင် ခင်ဗျားက မသိဘူးတဲ့လား
ဗျာ ...”

အရက်ရောင်းသူက ပြုံးပြီး ပြန်ပြောပါ၏။

“ဒီကလပ်ကို လာတဲ့သူတွေ အားလုံးလိုလိုဟာ စားပွဲထိုး
ကတစ်ဆင့် ပက်ချင်မှာပြီး သောက်ကြတာပဲ ... နောင်ကြီး
လို ပုလင်းလိုက်ဝယ်တဲ့သူ မရှိသလောက်ပဲ ... ဒီတော့
ကိုနဂါးဆိုတဲ့လူဟာ ပက်ချင်မှာသောက်သမားဆိုရင် ကျုပ်
က ဘယ်သိနိုင်မလဲ ... ကိုနဂါးကို သိချင်းသိရင် စားပွဲထိုး
တွေသာ သိမှာပေါ့ ...”

နောင်သက်ဆွေ ဆက်၍မမေးတော့ဘဲ ပုလင်းမည်း
မည်းဝတ်တံဖြို ဗက်(ဖိဇ)ကိုဆွဲရင်း စားပွဲစီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။
အရက်ရောင်းသူက ကိုနဂါးကို မသိဟု ဘူးကွယ်
လိုက်သည်။

ကိစ္စမရှိ ...

နောင်သက်ဆွေက ကိုနဂါးကို လိုက်မေးနေမှန်း
ဤကလပ်မှ ဝန်ထမ်းတွေသိသွားဖို့သာ ရည်ရွယ်ပြီး မေးမြန်းခြင်း
ဖြစ်သည်။

စားပွဲသို့ နောင်သက်ဆွေ ပြန်ရောက်သောအခါ စား

ပွဲတွင် အောင်မြင်ထူး မရှိပေ။

မျက်လုံးဝေ့ဝိုက်ပြီး အောင်မြင်ထူးကို ရှာသည်။
တွေ့ပါ၏။

အောင်မြင်ထူးသည် ယခုမှ ရောက်လာပြီး စားပွဲ
တွင် နေရာမယူသေးသော စုံတွဲသစ်တစ်တွဲနှင့် မတ်တတ်ရပ်
ထားပြောနေသည်။

နောက်ရောက်လာသော စုံတွဲတွင် ယောက်ျားက
အဖွဲ့လောက်သူမဟုတ်၊ အမျိုးသမီးကတော့ ရေရေလည်လည်
အဖွဲ့လောက်သည်။

ရုပ်ချောသည်၊ အရွယ်ငယ်သည်၊ အင်္ကျီလက်ပြတ်
အဝတ်နှင့် စကတ်အနက် ဝတ်ထားသည်။ စကတ်မှာ မိနီစကတ်
အကတ်မို့ ခူးဆစ်အထိပင်မရောက်ဘဲ ပေါင်လည်လောက်အထိ
အိတ်နှုတ်လေး ဖြစ်ပါ၏။ ပေါင်တံ၊ ခြေသလုံးနှင့် လက်မောင်းလေး
အဖွဲ့မှာ ဖြူဖြူဝင်းဝင်းနှင့် အလွန်ကြည့်ကောင်း ကြည့်လှသည်။
အပြားမလေး ဖြစ်ပေမည်။ ရှမ်းနှင့် တရုတ်စပ်ကပြား ပို၍ ဖြစ်နိုင်
သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မျက်နှာလှလှလေးနှင့် လက်မောင်း၊ ပေါင်
တံ၊ ခြေသလုံးတို့မှာ ဝင်းမွတ်နေသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့်
အရပ်အမောင်းမှာ အမျိုးကျလှပါ၏။

ကပြားမလေးနှင့် တွဲလာသူကတော့ မပြောပါနှင့်
အဘူး။ အလွန်ကြည့်၍မကောင်းသော အမျိုးသားတစ်ဦးကို လက်
နှိုးထိုးပြပါဆိုလျှင် ထိုလူကိုသာ တန်းခနဲ လက်ညှိုးထိုးပြနိုင်ပေ
သည်။

လူက ပိန်လွန်းရသည့်အထဲ အရပ်က ရှည်လွန်း...
ပိန်ရရှည်ရသည့်အထဲ ဂျင်းဘောင်းဘီအကျပ်၊ ဂျင်းအ...
အထွတ်ကို ဝတ်ထားသေးသည်။

ခြေနှစ်ဖက်ကိုလည်း ကားပြီးရပ်နေသောကြောင့်
လှည်းထောက် ထောက်ထားသည့်ပုံစံ ယွက်နေသည်။

အောင်မြင်ထူးသည် သိပ်လှသိပ်ငယ် သိပ်အချို...
သော လှည်းထောက်အမျိုးသားနှင့် တွဲလာသည်။ ကပြားအ...
သမီးချောကို ခြေဟန်လက်ဟန်တွေ မာန်တွေ အားတွေနှင့် ပြေး...
ပြီးနောက် နောက်သက်ဆွေ စားပွဲဆီသို့ ပြန်လာသည်။

တာမပြော ညာမပြော နောင်သက်ဆွေ ဝယ်...
သော ဗက်(ဖေ) အရက်ပုလင်းကို အောင်မြင်ထူးဖောက်ကာ ပုလင်း...
လိုက် တစ်ရှိန်ထိုး မော့သောက်တော့သည်။

“ဟကောင် ... မင်းဟာက ဆော်ဒါမရော ရေမရောနဲ့
ရင်ဂျီကုလားမော့ မော့ချနေတာပါလားကွ ... ”

“မလိုပါဘူးကွာ ... အရက်ကို ဆော်ဒါရော ရေခဲတုံး...
တွေရော သောက်တာက ... လူအထင်ကြီးအောင် အ...
သောက်တာ ... ”

ပြောရင်း ထပ်မော့ပြန်သည်။

ဒီကောင် တစ်ခုခု စိတ်တိုသွားပုံရပေသည်။ ကပြား...
ကောင်မချောလေးနှင့် စကားပြော ပြန်လာပြီးမှ ဒီပုံစံ ဖြစ်သ...
သဖြင့် ဒီကောင် ကပြားချောမလေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်...
ခံစားလာရဟန် တူပါလေ၏။

“ကောင်မလေးက တော်တော်မိတယ်ကွ ... ကပြားမလေး
ထင်တယ်နော် ... ”

“အင်း ... ”

“တွဲလာတဲ့ကောင်ကတော့ ... လှည်းထောက်ပေါ်မှာ
ဘူးသီးခြောက်တင်ထားတဲ့ ပုံစံပဲ ... ကောင်မလေးနဲ့ လုံးဝ
အတွဲမညီဘူး ... ကျီးကန်း ဘဲဥချိပုံကြီး ... ”

“အင်း ... ”

“ဒီလိုကောင်ကို ... ဒီကောင်မလေးက တွဲတာ ဒီကောင်
အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်သလောက် တော်ထောတယ်ထင်
တယ် ... ဒီကောင်ကို မင်းသိလား အောင်မြင်ထူး ... ”

“အလကားကောင်ပါ ... တာချီလိတ်နဲ့ ဟိုဘက်ဒီဘက်ကွား
ပြီး ကံကောင်းလို့ ထောနေတဲ့ကောင်ပါ ... ကဲပါကွာ ...
ဒီအကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့တော့ ... နက်ဖြန်ကျမှ ဒီ
ကောင်မလေးနဲ့ ငါ ပြဿနာ ရှင်းမယ် ... ကဲ ... စားကြ
သောက်ကြစို့ ... ”

အောင်မြင်ထူးက သူငယ်ချင်း နောင်သက်ဆွေကို
ပြီး စိတ်ကို ထိန်းထားလိုက်ပုံရပေသည်။ ပြီး စားပွဲထိုးတစ်ဦး
လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

စားပွဲထိုးအား ရေခဲစိမ် ဆော်ဒါပုလင်းများနှင့် စား
သက်စရာ အမြည်းသုံးမျိုး မှာလိုက်သည်။

နောင်သက်ဆွေက ဟိုတုယ်ရှိ စားပွဲအားလုံးနှင့်
အာအံ့ကို မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်သည်။

ယုဝါကိုရော ကိုနဂါးနှင့် ကိုအောင်စည်ကိုရော အ
အန အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရပါလေ။

စားပွဲထိုးသည် အမြည်းသုံးမျိုးနှင့် ရေခဲစိမ့်ဆော်
ပုလင်းများ ယူလာပေသည်။

နောင်သက်ဆွေက အိတ်ထဲမှ ငွေငါးဆယ် ထုတ်
ပြီး စားပွဲထိုးကို ဘောက်ဆူးပေးရင်း မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ... ဒီည ကိုနဂါး ဒီကို ဘယ်အချိန်လောက် လာ
တဲ့လဲ ... ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့စရာရှိလို့ပါ ...”

“ကိုနဂါးဆိုတာ ... ကျွန်တော် ကြားတောင်မကြားဖူး
ဆရာ ...”

စားပွဲထိုးက နောင်သက်ဆွေပေးသော ငွေငါးဆယ်
ကို စိတ်ဝင်စားလှပုံမရဘဲ ပြန်လှည့်သွားတော့သည်။

အောင်မြင်ထူးက နောင်သက်ဆွေ ပြုမူနေပုံကို
အကဲခတ်ကြည့်ပုံနှင့် ကြည့်သော်လည်း ဘာမေးခွန်းမှ မမေး

နောင်သက်ဆွေသည် အစားနှင့် အသောက်တို့
အာရုံမရှိလှဘဲ ဟိုတယ်တစ်ခုလုံးအား ဝေဝေကြည့်ပြန်သည်။

လား ... လား။

ကောင်တာ၏ ဒီမှာဘက်စွန်းတွင် မှီ၍ခပ်နဲ့နဲ့
နေသော မီးရထားတွဲထဲတွင် အတူစီးဆဲခဲသော မနန်းမူ လှမ်း

သည်။ မနန်းမူကလည်း နောင်သက်ဆွေကို ကြည့်နေခိုက်နှင့်
ပြီး မျက်လုံးခြင် ဆုံလိုက်ကြသည်။

နောင်သက်ဆွေက ချက်ချင်း ထရပ်ကာ မနန်း

ရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

မနန်းမူက ချာခနဲလှည့်ကာ တခြားဘက်သို့သွားရန်

ခြံဦးလှည့်လိုက်ပါ၏။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... မနန်းမူ ခဏလေး ...”

“ရှင် လူမှားနေပြီ ... ကျွန်မနာမည် စောမူနန်းပါ ...”

“နာမည်ဆိုတာ ချက်ချင်းပြောင်းလို့ရပေခဲ ... ရုပ်ကတော့
ချက်ချင်း ပြောင်းလို့မရပါဘူးဗျာ ... ခင်ဗျားဟာ မနန်းမူပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ... စောမူနန်းပဲဖြစ်ဖြစ် မနေက ညရထား အိပ်စင်
တွဲမှာ သာစည်အထိ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ပါလာခဲ့တယ်
မဟုတ်လား ... အဲ ... ကျွန်တော်နဲ့ ခရီးသွားမိတဲဆွေ
ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာလေးကို ထောက်ထားပြီး ... ကျွန်တော့်ကို
တစ်ခုလောက် ကူညီပါလားဗျာ ... ဒီကလပ်ဟာ ခင်ဗျား
ပိုင် ကလပ်ပါ ... ကျွန်တော် ကိုနဂါးကို တွေ့ချင်လို့ပါ ...
သူ့ကို ဘယ်မှာတွေ့နိုင်မယ်ဆိုတာ ... တစ်စိတ်လောက်
ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပြပါလားဗျာ ...”

အမျိုးသမီးက နောင်သက်ဆွေ ပြောသည်ကို ပြီး

လိုက်ပါ၏။

“ရှင် ... တကယ်ကို လူမှားနေတာပဲ ... ကျွန်မဟာ မနန်းမူ
မဟုတ်ဘဲအပြင် ရှင်ပြောတဲ့ ကိုနဂါးဆိုသည်ကို လုံးဝမသိ
ဘူးရှင် ... ကိုနဂါးဆိုတဲ့နာမည် ကြားတောင်မကြားဖူးဘူး
ကဲ ... ခွင့်ပြုပါနော်ရှင် ...”

အမျိုးသမီး ပြန်လှည့်သွားသည်ကို နောင်သက်ဆွေ

ဤ နောက်လိုက်သည်နှင့် နောင်သက်ဆွေ၏လက်မောင်းကို တစ်
တစ်ယောက်က ဆွဲထားလိုက်သဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လို
သည်။

အောင်မြင့်ထူးက ဆွဲထားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

အောင်မြင့်ထူး အသောက်များပြီး မူးနေပေ
နောင်သက်ဆွေကို ဒယ်ဒယ်ပိုင်ဖြင့် သူကပင် စားပွဲသို့ ပြန်ဆွဲ
လာသည်။

“စိတ်လျော့ သူငယ်ချင်း ... စိတ်ကို လျော့ချလိုက် ...

“ဘာလို့စိတ်လျော့ရမှာလဲ အောင်မြင့်ထူး ...”

“နင့်မိဘက ... နင့်ကို အမွေတွေပုံပြီး ပေးပြီးပြီလား
ငါ့နောင် ...”

“ကြီးကြီးဖန်ဖန်ကွာ ... အမွေဆိုတာ မိဘကွယ်လွန်မှ သာ
သမီးခံရတာမျိုးပဲဟာ ... ငါ့အဖေနဲ့ ငါ့အမေက ဒေါင်ဒေါင်
မြည် ကျန်းမာရေးကောင်းနေတာပဲဟာ ...”

“အေး ... ငါ သိသပေါ့ ... ဒါကြောင့် မင်းကို စိတ်လျော့
လိုက်လို့ပြောတာ ... စောမူနန်းက အတိအလင်း ကြေညာ
ထားတယ်လေကွာ ... အနည်းဆုံး သိန်းငါးဆယ်လောက်
ကိုယ်ပိုင်မရှိတဲ့လူဆိုရင် သူ့နားမကပ်နဲ့တဲ့ ... သူ့ကိုယ်တိုင်
က သိန်းငါးဆယ်ချမ်းသာပြီးသားတဲ့ ... ဒါမှ သူ့ဆီချဉ်းကပ်
သူမှာ အနည်းဆုံး သိန်းငါးဆယ်ရှိလေမှ မျှတတဲ့သဘော
ရှိမယ်တဲ့ ... လေးဆယ့်ကိုးသိန်းပဲရှိတဲ့လူတောင် သူ့နား
မကပ်နဲ့တဲ့ ... ငါ့မိဘက သိပ်ချမ်းသာပေမဲ့ ငါ အမွေ

သေးလို့ ငါ့ကိုတောင် စောမူနန်းက ကန်တော့ဆွမ်းပါဘုရား
တဲ့ဟေ့ ...”

“မင်း ... အော်ကျယ်အော်ကျယ်နဲ့ ဘာတွေလျှောက်ပြော
နေတာလဲ အောင်မြင့်ထူး ... မင်း မူးလာရင် သွေးဆိုးချင်
တာဟာ ကျောင်းသားဘဝတုန်းကလိုပါပဲလားကွာ ...”

“ဟ ... သူငယ်ချင်း ငါ့နောင် ... အရက်ဆိုတာ သောက်ရင်
မူးတာ ... နိယာမပဲကွ ... အရက်သောက်လို့မူးတာ ဆန်း
တာမှတ်လို့ ... အခု ငါပြောနေတာတွေဟာ မူးလို့ပြောနေ
တာ မဟုတ်ဘူး ငါ့နောင် ... တကယ်ဆိုတော့ မိန်းမဆိုတာ
မိန်းမပါပဲကွာ ... သူ့အရွယ် သူ့အလှနဲ့ လမ်းဘေးမှာ ဈေး
ထိုင်ရောင်းတဲ့ မိန်းမဟာလည်း မိန်းမပဲ ... ရင်ထဲနုလုံးသား
ထဲက မေတ္တာမပါဘဲ ကိုယ်ရေပြားဆွေးနွေးရုံဆိုရင် မိန်းမ
ဆိုတာ အတူတူချည်းပဲလေကွာ ... စိတ်လျော့လိုက်
သူငယ်ချင်း ... စောမူနန်းကို စိတ်လျော့လိုက် ... လက်
စသတ်တော့ မင်း တောင်ကြီးကိုလာတာ ဒါကြောင့်ကိုး”

အောင်မြင့်ထူးသည် ပြောလေကဲလေ ဖြစ်နေပါ၏။

နောင်သက်ဆွေ ဘာမျှဆက်မပြောတော့ဘဲ အရက်ကိုငဲ့ ဆော်ဒါ
ဆရာ သောက်နေလိုက်သည်။

အောင်မြင့်ထူး ကျယ်လောင်ကျယ်လောင် ပြော

စကားများကို ဒေသခံ တောင်ကြီးသူတောင်ကြီးသားတွေက
စားရင်း သောက်ရင်း စောမူနန်းကို ဓာတ်သိမ့် ပြီးကြပေသည်။
ချယ်ကြပေသည်။

အောင်မြင်ထူးက တော်တော်များများ သောက် ထားသဖြင့် ပုလင်းတွင် အရက်မှာ ဖင်ကပ်မျှသာ ရှိတော့သည်။ တော်ရုံလူသာဆိုပါက အောင်မြင်ထူး သောက်ပုံမျိုးနှင့် ဒေါင်းသွား ပေမည်။

ယခု အောင်မြင်ထူး မဒေါင်းသေး၊ သူ့ဖန်ခွက်ထဲ ထပ်ငုံခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟ ... ကုန်ပြီပဲ ... နောက်ထပ်တစ်ပုလင်း ငါသွားဆွဲ မယ် ... မင်းနေခဲ့ ငနောင် ...”

“တော်ပြီ အောင်မြင်ထူး ... မင်း သိပ်များနေပြီ ...”

“ထပ်သရီး ... ဒီလောက်နဲ့ ငါများသတဲ့လား ... မင်းက ငါ ရေချိန်တွေ သိပ်တိုးနေတာ သိမသိတာ ...”

ပြောမရ တားမရ အောင်မြင်ထူး အရက်ကောင်တာ ဆီသို့ ထသွားတော့သည်။

အောင်မြင်ထူး ကောင်တာတွင် အရက်ဝယ်နေစဉ် မှာပင် ကလပ်၏ လင်းထိန်သောစီးသည် ရုတ်တရက် မှိန်မှိန်လျှလျ လေးသို့ ပြောင်းလိုက်သည်။ ငါးတိုင်အား ရောင်စုံစီးလုံးလေးတွေ မျက်နှာကျက်မှာရော ဘေးနံရံများမှရော လင်းလက်လာခြင်း ဖြစ်ပါ ၏။

မှောင်ရိပ်သန်းပေးလိုက်သော်လည်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မြင်ကြရပေသည်။

စီးမှိန်သည်နှင့် တီးဝိုင်းမှ ငြိမ်ညောင်းသော တီးလုံး လေးတွေ ပေါ်ထွက်လာသည်။

နောင်သက်ဆွဲ နာရီကြည့်သည်။

ည(၁၀)နာရီတိတိ ထိုးပေပြီ။

စားပွဲအသီးသီးမှ ဖိုမစုံတဲ့အသီးသီးတို့ တလာကြပြီး အတွဲကကြသည်။

စားပွဲထိုးများက ကပွဲခွင် ကျယ်ပြောသွားစေရန် စားပွဲတချို့ကို ရွှေ့ပြောင်းပေးကြသည်။

ကပြားချောမလေးနှင့် ကိုလှည်းထောက် ဘူးသီး ခြောက်တို့လည်း တွဲ၍ကနေပေသည်။ ကိုလှည်းထောက် ဘူးသီး

ခြောက်မှာ အရပ်ရှည်သူမို့ သူ၏ဘူးသီးခြောက် ဦးခေါင်းက သူများ ထက် ပို၍ ရှည်ထွက်နေပေသည်။

ဤအခြေအနေမှာပင် ဖြစ်ချင်တော့လည်း အဖြစ်က ဘိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်လာသည်။

အောင်မြင်ထူးလေ အောင်မြင်ထူး ... ။

ဂျောနီဝေ့ကားတစ်ပုလင်းဆွဲလာပြီး ပြန်လာသည်။

သူပြန်ရာလမ်းကြောင်းမှာ ကပွဲကို ဖြတ်သန်းလာရသည်။

အကယ်၍ သူ ဖြတ်သန်းလာရာတွင် ကပြားချော မလေးနှင့် ဘူးသီးခြောက် လှည်းထောက်ခွ အတွဲနှင့် မဆုံလျှင်

ဘိစ္စ မရှိ။

ယခုတော့ အောင်မြင်ထူး ပြန်လာသည်တွင် ထို အတွဲနှင့် ပက်ပင်းကြီး သွားတိုးတော့သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

အောင်မြင်ထူး၏ ဟားတိုက်ရယ်သံသည် ငြိမ်ငြိမ်

တီးနေသော တီးမှုတ်သံကို လွမ်းမိုးသွားစေပါ၏။
 "ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကြည့်ပဲ ကြည့်ကြပါဦး ...
 အရပ်ကတို့ ... ဒီအတွဲကို ကြည့်လိုက်ကြစမ်းပါ ... ကျီးကန်း
 ပိန် ကျီးကန်းခြောက်က ဘဲဥလှလှကို ချီတာနဲ့ မတူဘူး
 လား ...
 "ရွှေဟင်းအိုးထဲမှာ အမဲရိုး ယဉ်ထားသလိုပဲဗျို့ ... ကြည့်
 ကြစမ်းပါ ကြည့်ကြစမ်းပါ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...
 ကဲ ... နန်စီ ... အဲဒီအတွဲကိုဖြုတ် ... ကိုယ်နဲ့တစ်ပွဲ ကကြ
 မယ် ..."

နန်စီဆိုသည့် ကပြားမချောလေးက အောင်မြင်ထူး
 ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်ကာ တွဲကရန်အသင့်ဖြစ်
 သွားသည်။

ဒါကို လှည်းထောက်ခွဘူးသီးခြောက်က နန်စီကို
 လွတ်မပေးရုံမက အောင်မြင်ထူး၏ ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်
 သည်။

ကပွဲ၏ သဘောတရားအရ ဤသို့ မလုပ်ရပေ။
 နောက်တစ်ဦး၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို အမျိုးသမီးက သဘောတူ
 လက်ခံလျှင် လွတ်ပေးရပေသည်။ ဤသည်မှာ ကပွဲ၏ ယဉ်ကျေးမှု
 တစ်ရပ် ဖြစ်ပါ၏။

ယခုမူ လှည်းထောက်ခွဘူးသီးခြောက်က စတင်
 ကြမ်းလိုက်သည်။

မူးလျှင် နဂိုကမှ သွေးဆိုးသော အောင်မြင်ထူးသည်

အညံ့မခံဘဲ လှည်းထောက်ခွဘူးသီးခြောက် ဦးခေါင်းကို သူ့လက်ထဲ
 မှ အရက်ပုလင်းနှင့် ပြန်ဆော်ထည့်လိုက်သည်။

ပွဲမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားပါ၏။
 သို့သော် ... ဤပွဲတွင် ကလပ်စားပွဲထိုးတွေသည်
 လှည်းထောက်ခွဘူးသီးခြောက်၏လူတွေ ဖြစ်နေသည်။

အောင်မြင်ထူးကို စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်က တစ်
 ဘက်စီ ချုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

လဲကျသွားသော လှည်းထောက်ခွက အောင်မြင်
 ထူးကို ပြန်သယ်ရန် ထပြုံး ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။

အောင်မြင်ထူးက တစ်ဘက်စီ အချုပ်ကိုင်ခံထားရ
 သည့်ကြားကမင် လှည်းထောက်ခွ၏ ရင်ဘတ်ကို ခြေစုံမြှောက်ပြီး
 ကန်ထည့်လိုက်သည်။

သို့တိုင် အချုပ်ကိုင်ခံထားရာမှ အောင်မြင်ထူး လွတ်
 မသွားပေ။

ပက်လက်ကျသွားပြန်သော လှည်းထောက်ခွက
 ပြန်ထလာပြီး အောင်မြင်ထူးကို ရေရေလည်လည်တီးရန် ကုလား
 ထိုင်တစ်လုံး ကိုင်မြှောက်လိုက်သည်။

နောင်သက်ဆွေလွှားခနဲရောက်ကာလှည်းထောက်
 ခွ၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ခြေကန်ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အောင်မြင်ထူးအား ချုပ်ကိုင်
 ထားသည့် စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်၏ လည်ကုပ်တွေကို လက်ဝါး
 စောင်းတစ်ချက်စီ ခုတ်သွင်းလိုက်သည်။

သည်။

စားပွဲထိုးနှစ်ယောက် ပုံကျသွားပြီး အောင်မြင်ထူးလွတ်သွားသည်။

ပရိသတ် ဟိုပြေးဒီပြေး ဖြစ်ကုန်ပြီး ပွဲပျက်သွားတော့သည်။

ကလပ်စားပွဲထိုးတွေ အားလုံးသည် အောင်မြင်ထူးနှင့် နောင်သက်ဆွေကို ဆော်ရန် ပန်းအိုးတွေ ဆေးလိပ်ပြာခံခွက်တွေ ကိုယ်စီကိုင်ကာ စုပြုံလာကြသည်။

နောင်သက်ဆွေနှင့် အောင်မြင်ထူးအတွက် မလွယ်ကြောပါပေ။

စားပွဲထိုးတွေရော တခြားကလပ်ဝန်ထမ်းတွေရော ဆယ်ယောက်ထက်မနည်း ဝိုင်းလာကြသည်။

လွတ်အောင်ပြေးဖို့ကျတော့လည်း ကလပ်၏ မှန်လိုတံခါးပေါက်တွေအားလုံး ပိတ်ထားသည်။

နောင်သက်ဆွေနှင့် အောင်မြင်ထူး ကျောချင်းကပ်လိုက်သည်။ ဝင်လာသမျှကို ပြန်၍ခုခံရန် ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် အင်အားခြင်း မမျှပေ။

“ခိုင်း ... ခိုင်း ... ”

ယင်းအခိုက်မှာပင် သေနတ်သံနှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် စားပွဲထိုးအုပ် တန့်ခနဲ ရပ်သွားသည်။

“ဟေး ... အားလုံး ငြိမ်ကြ ... ငါဟာ သက်ဆိုင်ရာက ရဲ

အရာရှိတစ်ယောက်ပဲ ... ငါ့နာမည် ဒေဝါ ... ဟောဒီမှာ ငါ့ရဲ့ ရာထူးကံတံပြား ... အိုင်ဒင်တီဘီကတ် ကြည့်ကြ ... အားလုံး ငြိမ်း ... ဖိဆန်သူကို ခြေထောက်တွေ ပေါင်တွေကို သေနတ်နှံပစ်ဖမ်းမယ် ... အရေးလည်းယူမယ် ... ”

အားလုံး ငြိမ်သွားကြသည်။

ကိုဒေဝါက ဆက်ပြီး အမိန့်ပေးသည်။

“ဟေ့ ... တံခါးစောင့် ဝဏ္ဏ ... တံခါးဖွင့်လိုက်စမ်း ... ဟိုနှစ်ယောက်ကို ထွက်သွားခွင့်ပေးလိုက် ... အဲ ... ဟိုနှစ်ယောက် ထွက်သွားတော့ ... ”

နောင်သက်ဆွေနှင့် အောင်မြင်ထူးကို ကိုဒေဝါက လှမ်းပြောသဖြင့် နှစ်ယောက်သုံးစွဲ အစောင့်ဖွင့်ပေးသော တံခါးမှ ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။ မိမိတို့ ထွက်ပြီးသည်နှင့် တံခါးပြန်ပိတ်သွားသည်။

အပြင်ဘက် ကော်ရစ်ဒါထောင့်တွင် ကျောက်ရုပ်လို တောင့်တောင့်ကြီး ရုပ်နေသော မနန်းမူခေါ် မစောမူနန်းအား မကျေမနပ်မျက်နှာဖြင့် နောင်သက်ဆွေ တွေ့ရသည်။

နောင်သက်ဆွေက မတီတရီအပြုံးဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ် မနန်းမူ ... အဲ ... အဲ ... မှားသွားတယ် ... ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ် မစောမူနန်း ... ”

စောမူနန်းက ဘာမျှပြန်မပြောမီ ထွက်လာခဲ့သည်။ အက်(စ်)အီးကားနှင့် နှစ်ယောက်သား နွေမိုးဆောင်းကလပ်ခြံထဲ

မ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“တကယ်ပဲ ... မင်းကိုပဲ ငါက ကျေးဇူးပြန်တင်ရတယ် ငနောင် ... မင်းသာ ပါမလာရင် ဒီပွဲမှာ ငါ ရေရေလည်လည် ခံရမှာ ... ငါက နန်စီ တခြားလူနဲ့ တွဲလာတာကို တွေ့တဲ့ နေရာမှာ ရန်ဖြစ်မှာ သေချာတယ် ... ဒီကလပ်အကြောင်း ငါ ကောင်းကောင်းသိတယ် ... လက်သည်မပေါ်ဘဲ လမ်း ဘေးမှာ လဲနေတဲ့လူတွေကို တောင်ကြီးဆေးရုံကို ပို့ရတာ များလှပြီ ... ”

“ဒီကလပ်ကို မင်းသိပ်ပိုင်တယ်ဆို ... ”

“အေး ... ဘာမှမဖြစ်ရင်တော့ ငါပေးကမ်းထားလို့ ကလပ် ကကောင်တွေ ငါ ပိုင်တွယ်လို့ပြောတာ ... အခု ဒီပွဲကြီး ပွဲကောင်းမျိုးကျတော့ ... ဟိုပိန်ရှည်ကောင်ဘက်ကကောင် တွေ ဖြစ်နေတာ ခုမှ ငါတွေ့တာ ... ”

နောင်သက်ဆွေသည် လှည်းထောက်ခွ ဘူးသီး ခြောက်ကောင်ကို ကိုနဂါးတို့ ကိုအောင်စည်တို့၏ လှပေလားဟု သံသယ ဖြစ်မိသည်။ နွေမိုးဆောင်းကလပ်ကို ကိုနဂါး၊ ကိုအောင် စည်တို့က နောက်ကွယ်မှ ကြိုးကိုင်ထားပြီး ဝန်ထမ်းတွေသည် သူတို့လူတွေပဲလား။

အောင်မြင့်ထူးက သူ့အိမ်လိုက်ခဲ့ရန် အတင်းခေါ် သော်လည်း နောင်သက်ဆွေက ဇွတ်ငြင်းပြီး မိမိတည်းခိုရာ တိမ် လွှာဟိုတယ်သို့ပင် ပြန်လာခဲ့သည်။

အောင်မြင့်ထူး ပြန်သွားပြီး နောင်သက်ဆွေ သူ

အိပ်ရာထက်တွင် အနားယူနေစဉ်မှာပင် တယ်လီဖုန်းသံ မြည်လာ သည်။

ကိုညွန့်ဦးထံမှ ဖြစ်နေပါ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း အောင်မြင့်ထူးကြောင့် ကျုပ်တို့အစီအစဉ်တွေ ပျက်သွား တယ် ... ”

“အေးဗျာ ... ”

နောင်သက်ဆွေက အေးဗျာဟုသာ ဝန်ခံစကား ဆိုလိုက်ပါ၏။

“ကိုဒေဝါက ကျုပ်ဆီကို အားလုံးသတင်းပို့တယ် ... ခင်ဗျား သူငယ်ချင်း အောင်မြင့်ထူးဆိုတဲ့လူက တကယ်ကြောင်တဲ့ လူပဲ ... ကိုဒေဝါက ခင်ဗျား အသက်အန္တရာယ်အတွက် လူလုံးအတင်ကဖော် သေနတ်ဖောက်ပြီး ကာကွယ်ပေး လိုက်ရတယ် ... ဒီနောက်မှာတော့ ကျုပ်တို့ လျှို့ဝှက်ပုဂ္ဂိုလ် ဘာဆက်လုပ်နိုင်မှာလဲ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ”

“အေးဗျာ ... ဆောရီးဆိုတာကလွဲပြီး ကျွန်တော် ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး ... ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကြောင့် ဒီလို ဖြစ် သွားတာဟာ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ဝန်ခံတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်သလိုသာ လုပ်တော့ဗျာ ... အရေးယူ လည်း ကျုပ်ခံမယ် ... ”

ကိုညွန့်ဦး၏ သက်ပြင်းချသံ ကြားရသည်။

“ခင်ဗျားကို ... ကျုပ်တို့က ဘာအရေးယူလို့ရမှာလဲ ကျုပ်

ဆိုလိုတာက ခင်ဗျားအတွက် ကိုဒေဝါ အထင်ကရ ရုပ်တည်
ပေးလိုက်တဲ့အတွက် ခင်ဗျား သွေးရိုးသားရိုး ယုဝါ လိုက်နာ
နေတဲ့လူမဟုတ်ဘဲ ... ကျုပ်တို့ ရဲထောက်လှမ်းရေးဘက်က
ရုပ်တည်သူမှန်း သူတို့သိသွားကြတာမို့ ... ရှေ့ဘယ်လိုဆက်
ပြီး လုပ်တော့မလဲ ... အဲဒါကို ကျုပ်က ပြောတာပါ ...

နောင်သက်ဆွေ ဘာမှ ဆက်မပြောပါလေတော့
ငူငူငေါင်ငေါင်နှင့်ပင် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချထားလိုက်တော့သည်။
ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်း
ဟုသာ မှတ်ယူလိုက်ပေတော့သည်။

(၁၃)

“မထူးတော့ဘူးဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ... ကျုပ်တို့ တောင်
ကြီး ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်တယ် ... လူတွေအားလုံး
ကို တောင်ကြီးရဲအဖွဲ့က တစ်ဦးချင်း စစ်ဆေးစေတယ်”

နောက်တစ်နေ့နံနက်(၈)နာရီတွင် ကိုညွန့်ဦးနှင့်
ကိုဒေဝါတို့ နောင်သက်ဆွေထံ ရောက်လာသည်။ မနေ့ညက နောင်
သက်ဆွေနှင့် အောင်မြင်ထူး ပြန်လာပြီးနောက် ကိုဒေဝါက နွေမိုး
ဆောင်းကလပ်တွင် ဆက်ပြီး ဖြစ်ခဲ့သမျှကို နောင်သက်ဆွေအား
ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ရဲတွေရှာတော့ ... ဘာတွေတွေ့လဲ ကိုဒေဝါ ... ”

ကိုဒေဝါ ပန်းတွန့်ပြပြီး ဆက်ပြောသည်။

“မိတော့မိတယ် ... ဒါပေမဲ့ အဖျားအနား အကိုင်အခက်
ကိုပဲ မိတာပါ ... ပင်စည်နဲ့ ရေသောက်မြစ်ကို မမိဘူး ...
စားပွဲထိုးသုံးယောက်စီက ပလတ်စတစ်အိတ်ခွေးတွေနဲ့

ထည့်ထားတဲ့ အဖြူထုပ်(၃)ထုပ် မိတ်ယံ ... အထုပ်သေးလေးတွေပါ ...

“အဲဒီစားပွဲထိုးသုံးယောက်ကို စစ်ဆေးတော့ကော ...”

“ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ ... ဒီကောင်တွေက အကိုင်းအခက် အဖျားပိုင်းတွေပါလို့ သူတို့ကို အဲဒီအထုပ်ပေးခိုင်းတဲ့လူက တစ်နေ့တစ်ယောက်ပြောင်းပြီး ပေးတာတဲ့ ... သူတို့ မမြင်ဘူး ... မသိဘူးတဲ့လူတွေချည်းပဲတဲ့ ... တစ်ထုပ် ဖြန့်ဝေပေးရင်း နှစ်ရာရတယ်တဲ့ ... အထုပ်ကို ကပွဲလုပ်ချိန်ကျမှ ဖြန့်ရတယ်တဲ့ ... ခိုင်းတဲ့လူက အဲဒီအချိန်ကျမှ ရောက်လာပြီး အထုပ်ပေးရမဲ့ ... ကနေတဲ့အတွဲတွေထဲက သူ့ကို ညွှန်ပြတယ်တဲ့ ... စားပွဲထိုးက အဲဒီလူနားကပ်သွားပြီး သူ့အိတ်ထဲ အထုပ်ထည့်ပေးလိုက်ရုံပဲတဲ့ ... ဒါကြောင့် အထုပ်လက်ခံတဲ့လူကိုလည်း သူမသိဘူးတဲ့ ...”

“ဘူးကွယ်တာပါပဲလား ...”

“ဒါမျိုးမတွေက ဒီလိုနည်းတွေကိုသုံးပြီး ဖြန့်ဝေတတ်တာပဲ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... စားပွဲထိုးတွေဟာ သိလျက်နဲ့ ဘူးကွယ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ် ... ဒါမှမဟုတ် တဒင်္ဂပဉ္စလက်နည်းနဲ့ ဖြန့်တာမို့ စားပွဲထိုးက တကယ်မသိတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာဘဲ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စားပွဲထိုးသုံးယောက်စီမှာ တစ်ထုပ်စီ အထင်ကရ မိထားတော့ အဲဒီစားပွဲထိုးသုံးယောက် ထောင်ကျမှာကော သေချာတယ် ...”

“မစောမူနန်းကိုကော ... ခင်ဗျားတို့ မစစ်ဆေးဘူးလား။

မနေ့ညက ကျွန်တော်နဲ့ အောင်မြင်ထူးကို ကိုဒေဝါက ပြန်ခွင့်ပေးတော့ ... ကလပ်အပြင်ဘက် ကော်ရစ်ဒါမှာ မစောနန်းမူ ရပ်နေတာကို ကျွန်တော် မြင်ခဲ့တယ် ...”

“မစစ်ဆေးဘဲ ... ဘယ်နေ့ချိမလဲ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ဒါပေမဲ့ မပိုင်ဘူးလေဗျာ ... ဒီကလပ် အဆောက်အဦကို သူပိုင်တာတော့ မှန်တယ်တဲ့ ... ဒီနေ့မိုးဆောင်းညကလပ်ကို သူဖွင့်တာလည်း အမှန်ပဲတဲ့ ... ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ညကလပ်ကို ခုတုံးလုပ်ပြီး အဖြူဖြန့်ဝေနေတာကို သူမအနေနဲ့ ဘာသိနိုင်မှာတဲ့လဲတဲ့ ... ဒါတောင် ကလပ်ကိုလာတဲ့သူတွေကို သေချာစစ်ဆေးပြီးမှ လက်ခံမှန်း သက်ဆိုင်ရာတွေ အသိပဲတဲ့ ... တိုတိုပြောရရင် စောမူနန်းကို စစ်ရုံကလွဲပြီး ကျုပ်တို့ အရေးမယူနိုင်ဘူးဆိုပါတော့ ... ဒါကြောင့် ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ရတယ် ...”

“စောမူနန်းဟာ ... ကျွန်တော်နဲ့အတူ ညရထားစီးလာတဲ့ နန်းမူ ဖြစ်တာသေချာတယ် ... ကျွန်တော့်စာကို မိုးဖောက်ဖတ်တယ်ဆို ကတည်းက နန်းမူဟာ ... ကိုနဂါးတို့နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိရမယ် ... အဲဒီနန်းမူဟာ နေ့မိုးဆောင်းကလပ်ပိုင်ရှင် စောမူနန်းဟာ ကိုနဂါးတို့အဖွဲ့ထဲက ဖြစ်ရမယ် ...”

“အဲဒီလိုဆက်စပ်ပြီး ကျုပ်တို့လည်း တွေးမိတာပေါ့ဗျာ ... ဒါပေမဲ့ ခိုင်လုံတဲ့သက်သေ အထောက်အထားမရှိတော့ ကျုပ်တို့ သူ့ကို ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး ကိုနောင်သက်ဆွေ ...”

ဒါဆို ... အခု ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ ...

ကိုညွန့်ဦး ချက်ချင်းမဖြေပေ။

ကြည့်ရသည်မှာ မိမိ၏ လုံခြုံမှုအတွက် ကိုဒေဝါက မနေ့ညက အထင်ကရ သေနတ်ဖောက် အထင်ကရ ဖော်လိုက်ရသည့်အတွက်ရော နွေမိုးဆောင်းကလပ်ကို သေချာရှာဖွေရာတွင် ဘာမျှဖြစ်မလာသည်တို့ကိုရော စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ဆရာဦးဌေးငြိမ်းဆီကအမိန့်ကို စောင့်ပြီးမှ ဘာ ဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိရတော့မှာပဲ ... မနေ့ညက အဖြစ်အပျက်အားလုံး ဆရာဦးဌေးငြိမ်းဆီ သတင်းပို့ တင်ပြပြီးပြီ ... ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ ကျုပ်တို့ကို ရန်ကုန်ပြန်လာခဲ့လို့ ပြန်ခေါ်မယ် ထင်တာပဲ ...”

ဒီနောက်မှာတော့ ကိုညွန့်ဦးနှင့် ကိုဒေဝါတို့ နောင်သက်ဆွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြသည်။

နောင်သက်ဆွေသည် အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲလိုက်သည်။

မိမိအနေနှင့် ဘာဆက်လုပ်လို့ ဘာဆက်ကိုင်ရမှန်း မသိ ဖြစ်သွားသည်။

အကယ်၍သာ ဦးဌေးငြိမ်းက ကိုညွန့်ဦးနှင့် ကိုဒေဝါကို ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခေါ်လျှင် တောင်ကြီးတွင် မိမိအတွက် အားငယ်စရာ ကောင်းလှသည်။ မိမိမှာ တောင်ကြီးတွင် ယောင်ချာချာ ဖြစ်

ပေတော့မည်။

ဒါဆို မိမိရော ရန်ကုန်သို့ ပြန်မည်လား ... မပြန်ချင်သေး။ ယုဝါကိုတွေ့ရန် တောင်ကြီးသို့ မိမိ လာခဲ့သည်။ ယုဝါကိုလုံးဝမတွေ့ရဘဲလျက် ရန်ကုန်သို့ပြန်မည်ဆိုပါက မိမိ၏လုပ်ဆောင်ချက်တွေသည် ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မည်နည်း။

တောင်ကြီးဝယ် တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်နှင့် ယုဝါကို ရှာချင်သေးသည်။ မရေရာသော ရှာဖွေမှု ဖြစ်လင့်ကစား မိမိတွင် ယုဝါ၏ဇောတွေ ငယ်ထိပ်မှ ခြေဖျားတိုင်အောင် ကပ်နေသည်။

စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် နံနက်စာပင် ဆင်းမစားတော့ဘဲ အခန်းအောင်းကာ အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

မွန်းလွဲပိုင်းကျမှ ပြန်နိုးသည်။

ရေချိုးအဝတ်လဲပြီး အောက်ထင်သို့မဆင်းဘဲ နံနက်ဘက် လာပို့ရန် ဖုန်းဆက်ပြီး အခန်းမှာပင် စားလိုက်သည်။

စားသောက်ပြီးပါက အောင်မြင်ထူးကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ကာ သူ့ကားနှင့် တောင်ကြီးကို ပတ်ရွေကာ ယုဝါကို ရှာဖွေမည်ဟု မှတ်ယူလိုက်သည်။

စားသောက်ပြီး တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ဖုန်းမြည်သံ ထွက်လာသည်။ ကိုညွန့်ဦးထံမှသော်လည်းကောင်း၊ အောင်မြင်ထူးထံမှသော်လည်း လာသောဖုန်းနှစ်တန်ရာသည်။

တောင်ကြီးတွင် ဒီလူနှစ်ယောက်မှအပ မိမိထံသို့ ဖုန်းဆက်မည်သူ မရှိ။ ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“အမိန့်ရှိပါ ... နောင်သက်ဆွေပါ ...”

“ကိုနောင်သက်ဆွေကိုယ်တိုင်ပြောနေတာ ဟုတ်ပါတယ်နော် ...”

ဤအသံသည် ကိုညွန့်ဦးအသံမဟုတ်။

အောင်မြင်ထူး၏အသံလည်း မဟုတ်။

တစ်ခါမျှ မိမိမကြားဘူးသော သူစိမ်းတစ်ဦး၏အသံ

မှန်း နောင်သက်ဆွေ သိသည်။

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပြောနေတာပါ ... ကျွန်တော့်အခန်းမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရှိတာပဲဟာ ...”

“အဲဒါ ကောင်းတယ် ... တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ အကတည်းက လုပ်စရာရှိတာနဲ့ လုပ်ချင်တာကို ... ခင်ဗျားဘာသာ တစ်ယောက်တည်းလုပ်ဖို့ကောင်းတာ ... အခုခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ ... လုပ်စရာရှိတာကို တစ်ယောက်တည်းပဲ ဆက်လုပ်ပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ ... ခင်ဗျား ဘာကိုရည်ညွှန်းပြီး ပြောနေတာလဲ ...”

“ကျုပ် ဘယ်သူဆိုတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး ... ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ဇောတိကလို့ပြောလည်း ရတယ် ... အဲ ... မာဒင်လို့ ပြောရင်လည်းရတယ် ... နာမည်ဆိုတာ ဆက်သွယ်ရေးအတွက် သင်္ကေတတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား ကိုနောင်သက်ဆွေ ...”

ချက်ချင်းပင် နောင်သက်ဆွေသည် ကမ်းခြေဦး

ဟိုတယ်တွင် ကိုအောင်စည်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံကို အမှတ်ထားလိုက်သည်။

ကိုအောင်စည်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ အောင်စည်ဟု အမည်ပေးခြင်းမှာ သင်္ကေတတစ်ခုဟုသာ ပြောခံဖူးသည်။

ယခုလည်း တစ်ဘက်မှ ဒီအဓိပ္ပာယ်မျိုး ပြောနေလေသည်။ ထိုသူသည် ကိုအောင်စည်ပင်လေလား။ ဒါဆို ကိုအောင်စည်က မိမိတို့ စတင်ဆက်သွယ်လေပြီခြင်းပေလား ... ။

“ဒီမှာ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ခင်ဗျား တောင်ကြီးကို လာတာဟာ ... ဘာအဓိကနဲ့ လာတာလဲ ...”

“ရှင်းနေတာပဲ ... ယုဝါကို လာရှာတာ ...”

“ကျုပ်တို့ကလည်း အဲဒီလိုပဲ ယုံကြည်ထားပါတယ် ... ယုဝါကို ကိုနောင်သက်ဆွေနဲ့ တွေ့ပေးဖို့ ကျုပ်တို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ...”

“ဘာဗျ ... အဲဒါ ... တ ... တကယ်လား ...”

“ကိုနောင်သက်ဆွေ ... စောစီလမ်း ခြံနံပါတ်(---)ကို လာခဲ့ပါ ... တစ်ယောက်တည်း လာရမှာနော် ... အဖော်ပါလာရင်တော့ ယုဝါကိုတွေ့ဖို့ လုံးဝမမျှော်လင့်နဲ့ ...”

“အဲဒါ ... ယုဝါနဲ့များပြီး ကျုပ်ကို ခေါ်လိုက်တာလား ... ကျွန်တော့်ကို ရန်ရှာချင်လို့ ထောင်ချောက်ဆင်တာလား ...”

တစ်ဘက်မှလူက ရယ်ပါ၏။

“ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို ရန်ရှာပါပြီတဲ့ ... အိုဗျာ ခင်ဗျားကို အသေသတ်လိုက်ပြီပဲ ထားပါဦး ... ကျုပ်တို့မှာ ဘာအကျိုး

တစ်ခု ရှိမှာမို့လဲ ... ခင်ဗျားကို အသေသတ်ချင်ရင် ကမ်းခြေ ဦးဟိုတယ် ရန်ကုန်မှာကတည်းက အသေသတ်ခဲ့ရင် ရသား ပဲဟာ ... ”

“ကျွန်တော် ... ယုဝါနောက်ကို ခြေရာခံလိုက်နေတာဟာ ပဲ ... ခင်ဗျားတို့မှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ပြီ ... ကျွန်တော့်ကို လမ်းရှင်းအပျောက်ရှင်းချင်လို့ ဆိုရင်ကော ... ”

“အတွေးမခေါင်နဲ့ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ယုဝါဟာ ခင်ဗျား အတွက် သိပ်အဓိကကျပေမဲ့ ကျုပ်တို့အတွက် အသေးအဖွဲ့ ဖြစ်သွားပြီ ... ဟိုတုန်းကတော့ ပစ္စည်းဖလှယ်ရေးနဲ့ ဖြန့်ဖြူးရေးမှာ ကျုပ်တို့ ယုဝါကို အသုံးချနိုင်ခဲ့တာတော့ မှန်တယ် ... ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ယုဝါကို သက်ဆိုင်ရာ ရဲထောက် လှမ်းရေးတွေက လူကိုလည်း မှတ်မိသွားပြီ ... ယုဝါနောက်ကိုလည်း လိုက်နေပြီ ... ကျုပ်တို့အဖို့ ယုဝါဟာ လုံးဝ အသုံးမဝင်တော့ဘူး ... ဒါကြောင့်လည်း ယုဝါကို အပြင်မထွက်စေဘဲ လုံးဝဝှက်ထားလိုက်တာ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ”

တစ်စက်လူက ပြောရင်း ရယ်လိုက်ပါသေး၏။

“ဟဲ ... ဟဲ ... နောက်ပြီး ကိုနောင်သက်ဆွေက ယုဝါကို မှ ယုဝါ တန်းတန်းစွဲ ချစ်နေတာကိုလည်း ကျုပ်တို့ ယုံကြည်တယ်လေ ... ယုဝါကလည်း ခင်ဗျားကို တော်တော်ကြီးကို ချစ်ရှာပါတယ် ... ဒါကြောင့်လည်း ခင်ဗျား ရဲထောက်လှမ်းရေးနဲ့ ပူးပေါင်းခဲ့တာကို ... ကျုပ်တို့က နားလည်ခွင့်လွတ်တယ် ... ”

တစ်ဘက်မှ ထိုလူ၏ ပြောပြချက်တို့ကို နောင်သက်ဆွေ -လက်ခံမိပေသည်။ သူတို့၏ ဒုစရိုက်မှောင်ခိုလုပ်ငန်းနောက်သို့ မိမိက နဂိုတည်း လိုက်ခဲ့သူမဟုတ်။ ယုဝါနောက်သို့သာ လိုက်နေမှန်း သူတို့သဘောပေါက် လက်ခံသည်ဆိုလျှင် မိမိအား ရန်ရှာရာ အကြောင်းမရှိဟု နောင်သက်ဆွေ မှတ်ယူယုံကြည်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... အခု ခင်ဗျားပြောတဲ့ စောစီလမ်း၊ ခြံအမှတ်(---)ကို ကျုပ်လားရင် ယုဝါကို တွေ့ရမှာ သေချာတယ်နော် ... ”

“အခု ... ကျုပ်တို့ပြောနေတာ ကလေးကစားနေတာမှ မဟုတ်တာ ... ”

“ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန် လာရမှာလဲ ... စောစီလမ်းဆိုတာလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး ... တောင်ကြီးမှာ ကျွန်တော် မသွားမှတ်မလာတတ်ဘဲ ... ”

“အခုပဲ လာခဲ့လေ ... ခင်ဗျား တောင်ကြီးမှာ မသွားလာတတ်ပေမဲ့ တက္ကစီငှားပြီးလာ ... တက္ကစီသမားတွေက ချောင်ကြိုချောင်ကြားအထိ လမ်းတွေအားလုံး သိကြတာပဲ ... အဲ ... ဉာဏ်များမယ်တော့ ခင်ဗျားမကြံနဲ့ ... ကျုပ်တို့က ခင်ဗျား လှုပ်ရှားသမျှ စောင့်ကြည့်နေတာ ... ခင်ဗျား ဉာဏ်များရင် ကျုပ်တို့က ကိုယ်ရောင်ဖျောက်လိုက်ရုံပဲ ... ခင်ဗျားသာ ယုဝါကို တစ်သက်လုံး မတွေ့ရတော့ဘူးမှတ် ... ”

“လုံးဝကြီးကို ဉာဏ်မများဘူး ... ဘယ်အဖော်တစ်ယောက်ကိုမှလည်း ခေါ်မလာဘူး ... ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လာမယ် ... စိတ်ချ ...”

“အေး ... ဒီလိုမှပေါ့ ... ဒါဆို အခုပဲ လာခဲ့ပေတော့ ...”

တစ်ဘက်မှ ဖုန်းချသံ ကြားရသဖြင့် နောင်သက်ဆွေလည်း ကိုင်ထားသောဖုန်းကို အသာဖြည်းဖြည်း ပြန်ချထားလိုက်သည်။

နောင်သက်ဆွေသည် ဝတ်ထားပြီးသော အဝတ်ပေါ်မှပင် ဂျာကင်ထပ်ဝတ်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အသင့်တွေ့သော တက္ကသိုလ်တင်ပြိုင်ကို စောစီလမ်း သိလားဟု မေးပြီး သိသည်ဆိုသည်နှင့် တက်စီးလိုက်ပါလာခဲ့တော့သည်။

ပြောသည့်လိပ်စာအတိုင်း ရောက်လာပါ၏။ မြင်ဝင်းကျယ်၏ အလယ်တွင် တစ်ထပ်တိုက်လေးတစ်လုံး ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ခြံတံခါး အသင့်ပွင့်နေသည်။

ခြံဝမှာပင် ကားရပ် ငွေရှင်းပြီး နောင်သက်ဆွေသည် တစ်ထပ်တိုက်လေးရှိရာသို့ လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။

တစ်ထပ်တိုက်တံခါးပေါက် ပိတ်ထားသော်လည်း နောင်သက်ဆွေ တံခါးခေါက်ဖို့ပင် မလိုပေ။ တံခါးအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် တံခါးပွင့်လာသည်။ ကြိုဆိုသူ ထွက်လာသည်။

“ဪ ... ဪ ... မနန်းမူပါလား ...”

“ဟုတ်ပါ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... မီးရထားပေါ်တုန်းက မနန်းမူပါပဲ ... တောင်ကြီး ရောက်လာတော့ ... မစောမူနန်း ဖြစ်သွားတာတစ်ခုပဲ ... ခြားနားသွားတာပါ ...”

နောင်သက်ဆွေကို စောမူနန်းကပစ်ဆီးကြိုပေသည်။ ယခုတော့ သူမသည် စောမူနန်းဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံပေပြီ။

အလိုအလျောက် ဝန်ခံခြင်းကပင်လျှင် သူမသည် ကိုနန်း၊ ကိုအောင်တို့နှင့် ပတ်သက်သူမှန်း မိမိ သိသွားသော်လည်း အရေးမကြီးတော့ဟု အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်ပေသည်။

နောင်သက်ဆွေက ဝေဖိုက်ကြည့်သည်။

“ယုဝါကော ...”

“ရှိုပါတယ် ... တွေ့မှာပါ ...”

စောမူနန်းက နောင်သက်ဆွေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်မှာပင် ထိုင်လိုက်သည်။

“အခုတစ်ခါတော့ ... ကိုနောင်သက်ဆွေ ဉာဏ်မများဘဲ တစ်ယောက်တည်းလာတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“ကျွန်တော် ဉာဏ်များတယ် ... ဉာဏ်မများဘူးဆိုတာကို မိမိစောမူနန်းက တပ်အပ်ပြောနိုင်လို့လား ...”

စောမူနန်းက မရယ်လိုပါဘဲလျက် ရယ်သံပြုသည်။ ရယ်သွမ်းသွေးဆိုပါတော့သည်။

“ကိုနောင်သက်ဆွေ လှုပ်ရှားသမျှကို ကျွန်မတို့က မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေတာပဲ ... ကိုနောင်သက်ဆွေ လှုပ်ရှားပုံတွေ နည်းမှားနေတယ် ...”

“ကျွန်တော် ဘာမှားတာလဲ ...”

“ကိုယ့်ချစ်သူကို ရှာဖွေတာပဲဟာ ... ကိုယ်တစ်ယောက် တည်း ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ရှာသင့်တာပေါ့ ... ကိုညွှန်ဦးတို့ ရဲ့ ဘယ်ကြက်အဖြစ်ခံပြီး တောင်ကြီးကို လိုက်လာတာ မှားတယ် ...”

“ဪ ... မစောမူနန်းတို့ အဲဒီလောက်အထိတောင် သိနေ ကြသလား ...”

“ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှာ ကိုနောင်သက်ဆွေ ညအိပ်ရထား လက်မှတ်ဝယ်ကတည်းက ... ကျွန်မတို့ကလည်း ကိုနောင် သက်ဆွေရဲ့ အိပ်စင်တွဲကို ရအောင်ဝယ်ယူတယ် ... ဒါပေမဲ့ တောင်ငူဘူတာမှာ ကိုနောင်သက်ဆွေ အိပ်နေတုန်း စာ လာပေးမှ ... စာကို ဖောက်ဖတ်လို့ ရဲထောက်လှမ်းရေးနဲ့ ကိုနောင်သက်ဆွေ ပူးပေါင်းမှန်း ကျွန်မတို့ သိရတာပေါ့။ အဲဒီက ဦးငွေငြိမ်းဟာ ... ကျွန်မတို့ကို ခြေရာခံနေတာ ကြာပြီပဲဟာ ... မုဆိုးနဲ့ သားကောင်ပေါ့ ...”

နောင်သက်ဆွေ ဘာမျှမပြောဘဲ မစောနန်းမူကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူမ၏ ပြောပြချက်များကလည်း မှန်နေပေ သည်ကိုး။

“ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်မတို့ ကိုနောင်သက်ဆွေအပေါ်မှာ သံသယ မရှိပါဘူး ... ကိုနောင်သက်ဆွေရဲ့ အဓိကဟာ ယုဝါဆိုတာ မှန်း သေချာသိနေတာကိုး ... ယုဝါနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကိုနောင်သက်ဆွေ ဘာမဆို လုပ်မယ်မှန်း ကျွန်မတို့ နား

လည်ထားတာပဲ ...”

“ဒါဆို ... အခု ယုဝါကောဗျာ ...”

“ယုဝါကို ... ကိုနောင်သက်ဆွေ တွေ့ရမှာပါ ... ကိုနောင် သက်ဆွေအပေါ်မှာ ကျွန်မတို့ သံသယမရှိ ယုံကြည်ပေမဲ့ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ယုဝါကို ရှာပုံတော်ဖွင့်ရာမှာ ကျွန်မ တို့ အထိနာသွားတာ နှစ်ခါတောင် ရှိသွားပြီ ... ပထမတစ်ခါ က ရန်ကုန်ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်မှာ ... ဒုတိယ အခု တောင် ကြီးက နွေမိုးဆောင်းကလပ်မှာ ... အဲဒီတော့ ကိုနောင် သက်ဆွေအပေါ်မှာ သံသယကင်းပေမဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့ ရဲ ထောက်လှမ်းရေးနဲ့ ကိုနောင်သက်ဆွေ ပူးပေါင်းတာလဲဆို တာ ပြောပြပါလား ...”

“ရန်ကုန်ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်မှာတုန်းက ... ကျွန်တော်ဟာ ဘာရဲအဖွဲ့ ... ဘာထောက်လှမ်းရေးနဲ့မှ မပူးပေါင်းခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့က အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်ကို မသေရုံ တမယ် ဆော်လိုက်တာ ဖဲလိုက်ရတယ် ... တိုတိုပြောရရင် အခု ... တောင်ကြီး၊ ယုဝါကို လိုက်ရှာရေးမှာ ကျွန်တော့် အတွက် လုံခြုံမှုလိုတယ် ... ဒါကြောင့် ရဲထောက်လှမ်းရေး နဲ့ ပူးပေါင်းတာ ... ဒါပေမဲ့ မနေ့ညက နွေမိုးဆောင်းကလပ် မှာ ဖြစ်သွားတာကတော့ ... ကျွန်တော့်ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း အောင်မြင်ထူးငကြောင် ထည့်တွက်မထားတဲ့ ရန်ပွဲကြီးဖြစ်သွားတာ ကျွန်တော့်အစီအစဉ်မှာ အဲဒီရန်ပွဲ ကိစ္စ လုံးဝမပါခဲ့ဘူး ...”

“ဒါဖြင့် ... ရှင်းသည်ထက် ရှင်းသွားအောင် ကျွန်မ မေးပါရစေ ... ကိုနောင်သက်ဆွေမှာ ရဲထောက်လှမ်းရေး သံယောဇဉ် လုံးဝမရှိဘူးပေါ့ ဟုတ်လား ...”

“ကျွန်တော့်မှာ ယုဝါကလွဲပြီး တခြား ဘာသံယောဇဉ်မှ မရှိဘူး ... အဲဒါကိုတော့ ယုံ ...”

“ယုဝါဟာ ကျွန်မတို့အဖွဲ့ထဲက မိန်းကလေး ... ရဲထောက်လှမ်းရေးက ခြေရာခံလိုက်နေတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာတွေကော ကိုနောင်သက်ဆွေ ထည့်မတွက်ဘူးလားရှင် ...”

နောင်သက်ဆွေသည် မစောမူနန်းအား စိုက်ကြည့်မိ

ပြန်သည်။

သူမ၏ စွဲမက်စရာတွေ အလှအချောတွေကို ကြည့်

ခြင်းမဟုတ်။

စောမူနန်း၏ မျက်နှာလှလှလေးတွင် ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ် ရှိနေလေသလားဟု စူးစမ်းသောအကြည့် ဖြစ်ပါ၏။

မိမိကို ရဲထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့နှင့် သံယောဇဉ်

ကင်းရဲလားဟု မေးသည်။ မိမိသည် ထောက်လှမ်းရေးနှင့် သံယောဇဉ်ကင်းကြောင်း သူ့ကို ယုံကြည်လျှင် သူတို့က မိမိကို ဘာလုပ်ပေမည်နည်း။

“အခု ... ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မစောမူနန်းမူ ပြောပြနေသမျှတွေဟာ ... ကိစ္စတစ်ခုခုဆီကို ဦးတည်နေတယ်လို့ ထင်တယ် ... ဘာမှန်းမသိအောင်လည်း စကားတွေက ဝေဖိုက်လွန်းနေတယ် ... တိုတိုရှင်းရှင်းနဲ့ လိုရင်းကို ပြောပါလား

မစောမူနန်း ...”

“ကောင်းပြီ ... ရှင်းရှင်းနဲ့ တိုတိုကိုပဲ ပြောတော့မယ် ... ကျွန်မတို့ ရှင်ဦးက အကူအညီတစ်ခု လိုချင်တယ် ...”

“ကျွန်မဟာ စွမ်းဆောင်နိုင်တာမျိုး ဖြစ်မလား ...”
“သိပ်ဖြစ် ...”

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်က မကူညီဘူးဆိုရင်ကောဗျာ ...”

“ရှင် ... ယုဝါနဲ့တစ်သက်လုံး ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့ရှင်”

“အခု ကျွန်တော့်ကို စောစီလမ်းကိုလာခဲ့ပါ ... ယုဝါနဲ့တွေ့ရမယ်ဆိုတာကကော ...”

“ဒါကတော့ ... ယုဝါနဲ့တွေ့မပေးသေးခင် ... အပေးအယူကိစ္စကိုတော့ ပြောရမှာပဲပေါ့ ... ရှင်နဲ့အပေးအယူတည်တာနဲ့ ယုဝါကို ရှင်တွေ့ကိုတွေ့စေရမယ် ...”

“ခင်ဗျား ကတိမတည်ရင်ကော ...”

“ကျားဟာ ... သတ္တဝါတွေကို ကိုက်သတ်စားတတ်ပေမဲ့ သူ့မှာ သူ့မာနနဲ့ သူ့သိက္ခာတော့ရှိတယ်ပေါ့လေ ... ကျားဟာ ဘယ်တုန်းက မြက်စားဖူးလို့လဲ ... ကျွန်မတို့အဖွဲ့ဟာ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်း လုပ်ပေမဲ့ ... ပေးပြီးသား ကတိကိုတော့ တည်စေရတယ် ... ဒီလိုကတိမတည်ရင် ဥပဒေအပြင်ဘက်မှာ လုပ်ငန်းလုပ်နေသူတွေအချင်းချင်း သတ်ပွဲတွေတစ်ဂျိန်းဂျိန်း ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့ရှင် ... ဒီတော့ ရှင်နဲ့အပေးအယူတည်တာနဲ့ ယုဝါကို ရှင်တွေ့ရပြီမှတ် ... အဲ ... ရှင်ဘက်ကလည်း ကတိတည်ရမှာနော် ... ရှင်ကတိမတည်ရင်တော့

စောမူနန်းက ဆက်မပြောဘဲ သူမ၏ ပခုံးလှလှထို
သာ တွန့်ပြလိုက်သည်။

“ကတိမတည်ရင် ဘာပြုမှာလဲ ...”

“သတိပွဲပေါ့ ... ကိုနောင်ကက်ဆွေရဲ့ အလောင်းဟာ ...
ရေတွင်းပျက်ထဲရောက်ချင်ရောက်နေမယ် ... လမ်းဘေး
ရေမြောင်းထဲ ရောက်ချင်ရောက်နေမယ်ဆိုပါတော့ ... ဒါက
လည်း အပေးအယူတည့်ပြီးမှ ကတိမတည်ရင်ပြောတာပါ”

“ကဲ ... ပြော ... ကျွန်တော် ဘာပေးရမလဲ ... ယူရမှာထ
တော့ ယုဝါမှန်း သိပြီလေ ...”

“အဲဒါကျတော့ ကျွန်မမှာ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူး ... ရှင့်ထံ
သီးသန့်ပြောမဲ့သူ ရှိတယ် ... အဲဒီလူဆီမှာပဲ ယုဝါက ရှိနေ
တာ ...”

“ကဲ ... အဲဒီလူနဲ့တွေ့မယ်ဗျာ ... ယုဝါနဲ့တွေ့မယ် ... အဲ
ဘာလဲ ... ကျွန်တော် သီးသန့်တွေ့ရမယ်ဆိုတဲ့လူဟာ ...
ကိုအောင်စည်ပဲ မဟုတ်လား မစောမူနန်း ...”

“စောမူနန်းက ပြုံးပြန်သည်။

“ဟိုကျတော့ တွေ့မှာပေါ့ ... ကဲ ... ခဏလေးစောင့် ...
ကျွန်မ အိပ်ခန်းထဲက သန့်ရှင်းရေးဝင်လိုက်ချင်လို့ ... မကြာ
ပါဘူး ခဏပါ ...”

စောမူနန်း အိပ်ခန်းဝင်သွားသည်။ ယေဘုယျအား
ဖြင့် အိပ်ခန်းနှင့် ရေအိမ်တွဲထားတတ်သည်။ မဟုတ်လား။

နောင်သက်ဆွေက စောမူနန်းကိုစောင့်ရင်း ...

စီးကရက်သောက်ရန် ဂျာကင်အိတ်ထဲရှိ စီးကရက်ဘူးနှိုက်ယူသည်။
ဂျာကင်အိတ်ထဲရှိ ဦးငွေငြိမ်း ယာယီပါမစ်ထုတ်ပေးထားသော
ဆာနတ်လေးပါလားသည်ကို လက်ဖြင့်ဖမ်းမိသည်။

ယခုလောက်ဆို ကိုညွန့်ဦး၊ ကိုဒေဝါတို့ ရန်ကုန်ပြန်
သွားကြပြီ ပေပဲလား။

စီးကရက်ဘူးမှ တစ်လိပ်ထုတ်ယူမီးညှိ ရှုဖွာနေမိ
သည်။

စီးကရက်ထက်ဝက်ပင် မကျိုးမီ စောမူနန်း ပြန်
ထွက်လာသည်။

နည်းနည်းပါးပါး အလှပိုင်ပြင်လာမှန်း နောင်သက်
ဆွေ သတိထားမိသည်။ အင်း သိန်းငါးဆယ်တန်ကြီးပါလားဟု
နောင်သက်ဆွေ ရင်ထဲက ပြုံးမိသည်။ သို့တိုင်အောင် သူမက နောင်
သက်ဆွေကို လက်ထပ်ချင်ပါသည်။ သိန်းငါးဆယ်ပါလာဖို့ မလိုပါဟု
ဆိုလာလျှင်တောင် နောင်သက်ဆွေက ဦးခေါင်းကို ဒရစပ် ယမ်းပြု
ငြင်းဆန်မည်သာ။

နောင်သက်ဆွေအဖို့ ယုဝါမှ ယုဝါသာလျှင် မဟုတ်
လား။ ဘယ်လောက်ငွေတွေ့ပါပါ။ ဘယ်လောက် ရုပ်ချောချော
ယုဝါနေရာတွင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားမထိုးနိုင်သောကြောင့်ပါတည်း။

“ဆရာကြီး ဝိုင်လှချည်လား ... ကြည့်လှချည်လား ... လာ
သွားကြစို့တော့လေ ...”

နောင်သက်ဆွေ စီးကရက်ထက်ဝက်ကျိုးကို ပြာခံ
ခွက်ထွင် ထိုးချေပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ ရှေ့မှသွားသော စောမူနန်း

၏ နောက်မှလိုက်သွားသည်။ ခြံထဲတွင်ရပ်ထားသော ဆန်နီဆလွန်
ကားဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ကားပေါ်ရှိ မောင်းသူနေရာတွင်
မောင်းသူအသင့်ရှိနေသည်။

“ကိုနောင်သက်တွေ့ရှေ့မှာ ထိုင်ပေါ့ ...”

နောင်သက်တွေ့ ပြုံးရပြန်သည်။ သိန်းငါးဆယ်တန်
ကြီးက နောင်ခန်းကူရှင်တွင် သူမနှင့်အတူ မိမိတွဲထိုင်လျှင် သိန်း
ငါးဆယ်တန်ဖိုး ကျသွားမည်ကို စိုးရိမ်ဟန်တူပါလေ၏။ ရှေ့ခန်းမှာ
ပင် ထိုင်လိုက်သည်။

“မောင်းတော့ဟေ့ ရှိန်းမောင် ... ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ
မင်းသိပြီးသားပဲ ...”

ရှိန်းမောင်ဆိုသည့် မောင်းသူကို နောင်သက်တွေ့
ယခုမှသေချာကြည့်မိသည်။

ရန်ကုန်ကမ်းခြေဦး ဟိုဘယ်မှာတုန်းက ကိုအောင်
စည်အခန်းသို့ မိမိကိုလာခေါ်သွားသော စားပွဲထိုးဖြစ်မှန်း နောင်
သက်တွေ့ မှတ်မိသည်။

ရှိန်းမောင်က မောင်းထွက်လာသည်။ ဘယ်ကိုပဲ
မောင်းမောင်း ခံနိုင်သက်တွေ့က လမ်းတွေမှမသိတာ မောင်းရာ
သို့ လိုက်ပါဖို့သာ ရှိသည်။

နောင်သက်တွေ့ လမ်းတွေ အိမ်တွေကို မှတ်သားဖို့
စိတ်မကူး။

အကြောင်းမူ ယခုရောက်ခဲ့သော စောစီလမ်းမှ
မစောနန်းမူ၏ တစ်ထပ်တိုက်အိမ်လေးသည် နောက်တစ်ခါသွားပါ

အိမ်ရှင်အသစ်ပုံစံ အသစ်ဖြစ်နေပြီမို့သည်။ ထိုအိမ်ရှင်သစ်က
အာမူနန်းကို သူတို့မသိပါ။ နာမည်ပင်မကြားဘူးပါဟု ဖြေလေမည်

ကိုအောင်စည်ကို လှုပ်ရှားပုံကိုက နေရာအတည်
ထားရှိခြင်းမျိုး မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

(၁၄)

ရှိန်းမောင်သည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ကားကိုသာ ဖိမောင်းနေသည်။

ကားပေါ်ရောက်ပြီးနောက် စောမူနန်းကလည်း စကားမပြောတော့ပေ။

နောင်သက်ဆွေစိတ်ထဲတွင် သို့လော သို့လောနှင့် ငြိမ်သက်စွာပင် လိုက်ပါခဲ့သည်။

မြို့စွန်သို့ ရောက်လာပုံရသည်။ အိမ်တွေတစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ် အလှမ်းကွာသော အစွန်အဖျား ဖြစ်သည်။

မောင်းလာရာမှ မြေနှိလမ်းရှိရာ လက်ဝဲဘက်သို့ ကားကွေ့ဆက်မောင်းသည်။ ပြီး တစ်ခဏမှာပင် ခြံကြီးတစ်ခြံသို့ သို့ ကားမောင်းဝင်ရောက်လာပါ၏။ ခြံအလယ်တွင် နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးရှိသည်။ ခေတ်မီလှပသော တိုက်အိမ်လေး ဖြစ်ပါ၏။

နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်၏ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရှိန်း

ဆင်က ကားရပ်လိုက်သည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။

ရှိန်းမောင် တံခါးခေါက်စမ်း၊ ထုံးစံအတိုင်းခေါက်။

ရှိန်းမောင်က ပထမသုံးချက်ခေါက်သည်။ ငါးစက္ကန့်

ခြားပြီး နောက်ထပ်နှစ်ချက် ခေါက်သည်။ နောက်ထပ် ငါးစက္ကန့်

ခြားပြီးမှ သုံးချက်ထပ်ခေါက်သည်။

အတွင်းမှ တံခါးဖွင့်လိုက်ပါ၏။

ပွင့်သွားသောတံခါးပေါက်တွင် ကျွဲပေါက်ကို နဂါးသည် မားမားကြီးရုပ်ပြီး နောင်သက်ဆွေတို့ အပြုံးခံအပြောဖြင့် နှုတ်ဆက် စကားဆိုပေသည်။

“ဪ... ကိုနောင်သက်ဆွေပါလာသားပဲ ... က ... အထဲဝင် ...”

စောမူနန်း ရှေ့ကဝင်သည်။

နောင်သက်ဆွေက နောက်မှဝင်လိုက်သည်။

ရှိန်းမောင်က အိမ်ထဲမဝင်ဘဲ အပြင်မှာပင် ကျန်ခဲ့သည်။

နောင်သက်ဆွေအဖို့ တွေးကြည့်လျှင် ခြင်္သေ့ရုထဲဝင်ခဲ့သော သမင်တစ်ကောင်လို ဖြစ်နေသည်။ ကိုနဂါး၊ ကိုအောင်စည်တို့သည် တကယ့်ဒုစရိုက်ကောင်ကြီးတွေ ဖြစ်သည်။ ကိုနဂါးချိုပိုး သယ်ယူပြေးသော မစ္စတာဒေးဗစ်သည် နောက်နေ့တွင် အလောင်းအပြစ် လမ်းဘေးတွင် တွေ့ရသည်ကို သတိရမိသည်။

မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်တွင် မသေ

တစ်ခု အတီးခံရဖူးခဲ့ပြီ။

ဪ ... ယုဝါအတွက် နောင်သက်ဆွေ စွန့်လွှန်းလှပါတကား။

အထူးသဖြင့် နောင်သက်ဆွေအဖို့ တောင်ကြီးမြို့ အရှေ့အနောက်တောင်မြောက်ကိုပင် မသိသေး။ ဘယ်နေရာ ရောက်နေမှန်းလည်းမသိ။ အကြောင်းဖြစ်လာ၍ အပြင်သို့လွှတ်အောင် ပြေးထွက်နိုင်သည်ဆိုဦးတော့ ရဲစခန်းဘယ်နေရာကွင် ရှိမှန်းမသိ။

ရန်ကုန်မှာဆိုပါက လမ်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် မိမိဘယ်အရပ် ဘယ်လမ်းကိုရောက်နေမှန်း ဒက်ခန့်သိသည်။

မတတ်နိုင်ပြီ။

ရိုင်းရိုင်းပုံခိုင်းရလျှင် ဝက်ဖြစ်မှတော့မစင်မကြောက်တော့ပြီ။ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပလေ့စေတော့။

အသက်ကို ဉာဏ်ဖြင့်စောင့်ဖို့သာ အဓိကထားလိုက်တော့သည်။

“လာ ... လာ ... လာဗျိုး ... ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ကောင်းမြတ်သောမင်္ဂလာနဲ့ ကိုနောင်သက်ဆွေကို ကြိုဆိုပါတယ်”

ကိုအောင်စည်၏အသံကို ကြားရသည်။ လူတစ်ယောက်လုံးကိုလည်း တွေ့မြင်ရပြီ။

ကိုနဂါး၊ ကိုအောင်စည်နှင့် ယုဝါတို့သည် ပိုကားကစားနည်းနှင့် ပြောရလျှင် သုံးချပ်တွဲ အတွဲတစ်တွဲ ဖြစ်နေပါ၏။

ကိုနဂါးနှင့် ကိုအောင်စည်ကို တွေ့ရပြီဆိုလျှင် ယုဝါ

ကို တွေ့ရတော့မည်မှာ မလွဲဧကန်ဟု တွက်နိုင်ပေပြီ။

ကိုအောင်စည်က ဧည့်ခန်းဆိုဟာတွင် ထိုင်နေရာမှ ထလာပြီး နောင်သက်ဆွေကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆီက်သည်။

မို့ဖားများတွင်ကိုနဂါးမှအပ အားလုံးထိုင်ကြသည်။

ကိုနဂါးကတော့ အနီးဆုံးပြတင်းပေါက်ကို ကျောခိုပြီး ရပ်နေသည်။

“ကျွန်တော်ကစပြီး တောင်းပန်စကားပြောရမှာပဲ ...

ရန်ကုန် ကမ်းခြေဦးဟိုတယ်မှာ ကျွန်တော့လူတွေ ကိုနောင်

သက်ဆွေကို လက်လွန်သွားတဲ့အတွက် တောင်းပန်တာပါ။

ကိုနောင်သက်ဆွေ နဂိုအတိုင်း ပြန်ကောင်းပါ့မလားလို့

တောင် ကျွန်တော် စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်ရပါသေးတယ် ... ”

နောင်သက်ဆွေက ပြုံးပါ၏။

ကျွန်တော့်ကို အကျော်အမော် ဗေဒင်ဆရာတွေက ဟောထားတယ်။ ကျွန်တော် အသက်ရှစ်ဆယ်အထိ ကောင်းစွာ

ပကတိ ကျန်းမာစွာရှိမယ်တဲ့ဗျ ... ။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

နောင်သက်ဆွေ တမင်ခွဲပြောမှန်းသိသောကြောင့်

ကိုအောင်စည်က ရယ်ပါ၏။

“ဟုတ်မယ် ... ဟုတ်မယ် ... ကိုနောင်သက်ဆွေဟာ

ဗေဒင်ဟောကိန်းအားကိုးနဲ့မို့ အလွန်မိုက်မဲတဲ့ အပြုအမူတွေ

ပြုတာလို့ပဲ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါ့မယ် ... ”

နောင်သက်ဆွေ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ရှာဖွေမှုက လုံးဖြင့် ယုဝါကို တိုက်ထဲတွင် ရှာဖွေကြည့်သည်။

သားနားခမ်းနားပြီး ဖုန်မှုန့်တစ်မှုန့်မရှိအောင် ပရိ
ဘာဝတွေက သန့်စင်တောက်ပပါ၏။

သို့သော် ဤနေရာ ဤအိမ်သည် နက်ဖြန်ကျလျှင်
တစ်မျိုးသောပုံစံဖြင့် သူတို့စခန်းမဟုတ်တော့ပြီမှန်းကိုလည်း နောင်
သက်ဆွေ သိသည်ပင်။

ယုဝါကိုမတွေ့ရပေ။ ကိုအောင်စည်နှင့်အပေးအယူ
စကားမတည့်သေးမီ ယုဝါကို တွေ့ရမည်မဟုတ်သည်ကို နောင်
သက်ဆွေ သဘောပေါက်ရပါ၏။

“မစောမူနန်း ပြောထားလို့ ကျွန်တော်သိသင့်သလောက်
သိထားပြီးပြီ ကိုအောင်စည် ... တကယ်လို့သာ ကမ်းခြေဦး
ဟိုတယ်မှာ တွေ့ကြစဉ်ကတည်းက အပေးအယူစကား
ပြောပြီး သင့်မြတ်ရင် ... ယုဝါထို့ ပြန်တွေ့ပေးမယ်လို့ ...
ကိုအောင်စည်ပြောခဲ့ရင် ... ကျွန်တော်က ဦးငွေငြိမ်းတို့
ကိုညွှန်ဦးတို့နဲ့တောင် ပူးပေါင်းစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ဗျာ”
“ဒါတွေ ပြန်ပြောနေလို့ အကြောင်းမလူးတော့ဘူး ကိုနောင်
သက်ဆွေ ... မှန်တာပြောရရင် ... ရန်ကုန်က ကမ်းခြေဦး
ဟိုတယ်နဲ့ ဒီတောင်ကြီးက နွေမိုးဆောင်းကလပ်သာ မပြု
ကွဲရင် ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ကိုနောင်သက်ဆွေနဲ့အပေး
အယူ လုပ်စရာပြောစရာလည်း တစ်ခုမှရှိမှာမှ မဟုတ်တာ။
ကဲပါလေ ... ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ ... ”

ငြိမ်းသွားကြပြန်သည်။

နောင်သက်ဆွေကပဲ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် သူ၏ဆန္ဒကို

တဖန်ဖော်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ယုဝါကိုတွေ့ချင်တယ် ... ”

“အား ... ဟုတ်သားပဲ ... ယုဝါကိုတွေ့ချင်လို့ ကိုနောင်
သက်ဆွေ သရဲမကြောက် တစ္ဆေမကြောက်လိုက်လာတာပဲ
ဟာ ... တွေ့ရမယ် ... တွေ့ရမယ် ... ယုဝါကို ခင်ဗျားတွေ့
ရမယ် စိတ်ချ ... ”

“အခုလား ... ”

“ကိုနောင်သက်ဆွေနဲ့ ကျွန်တော်နည်းနည်းပါးပါးဆွေးနွေး
ကြလို့ ညီညွတ်သွားရင်ပေါ့ဗျာ ... အခု ကျွန်တော် ဆွေးနွေး
မှာက ... ”

စောမူနန်း ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမယ် ... ကိုစည် စောမူပြောချင်လို့ ... ”

“ပြောလေ ... စောမူ ဘာပြောချင်လဲ ... ”

“ပြောစရာရှိတာတွေ ကိုနောင်သက်ဆွေကို ရာနှုန်းပြည့်
ပြောသင့်ပါရဲ့လားဆိုတာ ကိုစည်စဉ်းစားဖို့ပါ ... မလွန်ခင်
စောမူက သတိပေးတာပါ ကိုစည် ... ”

ကိုအောင်စည်က စောမူနန်းဘက်သို့လှည့်ပြီး မပြုံး

သိစပ်တည်တည်နှင့်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“စောမူဟာ ... ကိုယ့်ကိုအမြဲတမ်း အကြံကောင်းညာဏ်
ကောင်းတွေ ပေးလေ့ရှိခဲ့တယ် ... တင်ကြိုသတိပေးလေ့
လည်း ရှိတာပဲ ... အဲဒီအတွက် ကိုယ်က စောမူကို အမြဲ
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ... စောမူ အကြံပေးတာကို

စောမူ တင်ကြိုသတိပေးတာကို ကိုယ်လက်ခံချင်မှ လက်ခံ
တယ် ... လုပ်ချင်မှ လုပ်တယ်ဆိုတာ စောမူသိပြီးသားပဲ
ကွာ ... ကိုယ့်စိတ်ဓာတ်ခံယူချက်က ယောက်ျားတွေရဲ့
အလုပ်ကို ယောက်ျားတွေရဲ့ဦးနှောက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ပြီးလုပ်
တာဟာ အကောင်းဆုံးလို့ ကိုယ်ခံယူတယ် ... ”

ကိုအောင်စည်သည် အပြောချိုပြီး လက်ပါသော
လူစားမျိုး ဖြစ်ပါ၏။

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကိုစည် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုနှောင်သက်ဆွေ
ကို တစ်အားကြီးလျှော့တွက်လို့တော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်
သူ ယူဝါနောက်ကို တစိုက်မတ်မတ် လိုက်လာတာဆိုတာ
ကို ယုံကြည်ရပေမဲ့ ... သူ ဒီလိုလုပ်လာတိုင်း စောမူတို့ဘက်
က ခံသွားရတာချည်းပဲ မဟုတ်လား ... ရန်ကုန်က ကမ်း
ခြေဦးဟိုတယ် ... ဒီကောင်ကြီးက နွေမိုးဆောင်းကလပ်
ဟာ ကိုနှောင်သက်ဆွေကြောင့် ပြုပျက်သွားရတယ် ... ဝယ်
ပေါက်တွေပိတ်ကုန်ရတယ် မဟုတ်လား ကိုစည် ... ”

“ခေါက်ထားစမ်းပါ ... ကမ်းခြေဦးနဲ့နွေမိုးဆောင်းဟာ
စာမဖွဲ့လောက်ပါဘူး ... ကိုယ်ကဲ့အတွက် အသေးအဖွဲ့ပဲ
စောမူ ... ”

“ရှင် ... ကိုစည် ... ”
“ဟိုခေါင်က စားပွဲပေါ်မှာ အင်မတန်အမျိုးအစားကောင်း
ပြီး တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ဂျပန်လုပ် နောက်ဆုံးပေါ်လက်သည်းဆိုး
ဆေး ကိုယ်ဝယ်လာတယ် ... အဲဒီမှာ စောမူသွားထိုင်ပြီး

စောမူရဲ့ လက်သည်းလှလှလေးတွေကို ဆိုးနေပါလား စော
မူ ... ”

ကိုနဂါးက ဝင်ပြောသည်။

“ကောင်းတယ် ... မင်း မှန်တယ်အောင်စည် ... မင်းစိတ်
ကူးဟာ အခုအခြေအနေအရ သိပ်ကောင်း သိပ်မှန်တယ်...
ငါတို့ရဲ့ အဓိကလုပ်ငန်းအတွက် ဒီစာရေးဆရာဆီက အကူ
အညီ ယူကိုယူရမယ် ... ဒီနည်းလမ်းကလွဲပြီး ... တခြား
ငါလည်း စဉ်း စားလို့ မရဘူး ... ”

ပြောရင်း ကိုနဂါးက စောမူနန်းကို ကြည့်လိုက်သေး
သည်။

“အမျိုးသမီးတွေရဲ့ဦးနှောက်ဆိုတာက ... မြေခွေးဦးနှောက်
ကျီးကန်းဦးနှောက်မျိုးပဲ ... ငါတို့ယောက်ျားဦးနှောက်ကမှ
ခြင်္သေ့ဦးနှောက် ကျားဦးနှောက်ပဲကွာ ... ဆက်ပြီး ဒီစာရေး
ဆရာနဲ့ ဆွေးနွေးမှာ ဆက်ဆွေးနွေးပါ ... စောမူအကြံပေး
တာတွေ ထည့်မစဉ်းစားနဲ့ ... ”

စောမူနန်း ထိုင်ရာမှထသွားသည်။

ခုနက အောင်စည်ပြောသော စားပွဲမှာ သွားထိုင်
သည်။ သို့သော် အောင်စည်ဝယ်လာပေးသော လက်သည်းဆိုးဆေး
ကိုတော့ မဆိုးပေ။

ယောက်ျားတွေအပေါ် သိန်းငါးဆယ်တစ်ရာပါမှဟာ
ရင်ကော့ပြီး မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ကြွေးကြော်ခဲ့သော စောမူ
နန်းသည် အောင်စည်နှင့်ကျတော့ ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုးပါ

လားဟု နောင်သက်ဆွေ တွေးလိုက်ပါ၏။

ကိုအောင်စည်သည် သိန်းပေါင်းမြောက်မြားစွာ ရှိပေသင့်လား မပြောတတ်။

ကိုအောင်စည်ကပင် စကားဆက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်တို့ ကိုနောင်သက်ဆွေနဲ့ ဘယ်လိုအပေးအယူလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ စောမူဆီက ကိုနောင်သက်ဆွေကြားသင့်သလောက် ကြားပြီရောပေါ့ ...”

“မစောမူနန်းဆီက ဘာကြားသင့်သလောက်မှ မကြားရသေးဘူး ... ကျွန်တော်နဲ့အပေးအယူသင့်မြတ်ရင် ယုဝါကို တွေ့ရမယ်ဆိုပြီး ဒီခေါ်လာတာလောက်ပဲ ရှိတယ် ...”

“ဒီစာရေးဆရာနဲ့ တိုရှင်းလိုရင်းကိုသာ ပြောပါလား ... အောင်စည် သူက ယုဝါကို သိပ်တွေ့ချင်နေသူပဲဟာ ...”

“ကောင်းပြီ ... ကျုပ်လိုရင်းပဲ ပြောမယ် ... ကျုပ်တို့အဖွဲ့ဟာ အဓိကဘာတွေလုပ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ နောင်သက်ဆွေ သိလောက်ပြီပေါ့ ...”

“မှောင်ခိုပေါ့ဗျာ ...”

“ဟုတ်တယ် ... အသေးစားမဟုတ်ဘူး ... အလယ်ကလတ်စားမဟုတ်ဘူး ... အကြီးစားမှောင်ခိုပဲ ... ပြည်တွင်းက တွင်းထွက်ကျောက်မျက်ရတနာအကောင်းစားတွေကို ပြည်ပမှာ ဈေးကြီးကြီးနဲ့ သွားရောင်းတယ် ... ပြည်ပက အလျဉ်းသင့်သလို ဘိန်းဖြူနဲ့ရွှေချောင်း ပြန်သွင်းတယ်”

ဤသတင်းကို ရဲထောက်လှမ်းရေးအရာရှိကြီး ဦးဌေးငြိမ်းထံမှ နောင်သက်ဆွေ ကြားခဲ့ပြီးသား ဖြစ်သည်။

ယခု ကိုအောင်စည်ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောသောအခါ တွင် ဦးဌေးငြိမ်းတို့ ရုထားသောသတင်းမှာ အမှန်အကန်ပါလားဟု ရင်ထဲက ချိုးကျူးမိသည်။

ကိုအောင်စည်က ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဟိုတုန်းကတော့ ... ဒီကပစ္စည်း ဟိုမှာဝယ်ယူတဲ့အဖွဲ့ ... အဲဒီအဖွဲ့က ပြန်ပြီး ဘိန်းဖြူ၊ ရွှေချောင်းပြန်ဝယ်ကိစ္စမျိုးတွေကို မစွတာဒေးဗစ်ကဲ့ပဲ ကျုပ်တို့သုံးတယ် ... မစွတာဒေးဗစ် အကြောင်းတွေကိုလည်း ဦးဌေးငြိမ်းတို့ကတစ်ဆင့် သတင်းထောက်ကြီးကိုအောင်မောင်းကတစ်ဆင့် ကိုနောင်သက်ဆွေ ကြားပြီးသားနေမှာပါ ...”

နောင်သက်ဆွေ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အခု မစွတာဒေးဗစ်သေသွားပြီ ... တကယ်လို့ မစွတာဒေးဗစ်အသက်ရှင်နေသေးလည်း ကျုပ်တို့က သူ့ကိုမသုံးတော့ဘူး ... သူ့ကို ဒီက ရဲထောက်လှမ်းရေးက သိသွားပြီပဲ ... အဲ ... မစွတာဒေးဗစ်သေသွားပြီးတဲ့နောက် ဦးဌေးငြိမ်းတို့ အဖွဲ့က ကျုပ်တို့ကို တအားဖိလိုက်နေတယ် ... ကျုပ်တို့ အဖွဲ့ကလူတွေကိုလည်း တော်တော်ခြေရာခံမိနေပြီ ... ဘယ်သူတယ်ဝါတွေဆိုတာကအပဲ ဦးဌေးငြိမ်းတို့ သိထားပြီ။ ကျုပ်တို့အဖွဲ့သားတွေ မလှုပ်ရှားရဲတဲ့အခြေအနေ ရောက်နေပြီ ...”

နောင်သက်ဆွေ ဘာမျှပြန်မပြော ငြိမ်၍သာနားထောင်နေသည်။

“ပစ္စည်းခြင်း အရောင်းအဝယ်လုပ်ဖို့ ချိန်းထားတာရှိနေတယ် ... အဲဒီအရောင်းအဝယ်ပျက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး ... ကျုပ်တို့ဘက်က ပျက်ကွက်ရင် ... ဒီလူတွေကို နောက်ထပ်ဆက်ဆံလို့မရတော့ဘူး ... အဲဒီတော့ ...”

“အဲဒီတော့ ... ဘာပြုလဲ ဆက်ပြောပါကိုအောင်စည် ...”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ... ကိုနောင်သက်ဆွေရဲ့အကူအညီကို ကျုပ်တို့လိုချင်တယ် ... အပေးအယူလုပ်မယ်ဆိုတဲ့စကားက ... စကားအလှသုံးတာပါ ... တကယ်က ကိုနောင်သက်ဆွေဆီက အကူအညီကို လိုချင်တာပါ ...”

“ကဲပါဗျာ ... ဘယ်နေ့ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသမှာ ပစ္စည်းတွေ ဖလှယ်မယ်ဆိုတာကိုသာပြောပါကိုအောင်စည် ... လိုရင်းက ဒါပဲမဟုတ်လား ...”

“အခု ကျုပ်ပြောသမျှက အကြမ်းဖျဉ်းသဘောပဲရှိသေးတယ် ... အဲဒီအလုပ်ကို ကိုနောင်သက်ဆွေက လုပ်ပေးမယ် ... ကူညီမယ်ဆိုတဲ့ ကတိရမှ ... ကျုပ်အသေးစိတ်ပြောမှာပါ ... ကတိနော် ... ကတိ ...”

နောင်သက်ဆွေသည် သူ၏ဦးနှောက်ကို အပြင်းအထန် အလုပ်ပေးရတော့သည်။

မိမိသည် တက္ကသိုလ်တွဲ ရုပ်ညှာတတ် လူငယ်တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ စာပေသမားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်တိုင်း

ည် ကိုယ့်လူမျိုး ကိုယ့်ဘာသာ၏အကျိုးစီးပွားကို လိုလားသူလည်းဖြစ်သည်။ မိမိရေးသားသော ဝတ္ထုများတွင် အခွင့်သင့်တိုင်း တိုင်းည်အကျိုး လူမျိုး၏အကျိုး ဘာသာ၏အကျိုးတို့ကို ထည့်သွင်းရေးသား ဖော်ပြလေ့လည်းရှိသည်။

ယခုလုပ်ဆောင်းပေးရမည်က တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအတွက် ထိခိုက်နစ်နာစေမည့်လုပ်ငန်း ဖြစ်နေသည်။

မိမိတိုင်းပြည်မှ တွင်းထွက်အစစ် အဖိုးတန်ကျောက်တုံးရတနာတွေကို ဥပဒေဆန့်ကျင်ပြီး မှောင်ခိုလုပ်ပေးရမည်။

အန် ပြည်ပအဖွဲ့မှ ဘိန်းဖြူတွေ ယူလာပေးပါက ပြည်တွင်း လူငယ် လူရွယ်တွေအတွက် အလွန်အကျိုးယုတ်စေမည်။

မိမိလုပ်ဆောင်ပေးရမည့်အလုပ်မှာ တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအတွက် အသွားရော အပြန်ပါ မိအေးနှစ်ခါနာ ဖြစ်နေသည်။

ကိုအောင်စည်! ကိုနန်းနှင့် စောမူနန်းတို့သည် နောင်သက်ဆွေထံမှ တုံ့ပြန်မှုအဖြေကတိကို စိတ်အားထက်သန်စွာ

ဆင့်စား နားစွင့်နေကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုနောင်သက်ဆွေ ...”

နောင်သက်ဆွေက ဖြည်းလေးစွာ ပြောပါ၏။

“လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ... ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းပဲ ... လုပ်ပေးရ လုပ်ငန်းသဘောကိုတော့ ... ကျွန်တော် မနှစ်သက်ဘူးပေါ့ ကိုအောင်စည် ...”

“မှန်တယ် ... ဒီကောင်းဟာ ကိုနောင်သက်ဆွေရင်ထဲမှာရှိတဲ့ အတိုင်း ပြောလိုက်တဲ့စကားပဲ ... ကိုနောင်သက်ဆွေလူ

ဟာ ... ကျုပ်တို့ရဲ့ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းကြီးကို ဘယ်မှာ
သက်နိုင်မလဲ ... ဒါပေမဲ့ ... ဒီတစ်ကြိမ် ဒီတစ်ခါပဲ ကူညီ
လို့ ... ဒီကိစ္စကူညီပြီးတာနဲ့ ယုဝါကိုလည်း ကိုနောင်သက်
ဆွေအပြီးခေါ်သွားပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရာသက်ပန် ကိုနောင်
သက်ဆွေနဲ့ယုဝါတို့ကို မနှောင့်ယှက်ပါဘူးလို့ ကတိပေး
တယ် ... ဘယ်နှယ်လဲ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ”
“တကယ်လို့ ... ဒီလုပ်ငန်းကို လုပ်ပေးဖို့ ကျွန်တော်
ငြင်းဆိုတယ်ဆိုရင်ကော ... ”

ကိုနဂါးထံမှ ဖိနပ်ခြင်းရိုက်သံ ထွက်လာသည်။
ကိုအောင်စည်ကတော့ လေအေးနှင့် ဆက်ပြော

သည်။

“ငြင်းပယ်ရင်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့ဗျာ ... ကိုနောင်သက်
ဆွေကို ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းအကြောင်း အသေးစိတ်မဟုတ်
တောင် အကြမ်းဖျဉ်း ကျုပ်က ဖွင့်ပြောပြီးနေပြီ ... အ
ကိုနောင်သက်ဆွေလည်း ထွက်ပေါက် ပြေးပေါက်မရှိ ...
ကျုပ်တို့လက်ထဲရောက်နေပြီ ... ဒီကိစ္စကို ကိုနောင်သက်
ဆွေ ငြင်းလိုက်ရင် ယုဝါအတွက်ရော ကိုနောင်သက်
အတွက်ပါ မလိုလားအပ်တဲ့ဟာတွေ ဖြစ်သွားနိုင်တာ
ကျုပ်တို့ကလည်း မလိုလားအပ်တာကို မလုပ်ချင်ဘူးဆို
တော့ ... ”

ခြိမ်းခြောက်လိုက်သောစကား ဖြစ်ပါ၏။ အသံ
ဘေးအထိ ခြိမ်းခြောက်လိုက်ခြင်းပင်။

ကိုအောင်လိုလုက ဖွင့်ဟပြီး ခြိမ်းခြောက်စကားဆို
သာလျှင် အလေးအနက်စဉ်းစားရတော့မည် ဖြစ်ပါ၏။

ကိုအောင်စည်သည် သွေးအေးသည်။ အပြောအဆို
အေးသည်။ အပြုအမူအေးသည်။ သို့သော် ရက်စက်စရာရှိလျှင်လည်း
သွေးအေးအေးနှင့် တကယ်ရက်စက်မည့်သူ ဖြစ်နိုင်ပါ၏။

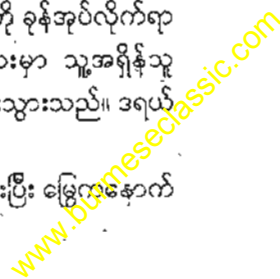
နောင်သက်ဆွေအဖို့ကလည်း သူတို့လက်ထဲရောက်
နေပေပြီ။

နောင်သက်ဆွေသည် သူ့ ကြည့်ဖူးသော Discov-
ery တိတ်ခွေတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမြင်ယောင်မိလိုက်သည်။

ပထမတစ်ခုမှာ တောထဲတွင် ဒရယ်တစ်ကောင်၏
နောက်သို့ ကျားကလိုက်နေသည်။ ဒရယ်မှာ အသက်လူပြီး ရှေ့မှ
ပြေးနေရပါ၏။ ဒရယ်က ရှေ့ကပြေး ကျားကျ နောက်မှလိုက်ဖြစ်နေ
သည်။ ဒရယ်သည် တောင်ကမ်းပါးယံတစ်ခုပေါ်သို့ အပြေးတက်နေ
သည်။ အမြင့်ကြီးအထိ ပြေးတက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ကမ်းပါးယံစွန်းသို့
ရောက်သည်နှင့် ဒရယ်က တစ်ရှိန်ထိုးပြေးရာမှ ဆက်ခနဲ ခြေစုံရပ်
ဆိုက်သည်။

နောက်မှ တစ်ရှိန်ထိုး ဇောနှင့်လိုက်လာသော ကျား
မှာ ကမ်းပါးစွန်းမှန်းမသိဘဲ အရှိန်မသက် ဒရယ်ကို ခုန်အုပ်လိုက်ရာ
ဒရယ်က ဘေးသို့နေရာရွှေ့လိုက်ခြင်းဖြင့် ကျားမှာ သူ့အရှိန်သူ
ထိန်းနိုင်ဘဲ ကမ်းပါးယံချောက်ကြီးထဲ ကျဆင်းသွားသည်။ ဒရယ်
မှာ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်သွားသည်။

ဒုတိယတစ်ခုမှာ ဖားကရှေ့မှပြေးပြီး မြွေကနောက်

မှ လိုက်သည်။ ဖားသည် ခုန်၍ ခုန်၍ပြေးရာမှ မလွတ်နိုင်တော့မှန်း သိသည်နှင့် ရုတ်ခနဲ ရပ်လိုက်ကာ မြေလိုက်လာရာဘက်သို့ ပြန် လှည့်ခုန်လိုက်သည်။ မြေမှာ အရှိန်လွန်သွားသည်နှင့် ဖားက မြေ၏ ဦးခေါင်းအောက်စပ် လည်ပင်းကို တစ်အားကိုက်ခဲလိုက်တော့ သည်။ မြေမှာ တွန့်လိန်ပြီး ဖားကို ရစ်ပတ်သော်လည်း ဖားထ မြေရစ်ပတ်နိုင်လောက်သော ခန္ဓာကိုယ်မရှိသဖြင့် မြေမှာ တွန့်ရင်း လိမ်ရင်း ဖားကိုက်ခဲသော ဒဏ်ချက်ဖြင့် အသက်သေသွားရသည်။

လစ်ကွက် ...

ဒရယ်သည် လစ်ကွက်ဖမ်းကာ ကျားကိုအနိုင်ရဖို့

အသက်ဘေးလွတ်သွားသည်။

ဖားလည်း လစ်ကွက်ဖမ်းကာ မြေကို ပြန်လှည့် ကိုက်ခဲခြင်းဖြင့် မြေသာသေပြီး ဖားက အသက်ဘေးလွတ်မြောက် သွားသည်။

နောင်သက်ဆွေအဖို့ ယခုသူတို့လက်ထဲရောက်နေ ပေပြီ။ သူတို့အလိုကို ငြင်းပယ်လျှင် ယုဝါနှင့် မတွေ့ရရုံမက မိမိလို အသက်အန္တရာယ်ပြုပေမည်။ ယခုလောလောဆည် သူတို့ကို ကူညီ ပါမည်ဟု ပူးပေါင်းရင်းမှ လစ်ကွက်ရှာရတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

“ကောင်းပြီ ... ကိုအောင်စည်တို့ လုပ်ငန်းကို ကျွန်တော် မနှစ်သက်ပေမဲ့ ... ယုဝါကို ရလိုမှုနှင့် ကျွန်တော်နဲ့ယုဝါ လွတ်မြောက်မှုအတွက် ကိုအောင်စည်တို့ လုပ်ငန်းကို ကျွန်တော်ကူညီဖို့ ကတိပေးတယ် ... ကဲ ... ကျွန်တော်

လုပ်ပေးရမှာကိုသာ အဓိကပြောပေတော့ ... ”

ကိုနဂါးပြီးသွားပြီ။ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေတော့ သည်။

ကိုနဂါးထွက်သွားပြီးနောက် အခြားလူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။

ကမ်းခြေဦးဟိုတယ် မန်နေဂျာ ဦးပြည်သိမ်းဖြစ်ပါ ၏။ ကမ်းခြေဦးမန်နေဂျာဝန်ထမ်းအဖြစ် ကိုညွန့်ဦးတို့အား အစစ် ဆေးခံခဲ့သော်လည်း ဦးပြည်သိမ်းသည် ကိုအောင်စည်တို့၏ လူဖြစ် နေမှန်း ယခုမှ သေချာသွားသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ကိုနောင်သက်ဆွေလည်း တော်တော်ကြီး စိတ်ပန်းလှပန်း ဖြစ်လှပြီပဲဗျာ ... အသေးစိတ်ကိုတော့ နက်ဖြန်ကျမှ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ပြောမယ် ... ခင်ဗျား အဓိကတွေ့ချင်နေတဲ့ ယုဝါနဲ့တွေ့ပြီး စိတ်ချမ်းသာကိုယ် ချမ်းသာ နေလိုက်ပေဦး ... ”

တစ်ဆက်တည်းပင် စားပွဲတွင်ထိုင်နေသော မမစာ မှုနန်းအား ကိုအောင်စည် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“စောမူရေ ... တို့မိတ်ဆွေကြီး ကိုနောင်သက်ဆွေကို ယုဝါ ဆီခေါ်သွားပေးလိုက်ပါတော့ကွယ် ... ”

စောမူနန်းက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ထိုင်ရာမှထကာ လှေကားဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ကဲ ... ကိုနောင်သက်ဆွေ နောက်ကလိုက်သွားပေတော့” နောင်သက်ဆွေက မဆိုင်းမတွပင် မစောမူနန်း

နေ့ထက်မှ လိုက်သွားသည်။ အပေါ်ထပ်ရောက်ပြီး စကြိုကော်ရစ်ခါ
ဆတိုင်း ဆက်လျှောက်ရသေးသည်။

သော့ခတ်ထားသော အခန်းတစ်ခန်း၏သော့ကို
ခွင့်ပေးလိုက်သည်။

ပြီး ဘာတစ်ခွန်းမျှ စကားမဆိုဘဲ စောမူနန်း ပြန်
လှည့်သွားသည်။

နောင်သက်ဆွေသည် စောမူနန်းသော့ခလောက်
ခွင့်ပေးခဲ့သော အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ အထဲသို့ ဝင်လိုက်ပါ၏။

(၁၅)

“ယုဝါ ...”

တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ထက်ဝယ် ... ဟိုဘက်သို့
စောင်း ဒီဘက်သို့ ကျောပေးထားသော ကိုယ်တစ်စောင်းလှုံနေ
သည့် ကိုယ်ထည်ကိုယ်လုံးလှလှလေးကို ကျောဘက်မှမြင်ရစေကာ
မူ နောင်သက်ဆွေ သိပ်ကိုချစ်ရသည့် ယုဝါ၏ ကိုယ်လုံးလေးမှန်း
သိပါ၏။

နောင်သက်ဆွေက ‘ယုဝါ’ဟု ဖွဖွညင်လေး ခေါ်သံ
ပြုလိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်း ဒီဘက်သို့ ယုဝါစောင်းလှည့်လိုက်သည်။

အခန်းဝတွင် မားမားကြီးရပ်နေသော နောင်သက်
ဆွေကို ယုဝါ ပထမတော့ ကြောင်ကြည့်နေရှာသည်။

ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသောကြောင့် အိပ်မက်
လေလားဟု ယုဝါဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေပုံရသည်။

‘ယုဝါ’ ဒုတိယအကြိမ် နောင်သက်ဆွေအသံ ထွက်

ပေါ်ပြန်သည်။

“ဟင် ... ကိုကိုနောင် ... ကိုကိုနောင် ... ”

နှုတ်မှရေရွတ်ရင်း ယုဝါလူးခနဲလိမ့်ခနဲထသည်။

အူယားဖားယား ခုတင်ထက်မှဆင်းကာ နောင်သက်ဆွေရှိရာသို့
ဒရော့ဘောပါး လှမ်းလာသည်။

နောင်သက်ဆွေက လက်နှစ်ဖက်ဆန့်ထားကာ

ယုဝါကို ကြိုဆိုပါ၏။

ယုဝါမှာ မိခင်ပျောက်ကလေးငယ် မိခင်ကို ဖြုန်းခနဲ

ဘွားခနဲ ပြန်တွေ့ရသည့်နယ် ပုံသွင်ရှိပါ၏။

နောင်သက်ဆွေကလည်း သားပျောက်မိခင်နှယ်

ဖိနပ်မစီး ထီးမဆောင်း နေပူ မိုးရွာမရှောင် သားငယ်ကို လိုက်ရှာ
ပြီး ဘွားခနဲ သားငယ်ကို ပြန်တွေ့ရသောမိခင်နှယ်ပါတည်း။

ဆန့်ထားသောလက်နှစ်ဖက်ထဲသို့ ယုဝါတိုးဝင်လာ

သည်။ သူမ၏ကိုကိုနောင်ကို အတင်းဘက်ထားသည်။

နောင်သက်ဆွေကလည်း ဂိုတုန်းကလိုပင် ယုဝါ၏

ကျောပြင်တစ်ခုလုံးကို မြွေကြီးလင်းမြွေရစ်ပတ်သလို ကျစ်ကျစ်ထိ
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖက်ထားပြီး ပါးချင်းမရွာစတမ်း ကပ်ထားသည်။

ယုဝါ၏ မျက်ဝန်းအိမ်မှ စီးကျလာသော မျက်ရည်

နွေးနွေးသည် နောင်သက်ဆွေ၏ ပါးပြင်သို့ ကူးစက်သွားသည်။

“ယုဝါ ... ”

“ကိုကိုနောင် ... ”

အပြန်အလှန်ခေါ်၊ အပြန်အလှန်ထူးရုံမှလွဲပြီး စကား

ပြောနိုင်ကြသေး။

“ယုဝါငိုနေတယ် ... အခု ကိုကိုနောင်နဲ့ပြန်တွေ့ပြီပဲဟာ”

“ဝမ်းသာလွန်းလို့ ထွက်လာတဲ့မျက်ရည်ပါ ကိုကိုနောင်ရယ်၊

ကိုကိုနောင်နဲ့ ပြန်တွေ့ရတာ ယုဝါဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ ...”

နှစ်ယောက်သား ပူးပူးကပ်ကပ် အပြန်အလှန်ဖက်

ဘားသည့်ကြားကမင် တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်လေးဆီသို့ လာခဲ့ကြ
သည်။

ယုဝါတွဲပြီး ခုတင်ထက်တွင် ခြေတွဲလဲထိုင်လိုက်ကြ

သည်။

ယုဝါက မျက်ရည်တွေကြားကပင် သူမကိုကိုနောင်

၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပေသည်။

“ဘာလို့ ဒီအထိ လိုက်လာခဲ့ရတာလဲ ကိုကိုနောင်ရယ် ...

တကယ်တော့ ယုဝါရှိတဲ့အရပ်ဟာ ... ကိုကိုနောင်လိုလူ

မလာအပ်တဲ့အရပ်ပါ ... ကိုကိုနောင်ဟာ ကျီးကန်းအုပ်ထဲ

ရောက်လာတဲ့ ဟင်္သာဖြစ်တော့မယ် ... ဒီလူတွေက ကိုကို

နောင်ကို ဝိုင်းထိုး ... ဝိုင်းဆတ် ... ဝိုင်းအာကြမဲ့သူတွေပဲ”

“ကိုကိုနောင်အကြောင်းစကား ဘေးဖယ်ထားယုဝါ ... ဒီလူ

တွေကကော ယုဝါကို ဝိုင်းထိုး ... ထိုင်းဆိတ် ... ဝိုင်းအာ

ကြသလားဟင် ... ကိုကိုနောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ယုဝါကို ဝိုင်း

ပြီး နှိပ်စက်ကြသေးလား ... ”

“လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ကြပါဘူး ကိုကိုနောင် ... အခု

အထိုင် အစားအသောက်လည်း ကောင်းကောင်းမှန်မှန်ပဲ

ထားပါဟယ် ... ဒါပေမဲ့ ကိုကိုနောင်ရယ် ... ”
ယုဝါ စကားရပ်ထားသည်။ ငိုရှိုက်ခြင်းလေး ပြန်ဖြင့်
လာသည်။ နောင်သက်ဆွေက ပိုမို၍ ယုယကျင်နာစွာ တိုးပြီးဖက်
ထားလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ... ဘာဖြစ်လဲ ဆက်ပြောယုဝါ ... ”

“ကိုအောင်စည်ဟာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနဲ့ အင်မတန်ရက်
စက်တဲ့ လူပါကိုကိုနောင် ... ယုဝါကိုလည်း လက်ဖျားနဲ့
တောင် မတိုပါဘူး ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ကိုကိုနောင်အနေနဲ့
ယုဝါနဲ့များပြီး ဒီကိုခေါ်တာ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ကိုကိုနောင်
မလာသင့်ဘူး ... ကိုကိုနောင်အတွက် ... အရမ်းကြီးထို
အန္တရာယ်များတယ် ကိုကိုနောင် ... ”

“မဟာအဝီစိဖြစ်ပါစေ ... ယုဝါရှိတဲ့နေရာဆိုရင် ကိုယ်လာ
မှာပဲ ယုဝါ ... ”

“အို ... ကိုကိုနောင်ရယ် ... ”

ယုဝါသည် မျက်ရည်များကြားမှပင် သုမ၏မျက်နှာ
လေးတွင် ကြည့်ရှုသော အရိပ်အယောင်သမ်းလာပါ၏။ ကိုယ်သိပ်
ချစ်သူက ကိုယ့်အား ပြန်၍သိပ်ချစ်သောကြောင့် ဘာမဆိုလုပ်မည်
ဆိုခြင်းအတွက် ယုဝါမှာ ကြည့်ရှုနေပါ၏။

“သူတို့ ကိုကိုနောင်ကို ဘာလို့အလိုရှိတယ်ဆိုတာကိုကော
ပြောပြီးပြီလားဟင် ... ”

“ပြောပြီးပြီ ... ”

“ဒါဆို ... ကိုကိုနောင်က သူတို့ခိုင်းတာ လုပ်မယ်ပေါ့ ဟုတ်

လာ ... ”

“တခြားရွေးစရာလမ်းမရှိတော့ဘူး ယုဝါ ... ”

“မလုပ်သင့်ဘူး ... ကိုကိုနောင်လိုလူအနေနဲ့ လုံးဝ သူတို့
ခိုင်းတာ မလုပ်သင့်ဘူး ... ကိုကိုနောင်က ချိုမြတဲ့သရက်
သီးပါ ... သူတို့က သိပ်ကိုခါးတဲ့ရွေးတောက်တွေပါ ... သူတို့
နဲ့ပူးပေါင်းတဲ့အတွက် ကိုကိုနောင်ဘဝမှာ ခါးသွားမယ်
ကိုကိုနောင် ... ”

ရွေးတောက်သရက် ပင်ခြင်းယုက်က သရက်ပင်
မင်း သီးချိုကင်း၊ အဆိုစကားကို ယုဝါရည်ရွယ်ပြောခြင်းပါပေ။

“ဘာတုတ်နိုင်မလဲ ယုဝါ ... ကိုယ်ပြောပြီးပြီ ... ယုဝါ
အတွက်ဆိုရင် ကိုယ်က မဟာအဝီစိကိုလိုက်ရ ... လိုက်ရ
လို့ ... ”

ယုဝါ ငိုပြန်သည်။

နောင်သက်ဆွေက ယုဝါတစ်ကိုယ်လုံးကို သူ့ရင်ခွင်
ထဲ ဆွဲသွင်းသည်။ ရင်ခွင်ထဲဝယ် ပက်လက်မော့မော့လေး ဖြစ်နေ
သော ယုဝါ၏ မျက်နှာလေးကို ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ကုဋေကုဋေဖြင့်
ငုံကြည့်နေမိသည်။

“ချစ်တယ် ... မုန်းတယ်ဆိုတာ ရင်ထဲကဖြစ်ပေါ်လာတဲ့
နှလုံးသားပါ ယုဝါ ... မုန်းပါဆိုတိုင်း မုန်းလို့မရဘူး ... ချစ်ပါ
ဆိုတိုင်းကော ချစ်လို့ရသတဲ့လား ... နှလုံးသားထဲက သူ
ဟာသူ ချစ်လာတဲ့အချစ်ဟာ တန်ဖိုးသိပ်ကြီးတယ်ယုဝါ
ကဲပါလေ ... ဒါတွေထားပါ ... ရှေ့ဆက်ပြီး ကိုယ်နဲ့ယုဝါ

ဘာလုပ်ကြမယ်ဆိုတာကိုသာ တိုင်ပင်ဖို့ ပြောကြဖို့ ...

ယုဝါက ခေါင်းတော့ညှိတ်ပြသည်။

“ယုဝါကတော့ ဘာဆွေးနွေးတတ်မှာလဲ ကိုကိုနောင် ... ကိုကိုနောင်မေဿမ္မာ ဖြေမယ် ... ကိုကိုနောင် ပြောသဒ္ဒါ နားထောင်မယ် ... လိုက်နာမယ်ပဲပေါ့ ... ”

“ယုဝါကို ကိုယ်ပထမဆုံး မေးချင်တာက ယုဝါဟာ ... ဘာ ဖြစ်လို့ ကိုနဂါးတို့ ကိုအောင်စည်တို့လက်ထဲ ရောက်နေတာ လဲ ... ရောက်နေပြန်တော့လည်း သူတို့ခိုင်းဟာတွေတို့ မလုပ်ချင်ဘဲ ဆန္ဒမပါဘဲ သူတို့ကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ လုပ်ဖူး ရမှန်း ကိုယ်သဘောပေါက်တယ် ... ”

ယုဝါ သက်ပြင်းလေးချပါ၏။ နောင်သက်ဆွေကပင် ဆက်ပြောသည်။

“ယုဝါဟာ ... ရုပ်ရော ခန္ဓာကိုယ်ရော သိပ်ချောသိပ်ပြေပြစ် တဲ့ မိန်းကလေးပဲ ... အရည်အချင်းလည်းရှိတယ် ... ကိုယ် ဆိုလိုတာက ဒီလူတွေခိုင်းတာကို သူတို့ဆီက အခကြေးငွေ ယူတဲ့အလုပ်မျိုးမလုပ်ဘဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တခြားမှာ လုပ် စားနိုင်တာပဲ ... ကုန်ကုန်ပြောရရင် ကိုယ်ကအပျိုပဲ ... ထိုက်ထိုက်တန်တန် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ယူလိုက် လည်း ရာသက်ပန်အားကိုးနိုင်တာပဲ ယုဝါ ... ”

“အို ... ကိုကိုနောင်က ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး ... ကိုယ့်ချစ် သူ့ကို တခြားယောကျ်ားယူဖို့ ပြောရသတဲ့လား ... ”

“မဟုတ်ဘူးလေ ... ကိုကိုနောင်နဲ့ မတွေ့ခင်ကပဲ သူတို့

အဖွဲ့ထဲ အရောက်မခံဘဲ ... အဲဒီလို လုပ်တာက ပိုကောင်း သေးတယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ ... နောက်ပြီး ယုဝါရဲ့မိဘတွေက ကော ဘယ်မှာလဲ ... ဘယ်သူတွေလဲ ယုဝါ ... ”

ယုဝါသည် နောင်သက်ဆွေ၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ထွက် ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီး အတည်အတန့်မျက်နှာ လေးနှင့် ပြောပြတော့သည်။

“ယုဝါ ဒီဒုစရိုက်အဖွဲ့ထဲရောက်လာတာရော ... ပြန်ပြီး ရုန်း မထွက်နိုင်တာရောတွေဟာ ... ယုဝါရဲ့စားဝတ်နေရေး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရေးအတွက် လုံးဝမဟုတ်ဘူး ကိုကိုနောင် ... သူတို့ပေးကမ်းတဲ့ အခကြေးငွေကိုလည်း ယုဝါ မမက်မောတဲ့အပြင် အဆိပ်တွေလို့တောင် မှတ်ယူ သေးတယ် ... ယုဝါလုပ်ဆောင်နေရတာတွေဟာ ... ဖေဖေ ကြောင့်ပါ ကိုကိုနောင် ... ”

“ဖေဖေကြောင့် ... ဟုတ်လား ... ယုဝါရဲ့ဖေဖေက ဘယ်သူ လဲ ... ဘာလို့ ဖေဖေကြောင့်လို ယုဝါပြောတာလဲ ... ”

“ယုဝါရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ဖခင် ဖေဖေဟာ ... ဦးပြည် သိမ်းပါ ကိုကိုနောင် ... ”

“ဟေ ... ဦးပြည်သိမ်း ဟုတ်လား ... ရန်ကုန်ကမ်းခြေဦး ဟိုတယ် မန်နေဂျာ ဦးပြည်သိမ်းကို ပြောတာလားယုဝါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကိုကိုနောင် ... အဲဒီ ဦးပြည်သိမ်းဟာ ယုဝါရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ဖေဖေပါ ... တတယ်တော့ ဖေဖေလို လူဟာ သိက္ခာ သမာဓိနဲ့လူပါ ... ဒီဒုစရိုက်အလုပ်မျိုးနဲ့

လုံးဝမအပ်စပ်သူပါ ... ဖေဖေဟာ ဟိုတုန်းက အထက်တန်း ပြု ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ပါ ကိုကိုနောင် ... ”

“ဟင် ... တကယ် ... ”

“တကယ်ပါ ကိုကိုနောင် ... ဖေဖေသိက္ခာသမာဓိသမား တစ်ယောက်ပါ ... ဖေဖေဝါသနာကိုက ကျောင်းသားတွေ ကို စာသင်ပေးမယ် ... အားလပ်ချိန်မှာ စာဖတ်မယ် ... ပတ္တလားတီးမယ်ဆိုတဲ့ လူပါ ... ”

“ဒါဖြင့် ... ဒီဒုစရိုက်အဖွဲ့ထဲ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဦးပြည်သိမ်း ရောက်သွားရတာလဲဟင် ... ယုဝါကော တက္ကသိုလ်တွေ ဘာတွေ မတက်ခဲ့ဘူးလား ... ”

“ယုဝါ ... အသက်ဆယ့်ခွန်ထဲမှာ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအောင် ခဲ့ပါတယ် ... အဲဒီ ယုဝါဆယ်တန်းအောင်တဲ့နှစ်မှာပဲ ... ယုဝါတို့မိသားစု ပြိုကွဲသွားတာပါ ကိုကိုနောင် ... ”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ယုဝါ ... ”

“အဲဒီနှစ်မှာပဲ မေမေက နှလုံးရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားတယ် ... လောကကြီးမှာ ဖေဖေလောက် မေမေ့ကိုချစ်တဲ့ယောက်ျား မျိုးဟာ ရှိမှရှိပါလေစလို့ ထင်ရလောက်အောင် ဖေဖေဟာ မေမေ့ကို သိပ်ချစ်ပါတယ် ကိုကိုနောင် ... ”

“အခု ယုဝါကို ကိုယ်ချစ်တာလောက် ယုဝါဖေဖေက ဖိပျံ မလား ... ”

ယုဝါ ပြုံးလိုက်ပါ၏။

“ဒါတော့ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့ ... ”

“အေးပါ ... စောင့်ကြည့်ပါ ... ကဲ ... ယုဝါအကြောင်းဆက် ပြော ... ”

“ဆက်ပြောရရင် ဖေဖေဟာ မေမေဆုံးသွားတာကို ပူဆွေး စိတ် တမ်းတစိတ်တွေကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ တန်ဖိုးမထား တော့ဘူး ... မထိန်းသိမ်းတော့ဘူး ... အရက်တွေဖိသောက် လာတယ် ... ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ သိက္ခာ တွေ သမာဓိတွေ အများကြီးကျဆင်းလာတယ် ... နောက် ဆုံး ပြောရရင်တော့ ကျောင်းဆရာအဖြစ်က နှုတ်ထွက်ရတဲ့ အထိပါ ကိုကိုနောင် ... အဲ ... အလုပ်မရှိတဲ့နောက် ပိုပြီး တောင် ဖေဖေ စိတ်တွေလေသွားသေးတယ် ... မေမေ့ရဲ့ လက်ထက်က စုမိဆောင်းမိထားတဲ့ ငွေတစ်သိန်းကျော်ကို ဖေဖေက စီးပွားရေးဖြတ်လမ်းသဘောနဲ့ လောင်းကစား တွေ လုပ်လာတယ် ... အဲဒီမှာတင် ကိုနဂါးတို့အဖွဲ့နဲ့ ဆက် သွယ်မိသွားတာပဲ ... ကိုနဂါးတို့ရဲ့ ဟိုတယ်မှာ ကိုနဂါးတို့ ဖွင့်ထားတဲ့ လောင်းကစားဝိုင်းမှာ ကစားတာ ... စုထားတဲ့ ငွေတွေ ရှုံးကုန်တယ် ... ကိုနဂါးက ဆက်ပြီးငွေတွေ ဖေဖေ ကို ချွေးတယ် ... ဖေဖေက ဆက်ကစားလိုက် ... ဆက်ရှုံး လိုက်နဲ့ နောက်ဆုံး ကိုနဂါးဆီက ချွေးငွေသိန်းနဲ့ချီရှိလာ တယ် ... ”

“ဩ ... ဩ ... ဩ ... သဘောပေါက်ပြီ ... ကိုနဂါးဆီက ယူထားတဲ့ သိန်းနဲ့ချီငွေကြေးအတွက် ကိုနဂါးတို့ခိုင်းတာကို လုပ်ဆောင်ပေးရတဲ့ဘဝကို ရောက်သွားတယ်ပေါ့ ... ”

လား ယုဝါ ...”

“အဲဒီအတိုင်းပါပဲ ကိုကိုနောင် ...”

“ဒါဆို ... ရန်ကုန်မှာတုန်းက ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ယုဝါ မပြောတာလဲ ... ကိုယ်ရန်ကုန်ဘဏ်မှာအပ်ထားတဲ့ ငွေတွေရှိတယ် ... လိုအပ်ရင် မိုးကုတ်က ဖေဖေနဲ့မေမေဆီ ထပ်မှာလိုက်ရင် ရသေးတယ် ...”

“ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ... ယုဝါ ကိုကိုနောင်အပေါ်ထားရှိတဲ့ နှလုံးသားမေတ္တာဟာ သိပ်အပေါ်စားတန်သွားမှာပေါ့ ... ယုဝါဟာ မြူဆွယ်တာ ဝိုင်လုံးလုပ်တာလို့ ပြောစရာပြန် သွားမှာပေါ့ ကိုကိုနောင် ...”

“မဆိုင်လိုက်တာ ... ယုဝါနဲ့ကိုယ် အသည်းချင်းဖလှယ်ထား တာပဲ ... ငွေရေးကြေးရေးလောက် ထည့်ပြောစရာမလိုဘူး ...”

“နောက်တစ်ချက်ရှိသေးတယ် ကိုကိုနောင် ... တကယ်တော့ ကိုကိုနောင်က ဖေဖေကြွေးတွေကို စိုက်ပြီးပြန်ဆပ်ပါပြီတဲ့ ကိုနဂါးတို့က ကျေကျေကပ်ကပ်လက်ခံပြီး ... ဖေဖေနဲ့ယုဝါ ကို လွှတ်ပေးမှာလားဆိုတဲ့ ငါ့သယံလည်းရှိသေးတယ် ...”

“အို ... သူ့ကြွေးပြန်ဆပ်မှတော့ မလွှတ်ပေးဘဲ နေလို့ မလား ...”

“ဒါက တခြားလူတွေမှာတော့ ဟုတ်တာပေါ့ ကိုကိုနောင် ငြိရှင်မြီစား ... ကြွေးကျေးအောင် ဆပ်လိုက်ရင် ပြီးသွားတာ ပဲ ... နောက်ထပ် ဘာမှဆက်ဆံစရာမရှိဘူး ... အခုဟာက

ခုစရိုက်အဖွဲ့ကြီးပဲ ... သူတို့ လုပ်ကိုင်ခဲ့သမျှအားလုံးသိနေတဲ့ ဖေဖေနဲ့ယုဝါ ပြန်လွှတ်လို့ ဖေဖေနဲ့ယုဝါက သက်ဆိုင်ရာမှာ ဖော်လိုက်ရင်ဆိုတဲ့ အတွေး သူတို့မှာရှိမှာ မစွတာဒေးဗစ်ကို သက်ဆိုင်ရာက မိသွားတာနဲ့ သူတို့အဖွဲ့က သတ်ပစ်လိုက် တာကိုပဲကြည့်လေ ...”

နောင်သက်ဆွေ သဘောပေါက်ရပြန်သည်။

“သူတို့အလစ်မှာ ယုဝါတို့သားအဖ လစ်ပြေးရင်ကော ...”

“ဘယ်လွတ်မလဲ ကိုကိုနောင် ... နိုင်ငံခြားထွက်ပြေး တောင် သူတို့လက်က မလွတ်နိုင်ဘူး ... ယုဝါနဲ့ဖေဖေ ထွက်ပြေးဖို့ တိုင်ပင်ကြသေးတာပေါ့ ... ယုဝါတို့အရင်ထွက် ပြေးတဲ့ အဖွဲ့သားနှစ်ယောက် ထွက်ပြေးတာနဲ့ ကိုနဂါးတို့ က အရှုရှုပြီး အသေသတ်ပစ်လိုက်တာချည်းပဲ ... မစွတာ ဒေးဗစ်လိုပဲ လက်သည်မပေါ် လမ်းဘေးမှာ အလောင်းဖြစ် သွားတယ် ... သူတို့အဖွဲ့က သိပ်လည်းကြီးမားတယ် ... သိပ်လည်းရက်စက်တယ် ... သိပ်လည်းအဆက်အသွယ် ကောင်းတယ် ကိုကိုနောင် ... ဒါကြောင့် ယုဝါတို့သားအဖ ထွက်မပြေးရဲတာ ...”

“မပူနဲ့တော့ယုဝါ ... ကိုယ်ရောက်လာပြီပဲ ... ယုဝါ သူတို့ လက်က လွတ်မြောက်စေရမယ် ...”

“နေပါဦး ... ကိုကိုနောင်နဲ့ သူတို့ဘယ်လိုဆက်သွယ်မိကြ တာလဲဟင် ... သူတို့ ကိုကိုနောင်ကို ယုဝါဆီမလွှတ်ရ၊ မဆက်သွယ်ရလို့ ဆိုထားပြီးမှ အခုကိုကိုနောင်ကို ယုဝါနဲ့

တွေ့ပေးတာ သူတို့ ကိုကိုနောင်ကို တစ်ခုခုအသုံးချတော့ မယ်မှန်း ယုဝါသိတယ် ... အသေးစိတ်တော့ မသိဘူးပေမယ့် ကိုကိုနောင် ... ”

နောင်သက်ဆွေက ယုဝါနှင့်နောက်ဆုံး တွေ့ဆုံခဲ့ပြီး ယုဝါပြန်သွားသည်မှအစ ယနေ့အထိ ယုဝါကို တွေ့နိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့ပုံ ဖြစ်ပျက်သမျှအားလုံးတို့ကို ပြောပြလိုက်သည်။

သူ့အတွက် ပင်ပန်းလွန်းရုံမက ဆေးရုံတက်ကုသရသည့်အထိ ဖြစ်ခဲ့သော နှိုးနှိုးနောင်အား ယုဝါသည် ကြင်နာလွန်းစွာဖြင့် တအားဖက်ထားပြန်တော့သည်။

“ဒါကြောင့် ဖြစ်မှာပေါ့ကိုကိုနောင်ရယ် ... ”

“ဘာကို ဒါကြောင့်ဖြစ်မှာပေါ့တာလဲ ယုဝါ ... ”

“သူတို့အချင်းချင်း တိုင်ပင်နေသံကို ယုဝါ တစေ့တစောင်း ကြားမိတယ် ... ဒီတိုင်းပြည်က ရဲထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့နဲ့ ရဲအဖွဲ့ဟာ သိပ်လျင်တယ်တဲ့ ... သူတို့အဖွဲ့ဒီမှာ ဆက်ပြီး ခြေကုတ်ယူနိုင်ဖို့ စခန်းဆက်ဖွင့်ဖို့အခွင့်အရေးမရှိသလောက် ဖြစ်သွားပြီတဲ့ ... သူတို့ တစ်ဖွဲ့လုံး အရှေ့ဘက်တိုင်းပြည်ကို ကူးတော့မယ်တဲ့ ... အဲဒါ သူတို့ဒီပြင်နိုင်းကို ကူးသွားရင် ယုဝါကိုပါခေါ်သွားမှာမို့ ကိုကိုနောင်နဲ့ ဒီတစ်သက်ဝေးကြ တော့မှာပဲလို့ ယုဝါခိုနေရတယ်ကိုကိုနောင်ရယ် ... ”

သူတို့အဖွဲ့ တခြားနိုင်ငံ ကူးပြောင်းတော့မည်ဆိုသည်ကို နောင်သက်ဆွေ ယုံကြည်ပေးသည်။ သူတို့သည် မော်လမြိုင် ရန်ကုန်တွင် စခန်းဖွင့်ကြည့်သော်လည်း အခြေမခိုင်ဘဲ ပျက်သုဉ်း

သွားရသည်ချည်း ဖြစ်သွားသည်။ ယခု တောင်ကြီးတွင်လည်း ပျက်သုဉ်းပြန်ပြီ။ သူတို့အဖွဲ့ကို ဦးရွှေခြမ်းတို့က ဘော်တော်ခြေရာ ကောက်မိထားပြီမို့ သူတို့အဖွဲ့သည် ဤမှမပြေးမဖြစ် ပြေးရတော့မည်။

“တာလို့ ခုချိန်ထိ သူတို့မပြေးကြသေးတာလဲ ယုဝါ ... ”

“ဒီမှာ လက်စသိမ်းရမဲ့အလုပ်ကြီးကြီး တစ်ခုကျန်နေသေးလို့ပဲ ကိုကိုနောင် ... အရင်းအနှီးသိပ်ကြီးမားတဲ့လုပ်ငန်းတဲ့”

“ဟုတ်တယ် ... သူတို့ရဲ့ အဲဒီလုပ်ငန်းကြီးမှာပဲ ကိုကိုနောင်ကို သူတို့အသုံးချမှာ ... သူတို့လုပ်ငန်းကြီးကို ကိုကိုနောင်က လုပ်ပေးရမယ် ... သူတို့က ကိုကိုနောင်လက်ထဲ ယုဝါကို ပြန်အပ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောတူချက်ပဲ ... ”

“ဘာတွေလုပ်ပေးရမယ်လို့ ပြောသလဲဟင် ... ”

“အသေးစိတ်ကို နက်ဖြန်ကျမှ ပြောမယ်တဲ့ ... ”

ယုဝါသည် ငေးငေးငိုင်ငိုင်လေးပြန်ဖြစ်သွားပါသည်။

ပြီး ညည်းညည်းတွားတွားလေးပြောလိုက်ပါ၏။

“ခက်တယ် ကိုကိုနောင်ရယ် ... ယုဝါအတွက် ခက်တာမှ သိပ်ကိုခက်တယ် ... ”

“ကိုယ်ရောက်လာလို့ ယုဝါနဲ့ တွေ့ကြုံပြီပဲဟာ ... ဘာကော်စရာရှိတော့လို့လဲ ... ဘာလဲ ... ကိုယ်နဲ့မလိုက်ချင်ဘဲ သူတို့အဖွဲ့နဲ့ပဲ ဟိုဘက်နိုင်ငံကို ယုဝါလိုက်သွားချင်လို့လား”

နောင်သက်ဆွေ၏ လေသံမာကျောသွားသည်။

မျက်နှာထားလည်း တင်းသွားပါ၏။

ယုဝါဟို ဒီလိုကြည့်ပြီး ဒီလေသံမျိုးနဲ့ မပြောပါနဲ့လား ကိုကို
 နောင် ... ယုဝါ ဝမ်းနည်းရလွန်းပါတယ် ... ယုဝါအခြေ
 အနေက ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာကြီး ဖြစ်နေတာ
 ပါ ... ယုဝါကိုကိုနောင်ကို သိပ်ချစ်တာပါ ... ဒီတစ်သက်မှာ
 ဒီတစ်ခါပဲ ချစ်ဖူးတဲ့အချစ်မျိုးနဲ့ ကိုကိုနောင်ကို ယုဝါသိပ်ချစ်
 တာပါ ... ယုဝါ ... ကိုကိုနောင်နဲ့ တရားဝင်လက်ထပ်ပြီး
 အဟူတူသိပ်နေချင်ပါတယ် ... သူတို့အလုပ်ကို ကိုကိုနောင်
 ဆောင်ရွက်ပေးပြီးတာနဲ့ ယုဝါကို ကိုကိုနောင်လက် သူတို့
 က ပေးအပ်မှာပါ ... ယုဝါဟာ သူတို့အဖွဲ့မှာ အရေးပါတဲ့
 သူမဟုတ်တော့ဘူးလေ ... ဒါပေမဲ့ ... သူတို့ဟာ ဖေဖေ
 ဦးပြည်သိမ်းကိုတော့ ဟိုဘက်နိုင်ငံကို ခေါ်သွားကြမှာ ...
 အို ... ကိုကိုနောင်ရယ် ... တစ်လောကလုံးမှာ ဒီအဖေနဲ့
 ဒီသမီးပဲ ရှိတာပါ ... ဖေဖေကို သူတို့ခေါ်သွားပြီး ... ယုဝါ
 ဒီမှာ ကျန်ခဲ့ရင် ဖေဖေကလည်း သမီးအတွက် နောက်ဆံ
 တင်း ... ယုဝါမှာလည်း ဖေဖေအတွက် စိတ်ပူပြီး တဖြေဖြေ
 ခံစားရမှာပါ ကိုကိုနောင် ... ”

ဒါတော့ မှန်ပါသည်ဟု နောင်သက်ရွေရင်ထဲက

ခံယူပါ၏။

“ကောင်းပြီ ... အဲဒီအတွက်လည်း ယုဝါမပူနဲ့ ... နက်ဖြန်
 မနက်မှ သူတို့နဲ့ကိုယ် အသေးစိတ်ဆွေးနွေးရမှာပဲ ... သူတို့
 လုပ်ငန်းအသေးစိတ်မပြောခင် ... ကိုယ်က ဦးပြည်သိမ်းကို
 ပါ ထားခဲ့ပေးဖို့ ဈေးထပ်ဆစ်မယ် ... ”

“ကိုအောင်စည်နဲ့ ကိုနန်းက အဲဒါကို လိုက်လျော့ပါမလား
 ကိုကိုနောင် ... ဖေဖေဆီမှာ သူတို့ရစရာရှိတဲ့ငွေတွေက
 သိန်းနဲ့ချီနေတာ ... ”

“ရစေမယ်လို့ ကိုယ်ထင်တာပဲ ... ကိုယ်အကဲခတ်မိသ
 လောက် ... အခု သူတို့လုပ်ရမဲ့ နောက်ဆုံးအလုပ်က ...
 နောက်ဆုံးပိတ် အိတ်နဲ့လွယ်သွားကြရမှာ ... လုပ်ငန်းက
 လည်း တန်ဖိုးသိပ်ကြီးမားနေတာဆိုတော့ ... သူတို့အဖွဲ့ထဲ
 က တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မခိုင်းရဲဘူး ... သူတို့အဖွဲ့ဝင်
 တွေအားလုံးလိုလိုကို ရထောက်လှမ်းရေး ဦးဌေးငြိမ်းတို့အဖွဲ့
 က သိထားနေတာ မဟုတ်လား ... ဒီတော့ ကိုယ်ဈေးဆစ်
 တာကို သူတို့လက်ခံမယ်လို့ ကိုယ်ယုံမိတယ် ယုဝါ ... ”

“သူတို့က လက်ခံပျံ့မယ် ... လိုက်လျော့ပါမယ်လို့ပြောပြီး
 လုပ်ငန်းပြီးသွားမှ ယုဝါတို့သားအဖကို မလွှတ်ပေးဘူး ...
 ကိုကိုနောင်ကိုလည်း အပြတ်ရှင်းမယ်ဆိုရင်ကော ... မလွယ်
 ဘူး ကိုကိုနောင် ... ”

“အဲဒီလိုဖြစ်လာရင် ကိုယ့်မှာရှိသမျှ က ဉာဏ် ဒီရိယတွေကို
 ပုံအောအသုံးချပြီး တန်ပြန်ကြံစည်ရမှာပေါ့။ ကိုယ်ဒီလောက်
 မတုံးပါဘူး ... ရှေ့ကိုခြေတစ်လှမ်းတိုးတိုင်း ရှေ့ခြေနဲ့
 နောက်ခြေ အလယ်မှာလပ်နေတဲ့ ကွက်လပ်ကို ကိုယ်
 အမြဲ ချဲ့ကြည့်တတ်ပါတယ် ... အဲဒီလိုနည်းနဲ့ လုပ်သွားမှာပါ။
 မပူနဲ့ယုဝါ ... နောက်ဆုံးမတတ်သာရင် ဘုရင့်နောင်ဖေခင်
 ဖျက်စနစ်ကို သုံးရမှာပဲ ... ကိုယ်အနိုင်ရရင်ရ မရရင်

ပြန်လမ်းမရှိ ခုခံကိုက်ခိုက်စွန့်စားမယ် ... ကိုယ် ဒီလောက်
 စွန့်စားမှာ ... ယုဝါက ကိုယ်နဲ့အတူ မစွန့်စားရဘူးလား
 ယုဝါ ... ”
 “အို ... သိပ်စွန့်စားရတာပေါ့ ... ကိုကိုနောင်နဲ့ အချိန်မရွေး
 အတူသေရတယ် သိလား ... ”
 နောင်သက်ဆွေသည် ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်လွဲချလိုက်

သည်။

“အဲဒီဝတ်စုံကြီးကို ကိုယ်နဲ့ယုဝါလက်ထပ်ပြီးလည်း
 ညှာတိုင်းဝတ်မှာလား ယုဝါ ... ”

“အဲဒီလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်ပျံ့မလဲ၊ ကိုကိုနောင်နဲ့လက်ထပ်
 တဲ့နေကစပြီး ဒီဝတ်စုံကို ယုဝါက သေတပန် သက်တစ်ဆုံး
 အမှတ်တရပစ္စည်းအနေနဲ့ ဗီရိုထဲ ထည့်သိမ်းထားလိုက်မှာ”

“ဪ ... ယုဝါရယ် ... အချစ်ရယ် ... ”

ယုဝါသည် ထိုဝတ်စုံကို လဲဝတ်လိုက်ပါ၏။

ဪ ... ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှသော ကန္တာရခရီး

ကြီးကြီးမှာပင် အပန်းဖြေနိုင်သော အိုအေစစ်ရှိတတ်ပါလား။

ချစ်ကြပါ၏။ ကြည်နူးကြပါ၏။

ရှိန်းတမြမြ ခံစားကြရပါလေ၏။

(၁၆)

“လာဗျို့ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ခင်ဗျား ဆင်းအလာကို
 ကျွပ်တို့ စောင့်နေတာ ... အခေါ်ခိုင်းရဖို့ကလည်း ခင်ဗျား
 ကိုရော ... ယုဝါကိုရော ... အနှောင့်အယှက်ပေး အားနာ
 စရာ ဖြစ်နေလို့ ... ”

မနေ့က ဧည့်ခန်းထဲမှာပင် ကိုအောင်စည်နှင့်စောမူ
 နန်းတို့နှစ်ယောက်သည် နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာ၌ ပူးကပ်ထိုင်နေ
 သည်။

ကိုနဂါးက သူရပ်နေကျ ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်နေပါ
 ၏။

ဦးပြည်သိမ်းက ရိုးရိုးငုတ်တုတ်ကုလားထိုင်ဖြင့်
 လှေကားရင်းတွင် ထိုင်နေသည်။ ကိုအောင်စည်ရှိနေသော ဆိုဖာ
 ခိုင်းတွင် ဦးပြည်သိမ်းဝင်ထိုင်ရဟန် မတူပေ။

ယာဉ်မောင်း ရိုန်းမောင်က အဝင်အထွက် တံခါးမ

ကြီးဝတွင် ရပ်နေသည်။

နံနက်(၈)နာရီအပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသော နောင်သက်ဆွေကို ကိုအောင်စည်က နှုတ်ဆက်ဖိတ်ပေါ်စကား ဆိုလိုက်ပါ၏။

နောင်သက်ဆွေက ကိုအောင်စည်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ယုဝါဆင်းလိုက်မလာသည်ကို ကိုအောင်စည်က ဘာမျှ အပြစ်တင်စကားမဆိုပေ။ ယုဝါသည် သူတို့အဖွဲ့ဝင် အနေပါသူတစ်ဦး မဟုတ်တော့ပေ။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... အားလုံး စိတ်ကျေနပ်ပါတယ်နော် ...”

“ကြားဖူးတာပဲ ကိုအောင်စည် ... ဟိုထုန်းက ထောင်တွေမှာ အေကလပ် ... ဘီကလပ်ထားတယ်တဲ့ ... ကျွန်တော်က အေကလပ်ရတယ်ပေါ့ဗျာ ...”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ကိုနောင်သက်ဆွေက စာရေးဆရာပီပီ ... စကားပြော သိပ်လိမ္မာပါးနပ်တာပဲ ... ခင်ဗျားဆိုလိုတာက ခင်ဗျားဟာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထိပ်တန်းကျကျနေတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အကျဉ်းသားလို့ဆိုချင်တာပဲ မဟုတ်လား ... အဲ ... အဲကလပ်ထက် ခင်ဗျားက သာတာတစ်ခုရှိပါတယ်ဗျာ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ...”

နောင်သက်ဆွေ ပန်းတွန့်ပြသည်။

“ကဲ ... ဆွေးနွေးကြစို့ ကိုအောင်စည် ...”

“အဲဒီအတွက်ပဲ ကိုနောင်သက်ဆွေ ဆင်းလာတာကို ကျုပ်တို့က ဘောင့်နေတာ ဟုတ်ဘူးလား စောမူ ...”

ကိုအောင်စည် ရယ်မောပြောဆိုရင်း အနီးကပ်ထိုင်နေသော စောမူနန်း၏ တင်းရင်းသော ပေါင်တံပေါ်သို့ သူ့လက်တစ်ဖက် အုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ မနေ့က စကားပြန်ဆက်ကြစို့ ... ကိုနောင်သက်ဆွေက ယုဝါကို ပြန်လို့ချင်တယ် ... ကျုပ်တို့က ကိုနောင်သက်ဆွေရဲ့ လုပ်ဆောင်ပေးချက် ... အကူအညီတစ်ခုလိုချင်တယ်။ အပြန်အလှန် လိုချင်တာတွေပေါ့ဗျာ ... အဲ ... အခုပြောမဲ့ စကားက ကိုနောင်သက်ဆွေလုပ်ပေးရမဲ့လုပ်ငန်း အစီအစဉ် အသေးစိတ်ပဲ ...”

“ဟုတ်ပါပြီ ... အဲ ... လုပ်ငန်းအစီအစဉ်အသေးစိတ်ကို ကိုအောင်စည်က ဖွင့်မပြောခင် ကျွန်တော်က နောက်တစ်ခု ထပ်ပြီး ဈေးဆစ်ချင်တယ် ... အဲဒါဈေးဆစ်လို့တည်မှ ကိုအောင်စည်ရဲ့ အသေးစိတ်အစီအစဉ်ကို ပြောပေတော့”

“ပြောပါ ... ဘာကိုဈေးဆစ်မှာလဲ ...”

“ကျွန်တော် ကိုအောင်စည်ရဲ့ လုပ်ငန်းအောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်ပြီးသွားရင် ... ယုဝါရဲ့ ဖေဖေ ... ဦးပြည်သိမ်းကို ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပြန်ထည့်ပေးပါ ...”

“အို ... အို ... အဲဒါ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကိုစည် ...”

ဟု စောမူနန်း ကပျာကယာ ဝင်ရောက်ငြင်းဆန်စကား ပြောလိုက်သည်။

“ဦးပြည်သိမ်းဆီမှာ ကိုစည်နဲ့စောမူတို့ရဲ့ အကြွေးတစ်သိန်း ကျော်တင်နေတာ ...”

“ဖဲကြွေးတွေပါ မစောမူနန်း ... ဖဲဝိုင်းကလည်း ခင်ဗျားတို့ ဖန်တီးထားတဲ့ ဖဲဝိုင်းပါ ... ဦးပြည်သိမ်းကို ထုတ်ချေးသမ္မာ ငွေတွေလည်း ကစားရင်း ... ခင်ဗျားတို့ပဲ အနိုင်ရ ... ခင်ဗျား တို့လက်ထဲ ပြန်ရောက်သွားတာ ...”

“အို ... သူ့ဟာသူ ရူးတာ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ... ကျွန်မကို ထုတ်ချေးစဉ်က ငွေသားအပြည့်ထုတ်ချေးခဲ့တာပဲဟာ ...”

“ကောင်းပြီ ... ဦးပြည်သိမ်းကို ခင်ဗျားတို့ချေးထားတဲ့ငွေ အားလုံး ... ကျုပ်က ဆပ်မယ်ဆိုရင်ကောဗျာ ...”

စောမူနန်း ပါးစပ်ပိတ်သွားရ၏။

စောမူနန်း ပါးစပ်ပိတ်သွားသော်လည်း ကိုနဂါးက ဝင်ရောက်ပြောလေသည်။

“မင်း စဉ်းစားပါအောင်စည် ... ဦးပြည်သိမ်းကို ပြန်လွှတ် ပေးရဖို့က စဉ်းစားစရာပါ ... ဦးပြည်သိမ်းကို ပြန်လွှတ်ပေး ဖို့ ငါလည်း သဘောမတူဘူး အောင်စည် ...”

ကိုအောင်စည်က ကိုနဂါးရှိရာသို့ စူးစိုက်သော အကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“က ... လာထိုင် ... ကိုနဂါး ... ဒီကိစ္စခင်ဗျားပဲ ဆက် ဆွေးနွေး ... ကျုပ်ဘေးထွက်ပေးလိုက်မယ်ဗျာ ...”

ကိုနဂါးက ကိုအောင်စည်ကို စူးခနဲစိုက်ခနဲ ပြန် ကြည့်ပြီး တင်းမာသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“မင်းတာဝန်က စီမံခန့်ခွဲရေးနဲ့ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ရေးတာဝန် ငါက တိုက်ခိုက်ရေးတာဝန်လို့ အဖွဲ့ကတာဝန်ပေးလိုက်တာ ပဲ အောင်စည် ... ဒီကောင်စာရေးဆရာနဲ့ငါက ဘာမှဆွေး နွေးစရာအကြောင်း မရှိဘူး ... ဒီကောင်ကို သတ်ပစ်လိုက် လို့ မင်း အခုအမိန့်ပေး ... ငါက အခုချက်ချင်း ဒီစာရေးဆရာ ကို သတ်ပစ်မယ် ... ဒါငါ့တာဝန် ...”

“ဒါဆိုလည်း ဟိုစပ်စပ် ... ဒီစပ်စပ်ဝင်မပါနဲ့ ... ဝင်မပြော နဲ့ပေါ့ ကိုနဂါး ...”

ကိုနဂါးကြီး ကျွဲခြီးတိုသွားသည်။

“လာဟော ... ရှိန်းမောင် ...”

ဟု လေသံမာဖြင့် ခေါ်ကာ ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် ကိုနဂါးထွက်သွားသည်။ ရှိန်းမောင်က နောက်မှလိုက်သွားပါ၏။

နောင်သက်ဆွေကိုတို၍ ရင်ထဲမှ ကျေနပ်မိပါ၏။ သူတို့ခေါင်းဆောင်ချင်း သဘောထားကွဲလေ နောင်သက်ဆွေ အတွက် အခွင့်သာနိုင်လေ မဟုတ်ပါလား။

ကိုအောင်စည်က သွေးအေးအေးနှင့်ပင်နောင်သက် ဆွေကို ဆက်မေးသည်။

“ကိုနောင်သက်ဆွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာပြောလိုက်လို့လဲ ဟင် ...”

“ကျွန်တော်က ကိုအောင်စည်တို့အလုပ်ကို အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်ပြီးရင်တောင် သူ့အဖေကို ကိုအောင်စည်တို့ လက်ထဲမှာထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်ဖို့ ...”

တင်တင်သဘောလေး ယုဝါမှာ ရှိနေတယ် ကိုအောင်စည်
ဘကယ်လို့ ယုဝါက ... ကျွန်တော်နဲ့ ပြန်မလိုက်ဘူးဆိုရင်
ကျွန်တော်ကကော ... ကိုအောင်စည်တို့အလုပ်ကို ဘာ
ကူညီလုပ်စရာလိုတော့မှာလဲ ... ဒါကြောင့် သူ့အဖေဦးပြည်
သိမ်းကို လွှတ်ပေးပြီး ... ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ထားခဲ့ပါလို့
ပြောတာ ... ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... ဒါတော့လည်း ယုဝါအဖို့ ဟုတ်တာပေါ့
ယုဝါဟာ ဖခင်က မိုက်မည်းသလောက် ... လိမ္မာတဲ့သမီးပဲ
သူ့အဖေကို တော်တော်ချစ် ... တော်တော်သံယောဇဉ်ကြီး
မှန်းလည်း ကျုပ်အရင်ကတည်းက သိပြီးသားပါ ... ယုဝါ
အနေနဲ့ သူ့အဖေကို ဘယ်မှာထားပစ်ခဲ့ရက်မှာလဲ ... ”

“ကိုစည် စဉ်းစားဖို့ကောင်းတယ်နော် ... ဦးပြည်သိမ်းဟာ
ကိုစည်တို့ရဲ့ လုပ်ငန်းအားလုံးကို သိနေတဲ့လူဖြစ်နေတယ်
သူ့ကိုလွှတ်ပေးရင် ... ”

စောမူနန်းမှာ ပြောရင်း သူမ၏စကားကို ချက်ချင်း
ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ကိုအောင်စည်၏ စူးရှသော မျက်လုံးစုံက သူမ
အား စိုက်ကြည့်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

“ကိုနောင်သက်ဆွေဟာ ... နောက်တစ်ဆင့် ဒီလိုဈေးဆန်
လိပ်မယ်ဆိုတာ ညကအိပ်ရာထဲမှာ ကျုပ်တွေ့မိသေးတယ်
ဗျ ... ရတယ်လေ ... ရတယ် ... ဒီကိစ္စက လူ့စိတ်လူမနော
အရ သဘာဝမှန်ကန်နေတာပဲ ... ဒီလိုပဲ ဈေးဆန်လာမှာပဲ
ပေါ့ ... အဲ ... ဒါပေမဲ့ ... ”

ကိုအောင်စည်က ဦးပြည်သိမ်း ထိုင်နေရာသို့ စကား
ပြောရင်း လှမ်းကြည့်ကာ ဦးပြည်သိမ်းအား ပြောကြားလိုက်သည်။

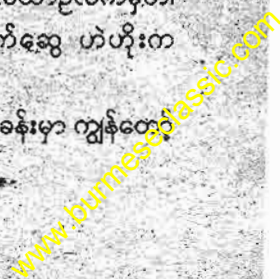
“အဲ ... ဦးပြည်သိမ်းကိုလည်း မှာလိုက်ပါရစေ ... ကလေး
တွေ ကစားသလိုပေါ့ဗျာ ... ဒီနေရာမှာ ဂေါ်လီရိုက်တယ်၊
ဟိုနေရာကျတော့ ဂျင်ပေါက်တယ် ... ဂျင်ပေါက်တဲ့အချိန်
မှာ ဂေါ်လီရိုက်ခဲ့တာကို လုံးဝကြီးမေ့ပစ်လိုက်ပေါ့ဗျာ ...
ခင်ဗျား နှုတ်မဖွာဖို့ရယ် ... အာမချောင်ဖို့ရယ်ကို ကျုပ် ...
ကျပ်ကျပ်ကြီး သတိပေးလိုက်ပါရဲ့ ... တျုပ်အနေနဲ့ ဟိုဘက်
နိုင်ငံကို ကူးသွားပေမဲ့ ... ဒီမှာ ကျုပ်တို့အဆက်အသွယ်ကျန်
ခဲ့ဦးမယ် ... ခင်ဗျား နှုတ်ဖွာ လျှာချောင်ရင် ... မစွတာ
ဒေးဗစ်လို ဖြစ်သွားမယ်ပေါ့ဗျာ ... ကဲ ... ကဲ ... လုပ်ငန်း
အကြောင်း ပြောကြဖို့တော့ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ”

ကိုအောင်စည်က ဦးပြည်သိမ်းအား တိန်းဟောက်
စကားဆိုပြီး အဆုံးတွင် နောင်သက်ဆွေဘက်လှည့်ကာ ပြောလိုက်
ပြန်သည်။

သူ၏အိတ်ထဲမှ လေယာဉ်လက်မှတ်ကိုထုတ်ယူပြီး
နောင်သက်ဆွေရှေ့တွင် ချထားလိုက်သည်။

“ဒါ ... ဟဲဟိုး ရန်ကုန်အသွားအပြန် လေယာဉ်လက်မှတ်၊
ကနေ့မှန်းလွဲ တစ်နာရီကို နောင်သက်ဆွေ ဟဲဟိုးက
ရန်ကုန်ကို လိုက်သွားပါ ... ”

“မြန်လှချည်လား ... တိမ်လွှာဟိုတယ်အခန်းမှာ ကျွန်တော့်
ပစ္စည်းတွေ ရှိနေသေးတယ် ... ”

“ထားလိုက်ပါ ... တိမ်လွှာဟိုတယ်ကို ကျုပ်ဖုန်းဆက်ထား
လိုက်ပါမယ် ... ကိုနောင်သက်ဆွေ ခဏခရီးသွားနေတယ်၊
ပြန်လာမှာလို့ ... အခု ခင်ဗျား တိမ်လွှာဟိုတယ်ကိုသွားရင်
ဦးညွန့်ဦးတို့ ကိုဒေဝါတို့နဲ့ တွေ့ချင်တွေ့နေမှာ ... ”

“အေးဗျာ ... ကိုညွန့်ဦးနဲ့ ကိုဒေဝါနှစ်ယောက်တော့ ...
ကျွန်တော် ပျောက်သွားတာကို စိတ်ပူနေကြမှာပဲ ... ”

“အဲဒီအတွက်ကိပ် ကျုပ်တာဝန်ယူထားတာပဲ ... ကိုနောင်
သက်ဆွေ ... သူတို့ ဦးငွေငြိမ်းတို့က ကိုနောင်သက်ဆွေ
ပျောက်သွားတာ ကျုပ်တို့အဖွဲ့က ဖမ်းသွားပြီလို့ ယူဆပြီး ...
ဒီကောင်ကြီးနဲ့ ဒီတစ်စုံကိပ်မှာ ခြေရာခံရှာနေတုန်း ကိုနောင်
သက်ဆွေ ရန်ကုန် ဖြန့်ခန့်ရောက်သွားစေချင်တာလေ ... ”

“ရန်ကုန်မှာ ကျွန်တော်လုပ်ပေးရမဲ့အလုပ်တွေကကော ဘာ
တွေလဲ ... ပြောပြတော့လေ ... ”

ကိုအောင်စည်က မစောမူနန်းကို တစ်ချက်ကြည့်
ကာ သူမ၏ပေါင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပုတ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ရောမူ ... ”

စောမူနန်းထိုင်ရာမှထပြီး အောက်ထပ်အိပ်ခန်းသို့
ဝင်ရောက်သွားသည်။ ငါးမိနစ်အတွင်း ပြန်ရောက်လာသည်။ သူမ၏
လက်ထဲ ဘောက်(စ်)ကင်မရာ အဟောင်းတစ်လုံးနှင့် အဝါရောင်
သံဘူးပြားလေးတစ်ခု ယူလာသည်။

ပစ္စည်းနှစ်ခုစလုံးကို အောင်စည်၏လက်သို့ ပေးအပ်
လိုက်သည်။

ကိုအောင်စည်က သံဘူးပြားဝါဝါလေးကို စားပွဲပေါ်
တင်လိုက်သည်။ နောင်သက်ဆွေကြည့်လိုက်ရာ အလိပ်(၂၀)ဝင်
ငါးသုံးလုံး စီးကရက် သံဘူးပြားလေး ဖြစ်နေပါ၏။

(ထိုခေတ်က ထိုသို့သံဘူးပြားလေးနှင့် အလိပ်(၂၀)
ဝင် ငါးသုံးလုံးစီးကရက်ဘူးများ ရှိခဲ့ဖူးသည်။)

သံဘူးပြားဝါဝါစီးကရက်ဘူးမှာ သစ်သစ်လွင်လွင်
ရှိနေပါ၏။ ငါးသုံးလုံး စာတမ်းများ ထောက်တောက်မပမင် မြင်
တွေ့နေရသည်။

ကိုအောင်စည်က ငါးသုံးလုံးစီးကရက်ဘူးဝါပြား
လေးကို နောင်သက်ဆွေအား ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

ငါးသုံးလုံးစီးကရက်ဘူးတွင် ပါလေ့ရှိသော ရွှေ
ရောင်စက္ကူပြားထဲတွင် ငါးသုံးလုံး စီးကရက်များ ရှိမနေပေ။
ရွှေရောင်စက္ကူအပေါ်တွင် ငွမ်းပါးပါးခံပြီး ထိုငွမ်းပေါ်တွင်တကယ်
အဖိုးတန် တွင်းထွက်စစ်စစ် ကျောက်မျက်ရတနာများကို တွေ့မြင်
ရသည်။

ပတ္တမြားစစ်စစ်။

နီလာစစ်စစ်။

မြစစ်စစ် တွေချည်းဖြစ်ပါ၏။ တကယ်တစ်လုံးစီ
အလိုက် တန်ဖိုး သိန်းဂဏန်းအထက်ရှိသော ကျောက်မျက်တွေ
နည်းဖြစ်ပါ၏။ သူ့အမျိုးအစားအလိုက် အရည်အသွေးတို့မှာ ထိပ်
သန်းတွေချည်း ဖြစ်ပေမည်။

“ဒီမှာမြင်ပါတယ်နော် ... ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ပတ္တမြား

စစ်စစ်က ဆယ်လုံး ... မြစ်စစ်တွေက အလုံးနှစ်ဆယ်
 နီလာစစ်စစ်က အလုံးသုံးတယ် ... စုစုပါင်း အလုံးခြောက်
 ဆယ် ... တကယ့်ထိပ်တန်းအရည်ပြည့် ထိပ်ခေါင်တွေချည်း
 ပဲ ... တွင်းထွက်အစစ်တွေချည်းပဲ ... ဒီပြည်တွင်း ကျွန်တော်
 ကောက်ချေးတောင် သိန်းကိုးဆယ်ရှိတယ် ... ပြည်ပထုတ်
 ရင် ... သိန်းတစ်ရာရှစ်ဆယ်နဲ့ နှစ်ရာကြားမှာ ရနိုင်တယ်
 ဒီဖြည့်တွင်းရာပြတ်တွေကတောင် ... ဒါတွေအားလုံး
 ကိုးသိန်းတစ်ရာနှစ်ဆယ် ရာဖြတ်ထားတယ် ... ”

နောင်သက်ဆွေသည် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မလုပ်
 သော်လည်း သူ၏မိဘများက မိုးကုတ်မှ ကျောက်မျက်ရတနာ
 အလုပ်ဖြင့် အစဉ်တစိုက် ချမ်းသာလာသူတွေမို့ နောင်သက်ဆွေ
 အဖို့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေနှင့် ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်ပါ၏။

မိမိအသိလောက်နှင့်ပင် ကိုအောင်စည်သူပြောပြနေ
 သမျှမှာ ယုတ္တိရှိသည်ဟု မှတ်ချက်ပြုမိသည်။

“ဒါတွေကို ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ ကိုအောင်စည်”
 “ကိုနောင်သက်ဆွေ ရန်ကုန်ကို ယူသွားရမယ်လေ ... ”
 “ဗျာ ... အဆန်းပါလား ... ကိုအောင်စည်တို့ ထုတ်တာ
 နိုင်ငံခြားဆိုတော့ ပြည်ပနယ်စပ်တွေမှာသာ လုပ်ငန်းလုပ်
 ကြတယ် မဟုတ်လား ... ”

“မှန်တယ် ... ခါတိုင်းမှာတော့ ကိုနောင်သက်ဆွေ ပြော
 သလိုပါပဲ ... ဒါပေမဲ့ ... ဒီတစ်ခါအားက ... ကျွန်တော်က
 မျက်လှည့်ပြလိုက်တယ်လေ ... ပြောင်းပြန် ပြန်ပြီးလုပ်

ဆောင်ဖို့ စီစဉ်လိုက်တယ် ... ”
 “ဘယ်လိုပြောင်းပြန် ... မျက်ကုည့်လဲ ... ”
 “အရင်ပစ္စည်းဝယ်နေကျ ဖလှယ်နေကျဖောက်သည်ကို
 ရန်ကုန်မှာပဲ လုပ်ငန်းလုပ်ကြဖို့ စီစဉ်လိုက်တယ် ... ရအဖွဲ့
 တွေ ရဲထောက်လမ်းရေးတွေ မျက်စိလည်အောင် မျက်
 လှည့်ပြလိုက်တာလေ ... ကိုနောင်သက်ဆွေလိုလုက
 ရန်ကုန်မှာ ဒီလုပ်ငန်း လုပ်မယ်လို့ ... ဘယ်ရအဖွဲ့ ဘယ်
 ရဲထောက်လှမ်းရေးကမှ မျှော်လင့်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး ...
 မဟုတ်လား ... ”

ကိုအောင်စည်သည် ပြောရင်း လက်ကိုင်ပဝါတစ်
 ထည် ဖြန့်ခင်းကာ ဘူးပြားလေးထဲမှ ပစ္စည်းငြား၊ နီလာ၊ မြေထွေကို
 တွန်းချလိုက်သည်။ ပြီး လက်ကိုင်ပဝါအစလေးစဖြင့် ကျစ်ကျစ်လစ်
 လစ် ချည်နှောင်ထုပ်ပိုးလိုက်သည်။

ထိုနောက် ကောက်(စိ)ကမ်းမရာဟောင်းဖင်ပိုင်းကို
 ဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုကမ်းမရာဖင်ပေါက်ထဲသို့ လက်ကိုင်ပဝါအထုပ်ကို
 ထည့်သွင်းပြီး အဖုံးပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“ဒါက ရန်ကုန်မင်္ဂလာဒုံလေယာဉ်ကွင်းက အဆင်းမှာ အစစ်
 အဆေးတွေရှိလာရင် ... အကာအကွယ်ပြောနိုင်အောင်
 တင်မရာထဲထည့်ပေးတာ ... ဟိုရောက်ရင် ကိုနောင်သ
 ဆွေက လက်ကိုင်ပဝါအထုပ်ထဲက ကျောက်မျက်ရတနာ
 ဝါးသုံးဆုံးစီးကရက်ဘူးပြားလေးထဲမှာ ပြန်ထည့်ရမယ်နော်၊
 တစ်ဘက်လှတွေနဲ့ ကျွန်တော်ကမ်းလှမ်းထားတာက

စီးကရက်ဘူးပြားနဲ့ ထည့်ပေးမယ်လို့ ပြောထားတာ ... လက်ကိုင်ပဝါထုပ်နဲ့ဆိုရင် သူတို့သံသယဖြစ်ပြီး ဂဏ္ဍိဂကျောင် တွေဖြစ်သွားနိုင်တယ် ... ”

“အဲ ... သူတို့ကလည်း အထုပ်တွေပါတဲ့ အတာချီကျေ(စ်) တစ်လုံး ပြန်ပေးမယ် ... အဲဒီ အတာချီကျေ(စ်)ကို ကိုနောင် သက်ဆွေ ကျွန်တော့်ဆီပြန်ယူလာရုံပဲ ... ”

“အဲဒီ သူတို့ဆိုတာက ဘယ်သူတွေလဲ ... ”

“ဒါကို ကိုနောင်သက်ဆွေသိဖို့ မလိုဘူး ... ”

“သူတို့ပေးလိုက်တဲ့အတာချီကျေ(စ်)ထဲက အထုပ်တွေဆို တာဇော ဘာတွေလဲ ... ”

“ဒါလည်း ခင်ဗျားသိဖို့ မလိုဘူး ... ”

“လိုတယ်ဗျာ ... သူတို့ပြန်ပေးလိုက်တဲ့ပစ္စည်းဟာ ... ဒီရောက်မှ မမှန်ကန်ဘူး ဘာဘူးနဲ့ ယူဝါတို့သားအဖကို ဒါ ကြောင့်မလွတ်ပေးဘူးဆိုတာမျိုးတွေဖြစ်လာရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ ကိုအောင်စည် ... ”

ဒါကျတော့ ကိုအောင်စည်ခေါင်းညိတ်ပြပါ၏

“ကောင်းပြီဆိုသက်ဆွေ ... ကျွန်တော်ပြောပါ့မယ် ... ဟို တစ်ဘက်က သူတို့ပေးလိုက်တဲ့အတာချီကျေ(စ်)ထဲမှာ ဘိန်းဖြူထုပ်တွေပါပဲ ... ”

“ဘိန်းဖြူကို ကျွန်တော် မကျွမ်းကျင်ဘူး ... ဂျုံမှုန့်ထုပ်တွေ ဆန်မှုန့်ထုပ်တွေ ပေးလိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ... အဲဒါ ကို ကျွန်တော် မခွဲခြားတတ်တာအမှန်ပဲ ... ”

“မစိုးရိမ်နဲ့ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ခင်ဗျားနဲ့အတူတူ ကျုပ်ရဲ့ လူတစ်ယောက်က အမြဲရှိနေမှာ ... ကျုပ်လူက ဟိုဘက်က သူတို့ပြန်ပေးတဲ့အထုပ်တွေရဲ့ ကွာလီတီကိုရော ... အလေး ချိန်ကိုရော စစ်ဆေးပြီးမှ လက်ခံမှာပါ ... အဲဒီဘက်မှာ ကျွမ်းကျင်သူပါ ... ”

“ဒါကိုလည်း အစီအစဉ်ကို တိတိကျကျ အစီအစဉ်အတိုင်း ပြောပြပါကိုအောင်စည် ... ”

ကိုအောင်စည်က စီးကရက်သံဘူးပြားလေးထဲသို့ ငါးသုံးလုံး စီးကရက်များ စီစီရီရီ ပြန်ထည့်ရင်း ဆက်ပြောပြသည်။

“ဟောဒီ ဘူးဝါပြားလေးထဲက စီးကရက်တွေကို ခင်ဗျားက လူမြင်ကွင်းမှာ ထုတ်ပြီး ... သောက်ပြပေါ့ဗျာ ... ကင်မရာ ကိုတော့ ကိုယ်နဲ့မကွာ အစဉ်တစိုက် လွယ်ထား ... မွန်းလွဲ တစ်နာရီမှာ အငှားကားတစ်စီးနဲ့ ဟိုဟိုးလေယာဉ်ကွင်းကို ကိုနောင်သက်ဆွေသွားပေတော့ ... ကိုပေတိုးဆိုတဲ့လူက ကိုနောင်သက်ဆွေကို ရန်ကုန်လေယာဉ်ကွင်းမှာ ကြိုမယ်၊ သူစီးလာတဲ့ကား ပါဗလစ်ကားကား ပစ်ကပ် ... အနီရောင် ကားနံပတ်က ‘ဒ’ အက္ခရာ ... ”

ကားနံပတ်လေးလုံးကို ကိုအောင်စည်က တစ်လုံး ချင်း ရွတ်ပြသည်ရှိ နောင်သက်ဆွေ အလွတ်ခေါင်းထဲတွင် မှတ် သားရသည်။

“အဲဒီလာကြိုတဲ့ ကိုပေတိုးဟာ ... အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကိုနောင်သက်ဆွေနဲ့အတူ အမြဲရှိနေမယ် ... ဟိုဘက်က

ပေးတဲ့အထုပ်တွေကိုလည်း ကိုပေတိုးကပဲ စစ်ဆေးပြီး လက်ခံလိမ့်မယ် ... ”

“နေဦးဗျ ကိုအောင်စည် ... ရန်ကုန်ရောက်ရင် ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင် ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းထဲက တိုက်ခန်းမှာတည်း မှာ ... ကိုပေတိုးက ဘယ်မှာတည်းမှာလဲ ... ”

“အတူတူပေါ့ ... ကိုနောင်သက်ဆွေရဲ့ တိုက်ခန်းမှာပဲ ကိုပေ တိုး တည်းရမှာပေါ့ ... ”

နောင်သက်ဆွေက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

နဂိုကတည်းက နောင်သက်ဆွေက “လစ်ကွက်” ကို

ဧရာဝတီနေသူ မဟုတ်လား။ သူနှင့်အတူ မခွဲမခွာ ကိုပေတိုးရှိနေပါ က အဘယ်မှာလျှင် ‘လစ်ကွက်’ ရပေတော့မည်နည်း။

“ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းမှာ ကိုပေတိုးဆိုတဲ့လူကို ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး ကိုအောင်စည် ... ကိုပေတိုးနဲ့ အတူသွားရ မယ် ... လာရမယ် ... ပစ္စည်းတွေ ကိုပေတိုးက စစ်ဆေး ပေးရမယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် လက်ခံတယ် ... အလုပ် သဘောအရ လက်ခံတာကို ပြောတာ ... ”

“ခင်ဗျားတိုက်ခန်းမှာ ဘာလို့ ကိုပေတိုးကို ခင်ဗျားက လက်မခံနိုင်တာလဲ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ”

“မနစ်မြိုက်လို့ပေါ့ဗျာ ... အခုကိစ္စက သူငယ်ချင်းတွေ ပျော်ပွဲစားထွက်တာမှ မဟုတ်တာ ... အတူနေ ... အတူ အိပ်ဆိုတာမျိုး ... လူစိမ်းသက်သက်ကိုပေတိုးကို ကျွန်တော် ဘယ်လက်ခံမလဲ ... အတူသွား အတူလာလုပ်ငန်းဆိုတာ

ကိုပဲ ကျွန်တော် လက်ခံနိုင်မယ် ... ”

အမှန်တော့ နောင်သက်ဆွေ ရိပ်မိပြီးသားဖြစ် သည်။

ဤအိမ်မှ ကျောက်မျက်ရတနာတွေ မိမိယူဆောင် ပြီး ထွက်လေကတည်းက မိမိလုံးဝမသိသော ကိုအောင်စည်၏ အပည့်တွေသည် မိမိအား နောက်မှခြေရာ ရှိဒိုးလိုက်ကြပေမည်။ မိမိကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာ တစ်ယောက်တည်း ကိုအောင်စည်က ထွတ်ပေးမည် မဟုတ်။ ကျောက်မျက်ရတနာတွေ ဟိုကရလာမည့် အထုပ်တွေရော တန်ဖိုးအားဖြင့် ကြီးမားလွန်းနေသည်။

ဤကြားထဲကမှ နောင်သက်ဆွေ ‘လစ်ကွက်’ ရယူဖို့ စိတ်ကူးထားသည်မှာ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး မိမိတိုက်ခန်းတွင် မိမိတစ် ယောက်သည် နေခွင့်အရယူပြီး တိုက်ခန်းမှ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဦးငွေ ငြိမ်းထဲ ဆက်ကာပြောပြမည်ဆိုသည့် ‘လစ်ကွက်’ ကို လိုချင်သော ကြောင့်ပင်။

ထို့ကြောင့် ကိုပေတိုးကို ရန်ကုန်မှ မိမိတိုက်ခန်းတွင် အတူညအိပ်မလိုချင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူး ကိုစည် ... ”

မစောမူနန်းက ကိုပေတိုးကို နောင်သက်ဆွေက သူတိုက်ခန်းတွင် အတူအိပ် အတူနေ ခေါ်မထားနိုင်ကြောင်း ပြင်း ဆိုချက်ကို လက်မခံကြောင်း ကိုအောင်စည်အား ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဟုတ်တယ် စောမူ ... ကိုပေတိုးဟာ ရန်ကုန်မှာ မိမိရပ်တိုင်

စက္ကန့်တိုင်း ကိုနောင်သက်ဆွေနှင့် အတူရှိနေသင့်တယ် ...
 ဟု ကိုအောင်စည်ကပါ ပြောလာသည်။
 “မလွယ်ရင်လည်း ဖျက်လိုက်ပေါ့ ကိုအောင်စည် ... နှစ်ဦး
 နှစ်ဖက် ဆက်စပ်ပြီး လုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်တဲ့အခါမှာ ယုံကြည်
 သင့်သလောက် ယုံကြည်စိတ်ထားပြီးမှ လုပ်ကြမှဖြစ်မှာပေါ့
 ဗျာ ... လူနှစ်ဦးဖြစ်လာမှတော့ ... ကိုယ့်ဆန္ဒ သူ့ဆန္ဒဆိုတာ
 ရှိလာစမြဲပဲ ... ဒီလို ဆန္ဒနှစ်မျိုးဖြစ်လာရင် သူ့ဘက်ကိုဆို
 ဘက် ချင့်ချိန် စဉ်းစားသင့်တာပေါ့ ကိုအောင်စည် ...”
 “ဒီမှာ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ဒီအခြေအနေအထိ ပြောဆို
 ကြပြီးမှ ဒီအစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ဆိုရင် ... ခင်ဗျားရဲ့
 ကံကြမ္မာ ဘာတွေဖြစ်သွားမယ်ထင်သလဲ ...”
 “ကျွန်တော့်ကို အပျောက်ရှင်းသတ်ပစ်ရုံရှိတော့တာပေါ့ဗျာ
 ဒီမယ် ကိုအောင်စည် ... ဒီအစီအစဉ်ဖျက်လိုက်တာနဲ့
 ကျုပ်နဲ့ယုဝါဟာလည်း ဒီတစ်သက် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခွင့်မရ
 တော့အောင် ... ယုဝါကို ခင်ဗျားတို့ ခေါ်သွားမှာသေရာ
 တယ် ... ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ခင်ဗျားတို့ခေါ်တဲ့
 နေရာကို လိုက်လာကတည်းက ကျုပ်ကိုကျုပ် သေလူလို့
 သဘောထားပြီးသား ... လာကတည်းက ယုဝါအတွက်
 ကျုပ်အသက် ပဇာနမထားဘဲ လိုက်လာတာပဲဗျာ ... ယုဝါ
 နဲ့မနီးစပ်နိုင်တော့ဘူးဆိုမှတော့ ခင်ဗျားတို့သတ်ပစ်လည်း
 ကျုပ်က သေလိုက်ရပေါ့ ...”
 နောင်သက်ဆွေသည် ပြောပြောဆိုဆို သူ့ဂျာကင်

အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ပစ္စတိုသေနတ်လေးကိုထုတ်ယူပြီး စားပွဲပေါ်တင်
 ထား ကိုအောင်စည်ရှိရာဘက်သို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။
 “က ... ကြိုက်သလို လုပ်ပေးတော့ ကိုအောင်စည် ... ကျုပ်
 ငြိမ်ငြိမ်လေးခံယူမယ် ...”
 ကိုအောင်စည်မှာ ပါးစစ်ကြီးဟသွားသည်အထိ
 နောင်သက်ဆွေ၏ သတ္တိကို အံ့ဩရတော့သည်။
 နောက်ဆုံး ကိုအောင်စည်က သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်
 ခြင့် သူ့ပေါင်နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ စုံပုတ်လိုက်သည်။
 “ကောင်းပြီလေ ... ကျုပ်ထပ်ပြီး တစ်ပတ်လျှော့ပါဦးမယ်၊
 ကိုပေတိုးကို ခင်ဗျားတိုက်ခန်းပေါ် ခေါ်မသွားပါနဲ့ ...
 ဒါပေမဲ့ ... ခင်ဗျားတိုက်ခန်းရှေ့ လမ်းဘေးမှာရပ်ထားတဲ့
 ကားပေါ်မှာတော့ ကိုပေတိုးရှိနေစေရမယ် ... ဘယ်နှယ်
 လဲ ...”
 “ဒါတော့ ဖြစ်ပါတယ် ...”
 “ဒါဆို အစီအစဉ်ဆက်ပြောမယ် ... ဒီကနေညနေပိုင်း
 ကိုနောင်သက်ဆွေ ရန်ကုန်ကိုရောက်မယ် ... ဒီတစ်ည
 တော့ အနားယူလိုက်ပေါ့ ... နက်ဖြန်ည ဆယ်နာရီမှာ
 ကိုပေတိုးက ကိုနောင်သက်ဆွေကို ကားနဲ့ခေါ်သွားမယ်၊
 ကျိုက္ကလေး ဘူတာ က တောအုပ်လေးဆီ ခေါ်သွားမှာ ...
 ချိန်းတဲ့နာရီတိတိမှာ နီညိုရောင် အက်(စ်)အီးကားတစ်စီး
 ရောက်လာမယ် ... အဲဒီနီညိုရောင် အက်(စ်)အီးကားထဲက
 ခေါင်းဆောင်က ... ‘ကုန်းပေါ်’မှာကျားလို့ ပြောမယ် ...”

ကိုနောင်သက်ဆွေက 'ရေထဲမှာ နဂါး'လို့ ပြန်အော်ပြောလိုက်ပါ ..."

"အဲဒါ ... ပစ္စည်းဖလှယ်ရေးမှာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ စကားဝှက်ပဲ ... အဲဒီနောက် သူ့ပစ္စည်းနဲ့ ကိုယ့်ပစ္စည်းဖလှယ်မယ် သူကပေးတဲ့ပစ္စည်းကို ကိုပေးတီးက စစ်ဆေးရယူလက်ခံပဲ ... ကိုယ်ကပေးတဲ့ပစ္စည်းကိုလည်း သူတို့ဘက်က ကျင့်ကျင့်သူရာဖြတ်က စစ်ဆေးမှာပဲ ... ကိုပေးတီးက သူတို့ပေးတဲ့ ပစ္စည်းဟာ အမှန်အကန်လို့ဆိုတာနဲ့ ကိစ္စပြီးသွားပြီ ကျုပ်ဆီ ကိုပေးတီးနဲ့အတူ ပြန်လာရုံပဲ ... ဒါကြောင့် လေယာဉ်လက်မှတ်ကို အသွားအပြန်အတွက် ဝယ်ထားတာ ..."

နောင်သက်ဆွေက ပြောလိုက်သည်။

"အင်း ... လွယ်လွယ်လေးပါလား ... 'ကုန်းပေါ်မှာကုန်းရေထဲမှာနဂါး'ဆိုတာနဲ့ ကိစ္စကပြီးသွားတယ်လေ ..."

"အင်း ... လွယ်မယောင်နဲ့ခက် တိမ်မယောင်နဲ့နက်တဲ့ ဖျိုးပေါ့ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ခင်ဗျား အဓိကဆောင်ရွက်တော့ ရဲထောက်လှမ်းရေးက မိမိသွားဖို့နဲ့ တခြား တို့ကို အဖွဲ့တစ်ခုခုက ဖြတ်ခုတ်မှာ မခံရဖို့ဘဲ ..."

နောင်သက်ဆွေက လေယာဉ်လက်မှတ်ကို ထောက်ယူလိုက်သည်။

"မှာစရာကုန်ပြီလား ... ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်တက်မယ် ..."

ကိုအောင်စည် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

"အလုပ်လုပ်ခါနီး စီးကရက်ဘူးဝါပြားထဲကို ဝှမ်းမပြီး ပစ္စည်းတွေ ပြန်ထည့်ဖို့ မမေ့နဲ့နော် ကိုနောင်သက်ဆွေ ..."

နောင်သက်ဆွေ ထိုင်ရာမှ ထသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ် လှေကားဆီသို့ အသွားတွင် ကုလားထိုင်ပေါ် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသော ယုဝါ၏ဖေဖေ ဦးပြည်သိမ်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆုံမိသည်။

နောင်သက်ဆွေက ဦးပြည်သိမ်းအား အဓိပ္ပာယ်ရှိသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

ဦးပြည်သိမ်း ခေါင်းငုံ့သွားဝါ၏။

နောင်သက်ဆွေ လှေကားပေါ်တက်လာခဲ့သည်။

ချစ်စွာသော ယုဝါရှိရာအခန်းသို့ နောင်သက်ဆွေ လှမ်းဝင်ခဲ့ပြန်သည်။

(၁၇)

“ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျားစာင်မရာအထဲကို ဖွင့်ပြပါ ...”
 “ဟာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တာ ... အလင်းရောင်ဝင်တာနဲ့ ရိုက်လာတဲ့ပုံတွေ ပျက်စီးကုန်မှာပေါ့ ... တပင်တပန်းရိုက်လာရတာတွေပျ ...”
 “ကျွန်တော်က တာဝန်အရပါ မိတ်ဆွေ ...”
 “အဲဒါကို ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ် ... ကျွန်တော်က ကတ်ပြားတွေလည်း အားလုံးထုတ်ပြုပြီးပြီပဲဗျာ ကျွန်တော့်တံစိကိုယ်လုံးကိုလည်းရှာပြီးပြီ ... ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းမှာ အထောက်အကူဖြစ်စေဖို့ ရိုက်ကူးလာတဲ့ ဓာတ်ပုံဖလှယ်ပျက်သွားမှာစိုးလို့ဆိုတာလည်း ထည့်တွက်ပေးပေါ့ဗျာ ...”
 မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်တွင် တာဝန်ကျအကောက်ခွန်ဝန်ထမ်းနှင့် နောင်သက်ဆွေအချီအချ ပြောနေရပေသည်။
 ပြဿနာမှာ ... လိပ်ခဲတည်းလည်းဖြစ်နေသည်။

အကောက်ခွန်ဝန်ထမ်းက နောင်သက်ဆွေအင်္ကျီအိတ်မှန်သမျှရော အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်ကတ်၊ စာပေလုပ်သားကတ်၊ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်တွေရော စီးကရက်ဘူးပြားထဲမှ စီးကရက်တွေကိုရော စစ်ဆေးပြီးနောက် ကင်မရာဟောင်းကိုဖွင့်ပြနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။
 နောင်သက်ဆွေကလည်း အပြင်းအထန် ငြင်းဆန်နေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...
 ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးလျှောက်လာသည်။ တစ်ဦးမှာ ...
 အကောက်ခွန် အရာရှိကြီးဖြစ်ပါ၏။ ကျန်တစ်ဦးမှာ ရဲစုံထောက်တို့လိုင်မင်းပင် ဖြစ်နေပေသည်။

ကိုလိုင်မင်းသည် နောင်သက်ဆွေကို သေချာမြင်ပါ၏။ သို့သော် မမြင်သလို၊ မသိသလိုပုံစံဖြင့် မျက်နှာလှဲထားသည်။
 “ဘာဖြစ်နေတာလဲဟေ့ ... မောင်ဇွေး ...”
 “ဒီမှာဆရာ ... ဒီလူက သူ့ကင်မရာကို ကျွန်တော်စစ်ဆေးဖို့ ဖွင့်ပြနိုင်တာ မဖွင့်ပြနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းနေတယ် ...”
 “သူက ဘာကြောင့်ငြင်းရတာလဲ ...”
 “သူက စာရေးဆရာနောင်သက်ဆွေပါဆရာ ... သူ စာရေးဖို့အတွက် ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်သွားပြီး ဒေသန္တရလေ့လာရင်း စာရေးတဲ့နေရာမှာ အထောက်အကူပြုဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်လာတာတဲ့ ... ကင်မရာကိုဖွင့်ပြရင် ... အလင်းရောင်မရှိဘူး သူ ရိုက်ထားတဲ့ ပလင်ဓာတ်ပုံတွေ ပျက်သွားမှာစိုးလို့တဲ့ ဆရာ ...”

အကောက်ခွန်အရာရှိကြီးက မေးစေလက်ညှိုးထောက် စဉ်းစားပြီး ...

“သူ စာရေးဆရာဆိုတာ မှန်ကန်သလား ...”

“ဒါတော့ မှန်တယ်ဆရာ ... သူရေးတဲ့ဝတ္ထုတွေ ကျွန်တော်ထွက်တိုင်းဝယ်ဖတ်တယ် ... နောက်ပြီး သူ့မှာစာပေလုပ်သားအဖွဲ့ဝင်ကတ်ပါတယ် ... အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်နဲ့ရော ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်နဲ့ရော ... စာပေလုပ်သားကတ်နဲ့ရော ဓာတ်ပုံတွေ အချက်အလက်တွေအားလုံး ကိုက်ညီတယ် ဆရာ ...”

“ဒါဆို လွတ်လိုက်မောင်ထွေး ... စာရေးဆရာ ကိုနှောင်သက်ဆွေကို လွတ်လိုက်ပါ ...”

နောင်သက်ဆွေနှင့် အကောက်ခွန်တွေ အကျိတ်အနယ် ဖြစ်နေသည်ကို မလှမ်းကမ်းမှ လူတစ်ယောက်သည် အစအဆုံး ကြည့်နေပါ၏။

ထိုသူသည် သားသားနားနားမြန်မာဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ရှုပ်ဖြူလည်ကတိုးပေါ်တွင် မီးခိုးရောင်တိုက်ပုံအင်္ကျီ ဝတ်ထားသည်။ ပုဆိုးမှာ ကျေးတစ်ရာအနက်ပေါ်တွင် ကျေးငှက်အရုပ်အဖြူလေးတွေပါရှိသော ပုဆိုးဖြစ်သည်။ အသားညိုပြီး ဆံပင်ကောက်သူ ဖြစ်ပါ၏။

ထိုသူသည် နောင်သက်ဆွေထွက်သွားရာနောက်သို့ မသိမသာအမီလိုက်လာသည်။

“ဒီမှာ ကိုနှောင်သက်ဆွေ ... ကျုပ်ကပေတိုးပါ ... ဆရာ

ကိုနှောင်စည်က ကျုပ်ကိုဖုန်းနဲ့ အားလုံးအကြောင်းကြားထားပြီးပါပြီ ... အခု ကိုနှောင်သက်ဆွေကို ကျွန်တော် လာကြိုတာ ...”

“ခင်ဗျား ကိုပေတိုးဆိုတိုင်း ကျုပ်ကယုံရမှာလား ... ခင်ဗျားအမျိုးသားမှတ်ပုံတင်နဲ့ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကိုဖြူ”

“ဟာ ... ခင်ဗျား တော်တော်သေချာတဲ့လူပဲ ... ကားပေါ်ရောက်မှ ထုတ်ပြမယ် ... အခု လမ်းပေါ်မှာ လူမြင်လို့ မသင်္ကာစရာဖြစ်ကုန်မှာပေါ့ ...”

ကားရပ်ထားရာသို့ လာခဲ့ကြသည်။

ကားမှာ ကိုနှောင်စည်ပြောသည့်အတိုင်း ‘ဒ’ အက္ခရာကတ်ပြီး နံပါတ်လေးလုံးမှန်ကန်သည်။ ပါဗလစ်ကာအနီရောင် ပစ်ကပ်ကား အမျိုးစားလည်း မှန်သည်။

“ရှေ့ ... ဒီမှာကြည့် ...”

ထားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကိုပေတိုးက သူ၏ကတ်ပြားတွေ ထုတ်ပြသည်။ မှန်ကန်ပါ၏။

ကိုပေတိုးက မောင်းပြီး နောင်သက်ဆွေက ဘေးမှ ထိုင်လိုက်ခဲ့သည်။

“တကယ်ဗျာ ... ကိုနှောင်သက်ဆွေ တကယ်မှင်မောင်းကောင်းတယ် ... ကျုပ်က အကောက်ခွန်က ကင်မရာဖွင့်ခိုင်းတော့ သွားပြီမှတ်တာ ...”

နောင်သက်ဆွေက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ စဉ်းစားစရာကို စဉ်းစားကြည့်သည်။

လေယာဉ်ကွင်းသို့ အကောက်ခွန်အရာရှိကြီးနှင့် တို့လှိုင်မင်း မိမိစီးလာသော ဟဲဟိုးလေယာဉ်ဆိုက်သည်နှင့် သူတို့ ရောက်လာသည်ကို စဉ်းစားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မိမိစိတ်ကူးက မိမိဗိုလ်အောင်ကျော်တိုက်ခန်းပြန် ရောက်မှ ဦးငွေငြိမ်းထံ ဖုန်းဆက်ရန် ရည်ရွယ်ခဲ့သည်။

ယခုမိမိက မဆက်သွယ်ရသေးမီ ကိုလှိုင်မင်းက လေဆိပ်သို့ရောက်လာသည်။ မိမိလုံးဝအကြောင်းမကြားရသေးဘဲ လျက် ကိုလှိုင်မင်း အဘယ်ကြောင့် ရောက်လာသနည်း။

သူ့ဟာသူ တခြားကိစ္စနှင့် ကိုလှိုင်မင်းရောက်လာ ခြင်းပေလား။ မိမိနှင့် တိုက်ဆိုင်မှုပေလား။

ကိုပေတိုးသည် နောင်သက်ဆွေက ဘယ်ကိုမောင်း ပါဟု တစ်ခွန်းမပြောဘဲလျက် ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း မိမိတိုက်ခန်း ရှေ့သို့ ရောက်ကာ ကားရပ်လိုက်သည်။

ကိုအောင်စည်က မိမိနှင့်ပတ်သက်၍ အားလုံးကို ကိုပေတိုးအား ပြောထားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ကိုနောင်သက်ဆွေ ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ မိမိတိုက် ခန်းရှိရာ ပထမဆောင်သို့ လှေကားမှ တက်ခဲ့သည်။

နောက်မှ ကိုပေတိုးလိုက်လာသဖြင့် လှေအားမှာ ပင် နောင်သက်ဆွေ ရပ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်တိုက်ခန်းအထိ လိုက်နေရမယ်လို့ ကိုအောင် စည် ခင်ဗျားကို ပြောတဲ့အထဲမှာ ပါသလားကိုပေတိုး ...”

“ပထမမှာဇာနည်က ပါတယ် ... ဒုတိယထပ်ပြီးမှာတဲ့အထဲမှာ

တော့ ကိုနောင်သက်ဆွေရဲ့ တိုက်ခန်းထဲ လိုက်မသွားနဲ့လို့ ထပ်မှာတယ် ...”

“ဒါဆို ... ရှင်းနေတာပဲ ခင်ဗျားမလိုက်နဲ့ ...”

“မလိုက်နဲ့ဆိုရင်တော့ မလိုက်ဘူးပေါ့ဗျာ ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ချင်းစာကြည့်ပါ ... မော်တော်ကားရပ်ထားတဲ့အထဲမှာ အကြာကြီးနေရမယ်ဆိုတာ ... သိပ်အနေကျဉ်းကျပ်ပါတယ်၊ အပြင်မှာ နေပူလေ ကားထဲမှာ ကျွတ်လေပဲ ...”

“ခင်ဗျားတို့လောကမှာ ကိုယ်ချင်းစာဆိုတဲ့ ဝေါဟာရရှိလို့ လား ... ကျုပ် ခင်ဗျားတို့လောကထဲရောက်နေပြီ ... ကိုယ်ချင်းစာဆိုတဲ့ ဝေါဟာရမရှိတော့ဘူး ... ခင်ဗျားဘာသာ အောက်မှာပဲနေ ဒါပဲ ...”

“ကျုပ် ... ခင်ဗျားတိုက်ခန်းအပေါ်ထပ်ကို လိုက်မှာပဲ”

နောင်သက်ဆွေက လွယ်ထားသော ကင်မရာကို

ဖြတ်ပြီး ကိုပေတိုးကို ငှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရှေ့ ... ဒါဆို ... အစီအစဉ်တွေဖျက်လိုက် ... အဲဒီကင်မရာ ကို ယူပြီး ... ကိုအောင်စည်ဆီကို ခင်ဗျားပြန်သွားတော့”

“အာ ... အာ ... ဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့လေ ... ခင်ဗျားအခန်း ကို မလိုက်နဲ့ဆို ... ကျုပ်မလိုက်တော့ဘူး ... ဟင် ... တကယ့်လူပဲ ကြောက်စရာကောင်းတယ် ...”

ဖြောဖြောဆိုဆို ကိုပေတိုးသည် လိမ်ဖယ်လိမ်ဖယ် နှင့် လှေကားမှ ပြန်ဆင်းသွားသည်။ သူ့ကားရပ်ထားရာသို့ ပြန်သွား ပါ၏။

ထင်ပါ၏။ ကိုအောင်စည်က ဒုတိယကိုပေတိုးကို ပေးသော အမိန့်တွင် ...

“မင်း သူ့အစနီလဲမှာ သူ့နဲ့နေဖို့ အတက်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား၊ ကြိုးစားလို့မရမှ မလိုက်နဲ့ ...”

ဟူ၍ ...

နောင်သက်ဆွေက သူ့အခန်းတံခါးသော့ဖွင့်ကာ အထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် တယ်လီဖုန်းရှိရာသွားပြီး ဦးငွေငြိမ်းထံ ဆက်ရန် ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ဖုန်းသည် သေနေသည်။ လုံးဝအော်တိုမဝင်ပါလေ။

ကိုအောင်စည်သည် လျှင်ပါပေါ့။ မိမိထက် ရှေ့တစ် ကွက် ကျောထားလိုက်သည်ကို တွေ့ရပေသည်။

မိမိ၏ ဖုန်းလိုင်းကို ရန်ကုန်မှ သူ့အဆက်အသွယ်နှင့် ဖြတ်ထားနှင့်ပေသည်။

နောင်သက်ဆွေ ဖုန်းကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။

အများဖုန်းနှင့်ဆက်ရန်လည်း လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါပေ။ ကိုပေတိုးက မိမိသွားရာသို့ တစ်ကောက်ကောက်လိုက်မည်သာ။

နောင်သက်ဆွေ ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ကာ အကြံ

ထုတ်စဉ်းစားသည်။

ကိုအောင်စည်နှင့် မိမိသည် သူ့အကွက် ကိုယ့် အကွက် ယှဉ်ပြိုင်နေရသည်။ ယခုအထိတော့ ကိုအောင်စည်က မိမိ အား တစ်ကွက်ကျော နှစ်ကွက်ကျော ရနေဆဲပါပေ။

နောင်သက်ဆွေ အကြံတစ်ခုရသည်။ ထိုင်ရာမှထ၊ အခန်းတံခါးသော့ခတ်ပြီး လှေကားမှ

ဆင်းခဲ့သည်။

အောက်ထပ် မြေညီထပ်နှစ်ခန်းကျော်ရှိခေါင်တွင် မိမိမော်တော်ဆိုင်ကယ်အား ဂိုဒေါင်လခပေးဖြင့် ထားရှိသည်။

အခြားမော်တော်ကား၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်များလည်း ထားရှိ သည်။ နောင်သက်ဆွေ ထိုဂိုဒေါင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့လူ့ ... ဒါ ... ဘယ်လဲ ...”

“ကျုပ် မော်တော်ဆိုင်ကယ်သွားထုတ်မလို့ ... ဟိုနားဒီနား လျှောက်ပတ်စီးမလို့ ...”

“ဟာဗျာ ... ခင်ဗျားသွားချင်တဲ့စာသွားဖို့ ကျုပ်မော်တော် ကား စတင်ဘိုင်စောင့်နေသားနဲ့ ...”

နောင်သက်ဆွေက ဘာမျှ ကိုပေတိုးကို ပြန်မပြောဘဲ ဂိုဒေါင်ထဲမှ သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို တွန်းထုတ်ခဲ့သည်။ ပြီး

ဆိုပေတိုးကို ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမယ် ကိုပေတိုး ... ခင်ဗျားမှာ ကားလည်းရှိ ... မောင်း လည်းမောင်းနေတာပဲ ... မော်တော်ကားဖြစ်ဖြစ် ... မော်

တော်ဆိုင်ကယ်ဖြစ်ဖြစ် ... သွားစရာမရှိရင် စက်နီးပေးထား ရတယ် ... ကျုပ်တောင်ကြီးသွားကတည်းက စက်မနီးဘဲ ထားထားတာ ... အခု စက်နီးပြီး ဟိုနား ဒီနား မောင်းရ

မယ် ...”

နောင်သက်ဆွေက မပြောပြရင်း သူ့ဆိုင်ကယ်ကို

စက်နိုးလိုက်သည်။ တစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် စက်နိုးပါ၏။

စက်နိုးသောအခါ ခွထိုင်လိုက်သည်။

“ဟေ့လူ ... ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ ... ကျုပ် ဟိုနားဒီနား ပတ်မောင်းမလို့ ဘယ်ကိုသွားမယ်ဆိုတဲ့ ဦးတည်ချက်မရှိဘူး ...”

“အာ ... ဒုက္ခပါပဲ ... ဒါဆို ကျုပ်ပါလိုက်မယ် ... တော်တော် အရစ်ရည်တယ် ...”

“လိုက်လေ ... ရသားပဲ ...”

“ခဏလေးစောင့်နေနော် ... မောင်းမထွက်သွားနဲ့ ကျုပ်ကားမှန်တံခါးပိတ်သော့ခတ်လိုက်ဦးမယ် ...”

ကိုပေတိုး ဗျာများသွားသည်။ သူကားဆီပြန်သွားတံခါးပိတ်သော့ခတ်လုပ်ပေသည်။

နောင်သက်ဆွေက စောင့်ပေးပါ၏။ မောင်းထွက်သွားခြင်းမပြုပေ။ ဤနည်းဖြင့် မောင်းထွက်သွား၍ ဘာမှအကျိုးသက်ရောက်မည်မဟုတ်မှန်း သိထားသည်။ နားလည်ထားသည်။

ကိုပေတိုးပြန်လာပြီး နောက်တွင် ဝင်ခွထိုင်သည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့်ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံမရှိမှန်း သိသာသည်။

နောက်တွင် ခွထိုင်သော်လည်း သူ့ခြေဖျားနှစ်ဖက် ဘယ်မှာတင်ထားရမှန်း မသိပေ။

“ကျုပ်က ဘာကိုကိုင်ထားရမှာလဲ ...”

“ကျုပ်ခါးကို ဖက်ထား ...”

“ဟာဗျာ ... ယောကျ်ားအချင်းချင်း ...”

နောင်သက်ဆွေ နံပါတ်တစ်ဂီယာသွင်းပြီး ဘီးလိမ့်

စ ပြုလိုက်သည်။

“အာ ... ဟေး ... ဟေး”

ဟု အော်ရင်း နောက်သို့လန်သွားမလို ဖြစ်သွားသောကြောင့် ကိုပေတိုးသည် နောင်သက်ဆွေ၏ ပံ့ပိုးတစ်ဖက်စီကို လှမ်းကိုင်ပါ၏။ နောင်သက်ဆွေက ခန္ဓာကိုယ်ကို တောင့်ထားလိုက်ရသည်။

“ဒုက္ခပဲ ... ဟိုဟာကိုင်ရမလိုလို ... ဒီဟာကိုင်ရမလိုလိုနဲ့ နောက်ကစီးရတာ ခြေလွတ်လက်လွတ်ကြီး ...”

“ခင်ဗျား မော်တော်ဆိုင်ကယ် မစီးဖူးဘူးလား ...”

“တစ်ခါမှ မစီးဖူးဘူး ... မော်တော်ကားရှိနေတာပဲဟာ ...”

နောင်သက်ဆွေက ဆက်မောင်းလာရင်း ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းမှ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းသို့ ကူးလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနှင့် သိမ်ဖြူလမ်းခေါင်တွင် မီးပွိုင့်နီသဖြင့် ဆိုင်ကယ်ကို ဒက်စတော့ရပ်လိုက်သည်။

ဒက်စတော့ရပ်သောကြောင့် ကိုပေတိုး၏ဦးခေါင်းသည် နွားရှေ့သလို နောင်သက်ဆွေ၏ ကျောပြင်ကြီးကို ဝင်ငွေ့သည်။

“ဟာ ... သေတော့မှာပဲ ... ဖြည်းဖြည်းလုပ်လုပ်မှပေါ့”

“ဘာဖြည်းဖြည်းလဲ ... မီးပွိုင့်မှာ မီးနီတိုးရင် ဒီလိုပဲ ဒက်စတော့ ရပ်ရတာပဲဟာ ...”

နောင်သက်ရွေးက ပြန်ဟောကတော့လည်း ကိုပေ တိုး ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့။

သိမ်ဖြူလမ်းကြီးအတိုင်း ကန်တော်ကြီးစောင်း ဘက် ဦးတည်ကာ နောင်သက်ရွေး ဆက်မောင်းလာသည်။

နောက်ထပ်တွေ့သော မီးပွိုင့်များတွင်လည်း မီးနီ လျှင် ဒက်စတော့ပင် နောင်သက်ရွေးဘုရားနင်းထိုးရပ်သော်လည်း နောက်မှ ကိုပေတိုးနွားလိုမရေတော့ သူ အထိုင်အသားကျသွားပြီ ထင်ပါ၏။

လမ်းငါးဆုံကိုကျော်ပြီး ဆရာဝန်များအသင်းတိုက် လမ်းသို့ အထက်လမ်းလက်ဝဲခြေကြီးတစ်ခြေနှင့် အတွင်းတစ်ထပ် တိုက်လေးသည် ရဲထောက်လှမ်းရေးဆရာကြီး ဦးဌေးငြိမ်း၏ ဖြစ်တိုက်နေအိမ် ဖြစ်ပါ၏။

ဖြစ်ညှင်းရိုးမှာ ရိုးရိုးလေးထောင့်ကွက် သံကောများ သာကာထားသဖြင့် အတွင်းအပြင် ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်နိုင်ပေ သည်။

ညနေပိုင်းမို့ ဦးဌေးငြိမ်းသည် သူ့ဖြစ်မှာ ပန်းအိုးပန်း ပင်များကို ပလတ်စတစ်ရေရိုက်ဖြင့် လောင်းနေသည်ကို တွေ့ရ သည်။

နောင်သက်ရွေး ဆိုင်ကယ်ဟွန်းမတီးပေ။ ကိုပေ တိုး နိဝိမိသွားမှာစိုး၍ ဖြစ်သည်။ ကိုပေတိုးအနေနှင့် ဤမြို့ ဤတိုက် သည် ရဲထောက်လှမ်းရေးကြီး ဦးဌေးငြိမ်း၏ နေအိမ်မှန်း သိရှိထားပုံ မရပေ။

နောင်သက်ရွေးက မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်ဖြစ်အောင် ဘရိတ် ကလပ်(ရှ်)နှင့်လီဇာကို ကစားပေးလိုက် သည်။

တစ်နည်းဆိုမူ နောင်သက်ရွေးက ဦးဌေးငြိမ်းကို အချက်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောင်သက်ရွေးကစားလိုက်သဖြင့် နောက်မှကိုပေ တိုးမှာ ရှေ့ဦးကန်နောက်လန်ဖြစ်ရသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဗျ ... ”
“မမောင်းတာကြာလို့ ဆီပိတ်မီးပျောက်ဖြစ်ချင်တဲ့သဘော ပဲ ကိုပေတိုးရေ ... ခင်များလည်း ကားမောင်းနေတဲ့လူပဲ၊ ဒီလောက်တော့ သဘောပေါက် ... ”

ပြောပြောဆိုဆို နောင်သက်ရွေးက ကလပ်(ရှ်)ကို ဆွဲထားပြီး လီဇာဖြင့်ရာ မော်တော်ဆိုင်ကယ် အင်ဂျင်စက်သံကွယ် လောင်ဇွာ ထွက်ပေသည်။

ပန်းပင်ရေလောင်းနေသော ဦးဌေးငြိမ်းက တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ဟန်မယျက်ရေလောင်းမြဲ လောင်းနေသည်။

ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပြီ။
နောင်သက်ရွေး ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ် မော်တော်ကားလည်း တစ်ခါတလေ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တယ် ... ”

ကိုပေတိုးစကားကြောင့် နောင်သက်ရွေးမှာ တွေ့ နပ်ဇွာ ပြုလိုက်ပါ၏။

ကန်တော်ကြီးဘက်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ဖြည်းဖြည်းငြိမ့်ငြိမ့်လေးပင် မောင်းခဲ့သည်။

လေပြည်လေညင်းလေးကြောင့် လေကောင်းလေသန့် ရှူရသည်။

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးရတာ ... ဖိမ်ပဲနော် ... ရှေ့နောက်ဘေးဝဲယာမှာ ဘာအကာအကွယ်မှ မရှိတော့ လေဟာပြင်ထဲပျံနေရသလားထင်ရတယ် ... ”

“ခင်ဗျား ကြိုက်သွားပြီလား ကိုပေတိုး ... ”

“ကြိုက်သွားပြီ ... ကျုပ်ကို ဆရာအောင်စည်က တောက်ဆူးပေးရင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးပေးပါလို့ပြောရမယ် ... ဒါပေမဲ့ ... မစီးတတ်တာ ခက်တယ် ... ”

“ဘာမှမခက်ဘူး ... ခင်ဗျား စက်ဘီးစီးတတ်တယ် မဟုတ်လား ... ”

“ဆယ်နှစ်သားကတည်းက စီးတတ်တာ ... ”

“ဒါဆို မော်တော်ဆိုင်ကယ်တက်ခွစီးရုံပဲ ... စက်သဘော အင်ဂျင်သဘောက မော်တော်ကားအတိုင်းပဲ ... ခင်ဗျား နာရီဝက်အတွင်း စီးတတ်သွားမယ် ... ”

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါဆို အိုကေပဲ ... ”

အနော်ရထာလမ်းသို့သွားပြီး ဒ်ပေါက်ထမင်းစားကြသည်။

ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းတိုက်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မီးဖွင့်ချိန်ရောက်ပေပြီ။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ဝိုဒေါင်ပြန်သွင်းပြီး ပြန်လာရာတွင် ကိုပေတိုးက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ...

“ကျုပ်ကားထဲမှာ တစ်ညလုံးနေရမှာလား ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ”

“နေရာမှာပဲ ကိုပေတိုး ... ဒီလိုအပင်ပန်းခံတဲ့အတွက် ခင်ဗျား ဆရာကိုအောင်စည်က တောက်ဆူးကောင်းကောင်းပေးရင် မော်တော်ဆိုင်ကယ် ဝယ်စီးပေးပါဗျာ ... ”

ကိုပေတိုး ကျွန်ခုံပါ၏။

နောင်သက်ဆွေလှေကား တက်လာပြီး အခန်းတံခါးသော့ဖွင့်သည်။ အခန်းတံခါးမပိတ်မီ အခန်းမီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပါ၏။

“မျက်နှာကျက်မီးကို ပြန်ပိတ်ပါ ... စာရေးစားပွဲက မီးအိမ်ကိုသာဖွင့်ပါ ... နောက်ပြီး တံခါးပြန်ပိတ် ... ကလန်ထိုးပါ။ အောက်က ပေတိုး ... အချိန်မရွေးအပေါ်တက်လာနိုင်တယ် ... ”

“ဟိုက် ... ”

ထိုအမိန့်သံထွက်လာ၍ နောင်သက်ဆွေ အံ့ဩရသည်။ အမိန့်ပေးသံမှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏အသံဖြစ်နေသောကြောင့် ပို၍ အံ့ဩသည်။ အသံရှင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အသက်အစိတ်ခန့်ဟု ခန့်မှန်းသည်။ အသားညိုစိမ့်ပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြည့်ကောင်းသည် ယောက်ျားဝတ်

ရှုပ်အင်္ကျီကိုဝတ်ထားပြီး အင်္ကျီအောက်နားဝက ခူးဆစ်လောက်ထိ ရောက်နေသည်။ ထဘီကို ခြေသလုံးတစ်ဝက်တိုတို ဝတ်ထားသည်။

ဪ ... နောင်သက်ဆွေဓမ္မာ ယုဝါနှင့်ချစ်မိပြီးမှ လူယောက်ျားအမျိုးမျိုး လူမိန်းမအမျိုးမျိုးတို့ကို တအံ့တဩတွေ့နေ ရတတ်ပါကုလား။

နောင်သက်ဆွေ ရယ်ပြီးပြောလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဇာတ်ပွဲထဲက မေးသလိုပဲ မေးပါရစေ ... သင်သည် အဘယ်ကလာသော ဒေဝစွာပေနည်း ... အသားညိုစိန်သည်မို့ တရုတ်ပြည်ကလာသော ဒေဝစွာ မဖြစ်တန်ရာ ... ကုလားပြည်ကလာသောဒေဝစွာပေ လား ... ပြောပါလေတော့ ... သင်အမျိုးသမီး ... ”

နောင်သက်ဆွေ၏ အပြောကို အမျိုးသမီးညိုချော က ရယ်လိုက်ပေသည်။ ပြီး ရှေ့သို့ တိုးလျှောက်လာကာ မျက်နှာ ကျက်စီးကို ပိတ်လိုက်ပြီး စားပွဲတင် မီးအိမ်ကို သွားဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီး တိုက်ခန်းတံခါးကိုပိတ်၊ ကလန့်ထိုးပြီးမှ ...

“ရှေ့ ... စာကြည့်စားပွဲမီးအိမ်မှာ သေချာသွားကြည့် ... အဲဒါ ဒီကအိုင်ဒင်ဘီဘီကတပ် ... ”

နောင်သက်ဆွေယူပြီး စားပွဲမီးအိမ်တွင်သွားပြီး သေချာကြည့်လိုက်သည်။

အမည်မှာ လဲ့ဝင်းညို၊ အလုပ်အကိုင် ရှေ့ထူးမှာ ကိုညွန့်ဦး၊ ကိုလှိုင်မင်းတို့လို အငယ်တန်းရဲထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“လဲ့ဝင်းညို ကိုနောင်သက်ဆွေရဲ့တိုက်ခန်းကို သော့တူနဲ့ ဖွင့်ပြီး ဝင်နေတာပါ ... တာဝန်ကတော့ ... အရေးပေါ် တယ်လီဖုန်းညွှန်ကြားချက်အရပဲ ... ”

“ဘယ်က တယ်လီဖုန်းညွှန်ကြားချက်လဲ ... ”

“ဆရာဦးငွေငြိမ်းဆီကပါ ... ဒီနေ့ နေဝင်ရီတရောအချိန် လောက်က ကိုနောင်သက်ဆွေ ဆရာဦးငွေငြိမ်းရဲ့အိမ်ရှေ့ ကို အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခုရှိတဲ့ ကိုယ်ယောင်ပြမှုတစ်ခု ပြခဲ့တယ် တဲ့ ... အဲဒီအဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခုကို သိရှိဖို့ လဲ့ဝင်းညိုဆီ ဖုန်းနဲ့ တာဝန်ပေးလိုက်တာ ... ”

“ကဲ ... ဒါဆို မလဲ့ဝင်းညိုကပဲ ပြောစရာရှိတာ ပြောဗျေ!”

“အယ် ... လဲ့ဝင်းညိုက ပြောဖို့လာတာမှ မဟုတ်တာ ... နားထောင်ဖို့ လာတာ ... ဆရာဦးငွေငြိမ်းကို ကိုနောင် သက်ဆွေ ဘာကြောင့် ကိုယ်ယောင်ပြခဲ့တာလဲ ... ”

“မလဲ့ဝင်းညိုပြောတိုင်း ဣန္ဒြေတော်က ယုံရမှာတဲ့လား ... ”

“ရှေ့ထူးကတ်ကို ကိုနောင်သက်ဆွေရဲ့လက်ထဲမှာ ကိုင် ထားဆဲပဲဟာ ... ”

“ဒီကတ်ပြားမျိုး တစ်နာရီအတွင်း ဆယ်ခုလုပ်လို့ရတယ်”

“တောင်ကြီးကို ရောက်နေတဲ့ ကိုညွန့်ဦးက ဆရာဦးငွေငြိမ်း ကို သတင်းပို့ထားတယ်တဲ့ ... ကိုနောင်သက်ဆွေဟာ ကနေ့ ဟဲဟိုးကလေးယာဉ်နဲ့ ရန်ကုန်ကို လိုက်သွားတယ် တဲ့ ... ”

“ဟုတ်ပါ့မလား ... ကိုညွန့်ဦးရော ... ကိုဒေါရော ကျန်တော်

ရန်ကုန်ကိုလာတာ ... မသိနိုင်လောက်ဘူး ... ”
 “သိပ်သိတာပေါ့... သိတာမှ ကိုနောင်သက်ဆွေမှာ ပတ္တမြား
 တွေ၊ နီလာတွေ၊ မြေတွေ ပါလာမှန်းတောင် ကိုညွန့်ဦး
 သတင်းပို့ထားလို့ ဆရာဦးငွေငြိမ်း သိထားတယ် ... ”
 ထပ်မံအံ့ဩရသူမှာ နောင်သက်ဆွေပင် ဖြစ်ရတော့
 သည်။

အာ ... အာ ... အံ့ဩလွန်းအောင်ကြောင့် “အာ ...
 ဆာ” ဟု အာမေဩတ်သံပင် ထွက်သွားရပါ၏။

“မ၊ အာအာနေနဲ့ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... မဂ်လာခုံလေဆိပ်
 မှာ ဆရာဦးငွေငြိမ်းက ကိုလှိုင်မင်းကိုလွှတ်ပြီး... အကောက်
 ခွန်အရာရှိကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး တမင်လွှတ်ပေးလိုက်တာ ...
 အဲဒါ ... ဆရာဦးငွေငြိမ်းရဲ့အတွက် တစ်ကွက်ပဲ ... ”

“နေပါဦး ... မလဲ့ဝင်းညို ... ဦးငွေငြိမ်း သတင်းရတာ ...
 မြန်လည်းမြန်လွန်းတယ် ... မှန်လည်း မှန်လွန်းတယ် ...
 ဒီသတင်း ဘယ်သူ့ဆီကရတာလဲ ... ”

“ပြောပြီးပြီလေ ... ကိုညွန့်ဦးဆီကလို့ ... ”

“အိုး ... ကိုညွန့်ဦးဟာ တောင်ကြီးမှာ ကျွန်တော်ပျောက်
 သွားတာတောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး ... ဒီသတင်းတွေ ကိုညွန့်
 ဦး ဘယ်လိုရနိုင်မှာလဲ ... ”

“ဦးပြည်သိမ်းက ကိုညွန့်ဦးကိုပေးတဲ့ လျှို့ဝှက်သတင်းတဲ့”

“ဟေ ... ”
 နောင်သက်ဆွေ ‘ဟေ’ ခနဲ ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

ယုဝါ၏ဖေဖေ ဦးပြည်သိမ်းကပေးသော သတင်းဆိုသည်ကြောင့်
 ထပ်မံအံ့ဩရခြင်းပါပေ။

သို့သော် ...

ဖြစ်နိုင်စရာအများကြီးရှိသည်။ ဦးပြည်သိမ်းကိုယ်
 တိုင်ရော သမီးယုဝါရော သားအဖသည် ကိုအောင်စည်၊ ကိုနဂါးတို့
 လက်မှ သိပ်လွတ်ချင်နေကြသူတွေ ဖြစ်သည်။

တောင်ကြီးတွင် ကိုညွန့်ဦးနှင့် ကိုဒေါတို့၏ ကြီး
 ပမ်းချက်ကြောင့် ဦးပြည်သိမ်းနှင့် အဆက်အသွယ်ရသွားခြင်း ဖြစ်
 ပေမည်။

လဲ့ဝင်းညိုကို နောင်သက်ဆွေ ခြင်းချက်မရှိယုံကြည်
 သွားပါ၏။

“ဒါဆို ... မလဲ့ဝင်းညို နားထောင် ... ဦးငွေငြိမ်းဆီကို အမြန်
 ဆုံးသတင်းပြန်ပို့ပေးဖို့ ကျွန်တော်ပြောမယ် ... ”

နောင်သက်ဆွေက နက်ဖြန်ညတွင် ကျိုဝှာလား
 ဘူတာအနီးတွင် ပစ္စည်းဖလှယ်မည့်အကြောင်း အစအဆုံးအသေး
 ဖိတ်ပြောပြလိုက်သည်။ မြီး မိမိတောင်ကြီးကို ပြန်မည့်အစီအစဉ်ကို
 ပါ ပြောပြသည်။

လဲ့ဝင်းညိုက အားလုံးမှတ်သားပါ၏။

“အဲဒီတော့ ... မလဲ့ဝင်းညို ဘာဆက်လုပ်မလဲ ... ဒီအခန်း
 က ဖုန်းဆက်လို့မရဘူး ... လိုင်းအဖြတ်ခံထားရတယ် မလဲ့
 ဝင်းညို ... လှေကားက ပြန်ဆင်းသွားလို့လည်း မရနိုင်ဘူး၊
 အောက်မှာ ဆံညီဝစောင့်ဖျိုင်းကိုပေတိုးက မျက်လုံးဒေါက်

ထောက်ကြည့်နေတာ ... ”

“ကိစ္စမရှိဘူး ... မနက်မိုးလင်းလို့ ကိုနောင်သက်ဆွေ ကိုပေ တိုးနဲ့ အပြင်ထွက်မှ လှဲဝင်းညို လှေကားကဆင်းလစ်မယ် ... ဒီညတော့ ဒီမှာပဲ အိပ်မယ်လေ ... ”

“မလှဲဝင်းညို အိပ်ရဲလို့လား ... ကျွန်တော်က လူပျိုနော်”
လှဲဝင်းညိုက ရယ်လိုက်ပါ၏။

“လှဲဝင်းညိုကလည်း အပျိုပါပဲရှင် ... မယုဝါကို ဒီလောက် ကြီးတောင် တန်းတန်းစွဲနေတဲ့ ကိုနောင်သက်ဆွေက မယု ဝါ ကွယ်ရာမှာ ဖောက်ပြားမတဲ့လား ... ”
နောင်သက်ဆွေ ပြုံးပြီးခေါင်းညိတ်ပါ၏။

“ကဲ ... ဒါဆို ဒီလိုလုပ် ... ကျွန်တော် အောက်ဆင်းပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားမယ်ဆို ကိုပေတိုးက ကားနဲ့လိုက်ပို့ မှာ ... အဲဒီအလစ်မှာ မလှဲဝင်းညို လှေကားက ဆင်းလစ် သွားပေတော့ ... ”

“အဲဒါဆို သိပ်ကောင်းပေါ့ရှင် ... ”
နောင်သက်ဆွေ လှေကားမှဆင်းလာခဲ့ပါလေ၏။

(၁၈)

“ဟေး ... ”

“ဟေး ... ”

ကျွို့က္ကလားဘူတာအနီး တောစပ်ဝယ် ပေတစ်ရာ ခန့်အကွာစီ မော်တော်ကားနှစ်စီး ခေါင်းချင်းဆိုင်ရပ်ကြသည်။

တစ်စီးမှာ ကိုပေတိုးနှင့် နောင်သက်ဆွေ စီးလာ သော ပါဗလစ်ကား ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်စီးမှာ နီညိုရောင် အတ်(စ်)အီးကား ဖြစ် သည်။ ထိုကား၏ အကွရာရော နံပါတ်ရောကိုအောင်စည်ပြောသည့် အတိုင်း မှန်ကန်နေသည်။

ထိုကားနှစ်စီးမှ အပြန်အလှန် ဟေး ဟေးဟု ပဏာ မ အသံပြုလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် တိုအက်(စ်)အီးကားပေါ်မှ လူက ...

“ကုန်းပေါ်မှာကွား ... ”

ဟု လျှို့ဝှက်သင်္ကေတစကားပြောလိုက်သည်။

“ရေထဲမှာနဂါး ...”

နောင်သက်ဆွေက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ရေထဲကနဂါး ပစ္စည်းနှံ့အတူ ကျုပ်တို့ကားဆီလာခဲ့ပါ ...”

“ဘယ်ဒီလိုရမလဲ ... ကုန်းပေါ်ကကျားအထုပ်တွေယူပြီး

ကျုပ်ဆီကိုလာပါ ...”

“လက်ပေါက်ကပ်တဲ့လှုပ် ...”

“အတူတူပဲလေဗျာ ...”

“ဒါဆို ရေထဲကနဂါး ရှေ့ကိုတိုးလာ ... ကျုပ်တို့ကလည်း

ရှေ့ကိုတိုးလာမယ် ... အလယ်ဗဟိုနေရာမှာ ပစ္စည်းချင်း

ဖလှယ်မယ် ...”

နောင်သက်ဆွေက ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အထုပ်တွေပစ္စည်းမှန်မှန် ... စစ်ဆေးဖို့ ကျုပ်

လူပိုတစ်ယောက်ပါမယ် ...”

“ခေါ်ခဲ့ ... ကျုပ်ကလည်း ... ကျောက်မျက်တွေ စစ်မစစ်

မှန်မမှန် စစ်ဆေးဖို့တစ်ယောက် အပိုပါမယ် ...”

နှစ်ဖက်စလုံး နှစ်ယောက်စီ ရှေ့သို့တိုးလာသည်။

နောင်သက်ဆွေက ငါးသုံးလုံးစီးကရက်ဘူးဝါပြားကို

တစ်ဘက်ကကိုင်ပြီး ကျန်တစ်ဖက်က ပစ္စတိုသေနတ်လေးကို ကိုင်ထားသည်။

အလယ်ဗဟိုတွင် ဆုံမိကြသည်။

“ရှေ့ ... ဘူးဝါပြား ...”

“ရှေ့ ... အတာချီသေတ္တာလေး ...”

ဘူးဝါပြားထဲမှ ကျောက်မျက်တွေကို တစ်ဘက်လူက စစ်ဆေးသည်။

ကိုပေတိုးကလည်း အတာချီကေ(စ်)လေးထဲမှ အထုပ်ငါးထုပ်ကို ထုတ်ယူကာ စစ်ဆေးသည်။ မောင်တိန်အရွယ် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး စူးစူးဝိုင်းဝိုင်း အလင်းရောင်ဖြင့် ကိုယ်စီစစ်ဆေးကြခြင်း ဖြစ်ပါလေ၏။

“မှန်ရဲ့လား ကိုပေတိုး ...”

“မှန်ပါတယ် ကိုနောင်သက်ဆွေ ...”

ထိုစဉ်မှာပင် နောင်သက်ဆွေတို့လေးယောက်စလုံးကိုရော ရပ်ထားသော ကားနှစ်စီးလုံးကိုရော ထိန်လင်းစွာ ဆလိုက်မီးမောင်း ထိုးလင်းလက်လာသည်။

“ဟေ့ ... ဘယ်သူမှ မလှုပ်နဲ့ မခုခံနဲ့ ... ရဲအဖွဲ့က အားလုံးဝိုင်းထားပြီး ခုခံတဲ့လူကို ပစ်မယ် ... သေနတ်တွေအောက်ချပြီး လက်တွေ့ခေါင်းပေါ်မှာ မြှောက်ထား ...”

နောင်သက်ဆွေက ကိုင်လာသော ပစ္စတိုလေးကို မြေပေါ်သို့ချကာ လက်နှစ်ဖက် ဦးခေါင်းပေါ်မြှောက်ထားလိုက်သည်။

ကိုပေတိုးရော ပိုဘက်ကလူနှစ်ယောက်ကော အားလုံး ဦးခေါင်းပေါ်-လက်မြှောက်ကြရပေတော့သည်။

ရဲအဖွဲ့က လက်နက်အပြည့်အစုံနှင့် ဝိုင်းထားကြပြီဆိုမှပေဘူး အဘယ်သူ ခုခံရဲပါ့တော့မည်နည်း။

"သစ္စာဖောက် ..."
တစ်ဘက်လူက နောင်သက်ဆွေကို ကြည့်ကာ သစ္စာဖောက်ဟု ပြောလိုက်သည်။

"နာမည်သာဆိုတာ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက် ... သိပ် အကျိုးရှိတယ်ကိုယ့်လူ ..."
ဟု နောင်သက်ဆွေက ပြန်ပြီးစွတ်စကားပြောလိုက် ပါသေး၏။

သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့် ရဲအရာရှိ ရဲကြပ် ရဲသားတွေ ဝိုင်းလာသည်။

ထိုအထဲတွင် အရပ်ဝတ်နှင့်ကိုလိုင်မင်းနှင့် ညိုဇော အမျိုးသမီးမလှဝင်းညိုလည်း ပါရှိပေသည်။

ကိုလိုင်မင်းကပင် ဘူးဝါပြားကိုရော အတာချီ ကျော(စ်)ကိုရော သိမ်းလိုက်သည်။ တစ်တက်လူနှစ်ယောက်နှင့် ကိုပေတိုးအပါအဝင် ကားနှစ်စီးကိုလည်း တန်းဆီလိုက်တော့သည်။

နောင်သက်ဆွေ၏ ပစ္စတိုးလားကို မလှဝင်းညိုက နောင်သက်ဆွေလက်သို့ ပြန်ပေးလိုက်သည်။

"သွားရီ ... ကိုနောင်သက်ဆွေ ..."

"တယ်လိုလဲ မလှဝင်းညို ..."

"ထရာဦးငွေငြိမ်းဆီကိုပေါ့ ..."

ကိုလိုင်မင်း မလှဝင်းညိုတို့ကားဖြင့်ပင် နောင်သက် ဆွေ လိုက်ခဲ့သည်။

တစ်ဘက်မှလူကိုရော ကိုပေတိုးကိုရော ကားနှစ်စီး

ကိုရော ပမ်းဆီးသိမ်းလိုက်ရာတွင် သေနတ်တစ်ချက်ပင် မဖောက် ဘဲ ပမ်းဆီးရမိလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဦးငွေငြိမ်းသည် သကာပေါ်ပျားရည်ဆမ်းမျက်နှာ ဖြစ်နေပေသည်။

ကျောက်မျက်တွေ့ရော အထုပ်ဖြူတွေ့ကိုရော သေချာကြည့်ပေသည်။

"ကြည့်စမ်း ... ကျောက်မျက်တွေ့က နည်းနည်းနောနော တန်ဖိုးလာ၊ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... တွင်းထွက်အစစ် ပထမ တန်းစားတွေချည်းပဲ ..."

"ကိုအောင်စည်အမြောတော့ ... သူတို့ကောက်တဲ့ဈေးကပဲ သိန်းကိုးဆယ်တဲ့ ... ပြည်တွင်းရာဖြတ်ဈေးနဲ့ပြန်ရောင်းရင် သိန်းတစ်ရာနှစ်ဆယ်တဲ့ ... ပြည်ပထုတ်ရောင်းရင် သိန်း တစ်ရာရှစ်ဆယ်နဲ့ နှစ်ရာကြားအထိ တန်ကြေးရမယ်လို့ ပြောတာပဲ ..."

"ဝါပေါ့ ... ဝါပေါ့ ... ပြည်ပလာထုတ်လိုက်ရင် တိုင်းပြည် အတွက် တယ်လောက်နုမြောရော ဖြစ်မလဲ ..."

ဦးငွေငြိမ်းက အဖြူထုပ်ငါးထုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ ဖြန်သည်။

"စဉ်းစားကြည့်ဦး ကိုနောင်သက်ဆွေ ... မိအဖြူငှက်တွေ သာ ကျွန်တို့တိုင်းပြည်ထဲက လူငယ်လူကြီးတွေ သုံးစွဲရလို့ လူပေါင်းရာယောင်သောင်းချီပြီး လူညံ့နဲ့တုံးမှာ ... ဝါတွေကို တော့ သက်ဆိုင်ရာလူကြီးအဖွဲ့က မီးရှို့ပျက်ဆီးမှာပါ ..."

လူကြီးတွေလက်ကို အပ်ရမယ် ... ”

“အား ... နေဦး ... ဦးငွေငြိမ်း မသေလိုက်ပါနဲ့ဦး ... ဒီအဖြူထုပ်တွေကို ကျွန်တော် တောင်ကြီးကို ပြန်ယူသွားရမယ်လေ ... ဒါတွေနဲ့ များပြီး ကိုအောင်စည်နဲ့ ကိုနဂါးကို ဖမ်းရမယ် ... ယုဝါနဲ့ ဦးပြည်သိမ်းကို အရပြန်ယူရဦးမှာတွေ ရှိသေးတယ် ဦးငွေငြိမ်း ... ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဒီကိစ္စအတွက် ကျုပ်နဲ့ ကိုနောင်သက်ဆွေ အသေးစိတ် တိုင်ပင်ရမယ်လေ ... ကျုပ်ဆိုလိုတာက ဒီအဖြူ ထုပ်တွေသာ ပြည်တွင်းက လူတွေသုံးစွဲရင် ထောင်သောင်း လူတွေ နစ်နာမှာကိုသာ ပြောတာ ... ဒါကြောင့် မီးရှို့ဖျက် ဆီးရမယ်လို့ ပြောတာပါ ... ”

ထို့နောက်မှာတော့ နောင်သက်ဆွေ တောင်ကြီးသို့ ပြန်သွားပြီး ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ရမည်တို့ကို ဦးငွေငြိမ်းအဖွဲ့နှင့် အသေးစိတ် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြပေတော့သည်။

(၁၉)

နောင်သက်ဆွေက လောင်းကုတ်အင်္ကျီကြီးကို အပေါ်မှ ထပ်ဝတ်ထားသည်။

လောင်းကုတ်အင်္ကျီကြီးဖို့ အဖြူထုပ်ငါးထုပ်ကို ဟိုဘက်အိတ် ဒီဘက်အိတ်တွင် ထည့်ထားနိုင်ရုံမက ပစ္စတိုသေနတ် လေးကိုပါ ထည့်ထားနိုင်သည်။

အစီအစဉ်အရ သက်ဆိုင်ရာများက စစ်ဆေးသော် လည်း အများအပြင်မှာပင် စစ်ဆေးပြီးစီးသွားပြီ။ လေယာဉ်ပေါ်သို့ နောင်သက်ဆွေ ဧရာမောဇာ တက်ရောက်နိုင်သည်။

ရန်ကုန်မှ ဟဲဟိုးသို့ လေယာဉ်မှာ ဘာကြာသည် ခုတ်လို့။

ဟဲဟိုးလေဆိပ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး နောင်သက်ဆွေ ထူမြေရရ အေးအေးဆေးဆေးပင် ဆင်းထွက်လာခဲ့သည်။

လေဆိပ်သို့ ဆန်နီဆလွန်းကားဖြင့် ကိုကိုးမောင်

လာကြိုသည်။

“ကျုပ်မောင်းမယ် ကိုရိုန်းမောင် ...”

“ဘာလို့လဲ ... ခင်ဗျားတောင်ကြီးလမ်းတွေကိုမှ မသိတာ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် နောင်သက်ဆွေက ကား၏ မောင်းသူနေရာ စတီရာရင်ကွင်းနောက်သို့ တက်ရောက်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကျုပ် တောင်ကြီးက တခြားလမ်းတွေကိုသာ မသိရင်နေမယ် ... လာတုန်းက လမ်းအတိုင်း ပြန်မောင်းတာလောက်တော့ မှတ်မိတယ် ကိုရိုန်းမောင် ... ဟိုဖြူစွန်အိမ်ကြီးမှာပဲ ကိုအောင်စည်တို့ စောင့်နေကြတယ် မဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ... ခင်ဗျားကော အဆင်ချောခဲ့တယ် မဟုတ်လား ...”

“သိပ်ချောတာပေါ့ ... အဆင်ချောလို့ ... ဒီကိုပြန်လာနိုင်တာပေါ့ဗျာ ... ဒီမှာလေ ဟိုလူတွေဆီက အထုပ်တွေ ...”

နောင်သက်ဆွေက လောင်းကုတ်အိတ်နှစ်ဖက်ကို ပုတ်ပြသည်။ ပြီး လောင်းကုတ်အိတ်ထဲမှ အဖြူထုပ်ကို ထုတ်ပြသည်။

“ကိုပေတိုးကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးတာ ... အမျိုးအစားရော အလေးချိန်ပါ မှန်တယ်တဲ့ ...”

နောင်သက်ဆွေက ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ရိုန်းမောင်က ဆက်ပြောပါ၏။

“မနေ့က ညဦးပိုင်းအထိ ကိုပေတိုးက ရောအောင်စည်

ဆီကို သတင်းတွေပို့တယ် ... ခင်ဗျားက အသွားမင်္ဂလာခုံလေဆိပ်မှာ အကောက်ခွန်နဲ့ အခြေအတင်ဖြစ်လို့ ခင်ဗျားမှင်ကောင်းကောင်းနဲ့ အပြောကောင်းလို့ ကျောက်မျက်တွေ ရွာတ်သွားတာလို့ ... ဟိုပေတိုးက ပြောတယ် ...”

“ကိုပေတိုးနဲ့ကျွန်တော် မော်တော်ဆိုက်ကယ်လျှောက်စီးတာကော ကိုပေတိုးက ပြောသေးလား ...”

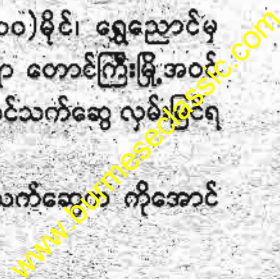
“အဲဒါလည်း ပြောတယ်တဲ့ ... ဆရာအောင်စည်ကိုတောင် သူ့အတွက် မော်တော်ဆိုက်ကယ်တစ်စီး ဆုချပေးဖို့ ပြောသေးတယ်တဲ့ ... ဒီကောင်ပေတိုး ကျောက်ရူးလေ ... တစ်ခါတလေ အရူးထချစ်တယ် ... အဲ ... မနေ့ညပိုင်းကစပြီး ခုချိန်ထိ ဆရာအောင်စည်ဆီကို ဘာသတင်းမှ မခို့ပြန်တော့ဘူးတဲ့ ...”

ထိုစကားအရ မနေ့ညက ဆယ်နာရီနောက်ပိုင်းမှ ဖြစ်သော ကျိုက္ကလားတောတန်းတွင် ဖြစ်ခဲ့သည်တို့ကို ကိုအောင်စည်တို့ ဘာမှမသိသေးကြောင်း သိသာသွားသည်။

တော်သေးတာပေါ့ဟု နောင်သက်ဆွေရင်ထဲမှ ကျိတ်၍ မှတ်ချက်ပြုသည်။

ဟဲဟိုးမှ ရွှေညောင်သို့ (၁၀)မိုင်၊ ရွှေညောင်မှ တောင်ကြီးသို့ (၁၂) မိုင် မောင်းဝင်လာခဲ့ရာ တောင်ကြီးမြို့အဝင် “ကြိုဆိုပါ၏” ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကြီး ကိုနောင်သက်ဆွေ လှမ်းမြင်ရပေပြီ။

တောင်ကြီးဝင်ခဲ့ပြီး နောင်သက်ဆွေက ကိုအောင်

စည်တိုက်ရာမြို့စွန် တိုက်အိမ်သို့ မမောင်းဘဲ သူတည်းခိုသော တိမ်
လွှာဟိုတယ်ရှေ့မှာပင် ကားကိုရပ်လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ ကိုနောင်သက်ဆွေ ခင်ဗျားတည်းခိုခန်းမှာ
တစ်ခုခုယူစရာရှိလို့လား ...”

“မဟုတ်ဘူး ... ကျုပ်ဒီမှာနေခဲ့တော့မလို့ ကိုရှိန်းမောင်”

“မဟုတ်တာ ... ဆရာအောင်စည်က အထုပ်ဖြူတွေနဲ့အတူ

ခင်ဗျားကို သွေဆီခေါ်လာခဲ့ဖို့ ကျုပ်ကို အကြံလွှတ်တာ”

“ဘယ်ရမလဲ ကိုရှိန်းမောင်ရာ ... ကျွန်တော် အထုပ်တွေနဲ့

မြို့စွန်တိုက်အိမ်ကိုရောက်တာနဲ့ ခင်ဗျားဆရာတွေကိုအောင်

စည်နဲ့ ဇနီးက ... ကျုပ်ကို အရှင်ထားဦးမတဲ့လား ...”

“ဒါတွေက ဆရာကိုအောင်စည်နဲ့ ခင်ဗျား ... သဘောတူညီ

ရက်တွေ ရပြီးသားပဲ ... ခင်ဗျားအတုအပတွေ ယူလာပေး

တာနဲ့ ယုဝါနဲ့ ဦးခြည်သိမ်းကို ခင်ဗျားလက်ထဲ ဆရာအောင်

စည်က အပ်မယ်လို့ ...”

“ကျုပ်မယုံဘူး ... ကိုရှိန်းမောင် ... ခင်ဗျားဆရာ ကိုအောင်

စည်ကို ပြောလိုက်ပါ ... ဒီည ကိုးနာရီမှာ ယုဝါတို့သားအဖ

ကို ခေါ်လာပြီး တောင်ကြီးမြို့အဝင် “ကြိုဆိုပါဏ်”ဆိုတဲ့

ဆိုင်းဘုတ်ကြီးနေရာကို လာခဲ့ပါလို့ ...”

“ခင်ဗျား တော်တော် မိုက်မိုက်ကန်းကန်းလှုပ် ...”

“သွားစမ်းပါ ... ခင်ဗျားလိုလူက ကျုပ်ကို ဝေဖန်စရာမလို

ဘူး ကိုရှိန်းမောင် ... ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ ခင်ဗျားဆရာ

ကိုအောင်စည်ကို ပြောလိုက် ... အထုပ်ငါးထုပ်လုံးဟာ

ကိုပေတိုးစစ်ဆေးလက်ခံတာနဲ့ ... အခုနီအကန်တွေနော်၊
ဒီအထုပ်တွေ သိန်းတစ်ထောင်တန်လည်း ကျုပ်ကမမက်

မောဘူး ... ယုဝါကိုပဲ ကျုပ်မက်မောတယ် ... ယုဝါတို့

သားအဖကို ဆက်ဆက်ခေါ်လာခဲ့ပေတော့ ... ယုဝါတို့

သားအဖပါမလာရင် ဒီအထုပ်တွေ ကျုပ်မပေးဘူးမှတ် ...

ဒါပဲ ...”

ပြောဆိုပြီး နောင်သက်ဆွေ ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့

တော့သည်။ မိမိအခန်းသို့ပင် တန်းတန်းမတ်မတ်လာခဲ့ပြီး ရေချိုး

အဝတ်လဲသည်။

ပလတ်စတစ်ဆွဲအိတ်တစ်ခုတွင် အထုပ်ဖြူငါးထုပ်

ထည့်ထားလိုက်သည်။ ထိုတည်းခိုခန်းမှ ဖုန်းဖြင့်ပင် သူငယ်ချင်း

အောင်မြင့်ထူးထံသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဒီမယ် အောင်မြင့်ထူး ... ငါ့ကို ဖုန်းနဲ့ပြန်ပြီး ဘာတာညာ

ညာတွေ တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပေးနဲ့သူငယ်ချင်း ... အခုချက်ချင်း

မင်းရဲ့ကားနဲ့ ငါ့ကိုလာခေါ်ပါ ...”

“အေး ... ခုချက်ချင်းငါလာမယ် ...”

ဖုန်းကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။ ပစ္စတိုသေနတ်လေး

ကို ခါးကြားမှတိုးပြီး အပေါ်မှ ဂျာကင်ဝတ်သည်။ အထုပ်ဆွဲအိတ်

ကို ဆွဲကာ အောက်ထစ်ဆင်းပြီး အပြင်သို့ထွက်နေလိုက်သည်။

မိမိတွင်ကြီးမားသော အန္တရာယ်ရှိနေလေပြီ။

ကိုအောင်စည်ထံသို့ ကိုရှိန်းမောင်ရောက်သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း

သိသည်နှင့် ကိုအောင်စည် ကိုနဂါးအဖွဲ့သည် တိမ်လွှာဟိုတယ်ရှိ

မိမိတည်းခိုခန်းသို့ ပုံစံတစ်မျိုးမျိုးဖြင့် ရောက်လာပေမည်။ သို့မဟုတ် သူတို့တပည့် လက်မရွံ့လူသက်သမားတွေကို လွတ်လိုက်ချင်လွတ်လိုက်ပေမည်။

မိမိအနေနှင့် ည (၉)နာရီအထိ ဟိုကပ် ဒီနိုနှင့် ပုန်းအောင်းရမည်။

ဦးဌေးငြိမ်းနှင့် ဆွဲခဲ့သော အစီအစဉ်မှာ မိမိတောင်ကြီးသို့ ပြန်ရောက်ပြီး ည(၉)နာရီတွင် “ကြိုဆိုပါ၏” ဆိုင်းဘုတ်ကြီးသို့ ကိုညွန့်ဦးနှင့်အဖွဲ့ ရောက်လာပေမည်။

ချက်ချင်းလိုလိုပင် သူငယ်ချင်းအောင်မြင်ထူး၏ ကားရောက်လာသည်နှင့် နောင်သက်ဆွေ ပုန်းကွယ်ရာမှ ထွက်လာပြီး အောင်မြင်ထူးကားပေါ်သို့ တက်ရောက်လိုက်သည်။

“မောင်းတော့ သူငယ်ချင်း ... မင်းအိမ်ကိုကော မသွားနဲ့ အခြားပုန်းဖို့ကောင်းတဲ့နေရာတစ်ခုခုဆိုကို မောင်းကွာ”

“ဟ ... ငနောင်မင်းဟာက သည်းထိတ်ရင်ဖိုကြီးပါလားကွ”

“အေးအေးဆေးဆေးကျမှ မင်းကိုပါ အစအဆုံးပြန်ပြောပြမယ် ... အခုမောင်းမှာမောင်းကွာ ... တောင်ကြီးဖို့အဝင်အစွန့်အဖျားကို မောင်း ... ”

ဖို့ပြင်မှတစ်ဆင့် သုံးမိုင်ခန့်ဝေးသော လိမ္မော်ခြံကြီးတစ်ခြံသို့ မောင်းခဲ့သည်။

လိမ္မော်ခြံထဲတွင် အစောင့်တစ်ယောက်တည်းရှိပါ၏။

“ကဲ ... ဦးဖို့၊ ခင်ဗျားတစ်နေရာရာသွားနေဗျာ ... ကျုပ်နဲ့

ဟောဒီသူငယ်ချင်း ပြောစရာရှိလို့ ... ”
အစောင့်ဦးဖို့ထွက်သွားသည်။

“ကဲ ... ပြော ... ငနောင်”

နောင်သက်ဆွေက ဖြစ်ပျက်သမျှအားလုံးကို ပြောပြသည်။ ယုဝါနှင့် စတင်တွေ့ဆုံခဲ့သည်မှအစ အခုလက်ငင်းရောက်နေသော အခြေအနေတွေအားလုံး ပြောပြပါ၏။

“ဒါဆို ညကျရင် ငါပါလိုက်မယ် ... ”

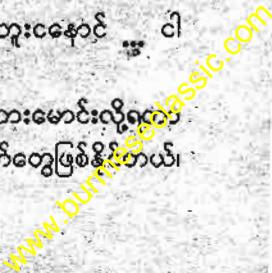
“မလိုက်နဲ့သူငယ်ချင်း ... အန္တရာယ်သိမ်ကြီးတယ် ... မင်း ကျွန်ငယ်ရာအဆစ်ပါဖြစ်သွားမယ် ... အခုကိစ္စကပေါ့သေးသေး မဟုတ်ဘူး ... အစိုးရအဖွဲ့နဲ့ ဒုစရိုက်မှောင်ခိုကိုင်းအဖွဲ့ကြီး ယှဉ်ပြိုင်တဲ့ပွဲဖြစ်နေတယ် ... မင်းအပေါ်ဇာတ်လမ်းတွေက ရှုပ်နှင်တယ် ... ”

“ဒါဆို ... ငါ့ကို မင်းဘာလို့ခေါ်သေးလဲ ငနောင် ... ”

“မော်တော်ကားလိုချင်လို့ ... ငါတစ်ယောက်တည်းဆိုရင်တော့ ကားမလိုဘူး ... ည အလဲအပယ်လုပ်ပြီးရင် ယုဝါတို့ သားအဖကို ငါခေါ်သွားရမှာ ... ဒါကြောင့် ငါ့မှာကားမပါလို့ မဖြစ်ဘူး ... ကိုအောင်စည်တို့ ညစ်ပတ်ရင် ငါကလွတ်အောင် မောင်းပြေးရမှာ ... ”

“မင်းတောင်ကြီးလမ်းတွေကို မကျွမ်းဘူးငနောင် ... ငါလိုက်မောင်းပေးမှဖြစ်မှာ ... ”

“ရတယ်သူငယ်ချင်း ... လမ်းရှိသမျှ ကားမောင်းလို့ရတာပဲ ... မင်းမလိုက်နဲ့ကွာ ... အပစ်အခတ်တွေဖြစ်နိုင်တယ်။

မင်းမှာ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ထိခိုက်ခက်ရာမှာကို ငါမလို
လားဘူး ... ”

နောင်သက်ဆွေက ဇွတ်ပင်မလိုက်ရန် တားမြစ်
သောကြောင့် အောင်မြင်ထူး အလျှော့ပေးရပါ၏။

“ဒါဆို ... ကားကို မင်းယူထားလိုက် ငနောင် ... ဒီလိမ္မော်
ခြံဟာ ... ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့ခြံ ... မင်းကြိုက်သလိုနေ ... ငါ
ပြန်မယ် ... ”

အောင်မြင်ထူး ဦးဖြိုးကို ပြန်ခေါ်ကာ သူငယ်ချင်း
နောင်သက်ဆွေအတွက် စားသောက်ဖွယ် စီစဉ်ပြီးမှ ပြန်သွားပေ
တော့သည်။

(၂၀)

ည (၉) နာရီထိုးကာနီး မြို့ပြင်ဆီသို့ အတ်(စ်)တူး
တွမ်တီး မာစီဒီးကားနက်ကြီးတစ်စီး မောင်းလာသည်။

အက္ခရာစဉ်အရ မာစီဒီးကားကြီးမှာ ယနေ့ခေတ်
တွင် ကားဟောင်းစာရင်းဝင်ဖြစ်သော်လည်း ယခုမာစီဒီးကားကြီး
မှာ ဘော်ဒီရော စက်ရော ကောင်းလှပေသည်။

ကားရှေ့ခန်းတွင် ကိုရိုနီးမောင်က မောင်းသည်။
အလယ်တွင် ကိုအောင်စည်ထိုင်ပြီး ဘေးဆုံးတွင် ကိုနဂါးထိုင်သည်။

နောက်ကူရှင်တွင် စောမူနန်းက ဘေးဆုံးမှထိုင်
သည်။ ဦးပြည်သိမ်းတို့အလယ်တွင် ထိုင်စေကာ ဟိုဘက်အစွန်းတွင်
ယုဝါထိုင်သည်။

စောမူနန်းက ပစ္စတိုသေနတ်ကိုင်ထားပြီး အခါ
မဲလပ် ဦးပြည်သိမ်းနှင့်ယုဝါအား သေနတ်ပြောင်းဖြင့် ရှိန်ထား
သည်။

ကိုအောင်စည်၊ ကိုနဂါးနှင့်ကိုရှိန်းမောင်တို့တွင် လည်း သေနတ်ကိုယ်စီပါရှိကြသည်။

“ငါ့သဘောကတော့ ... ဒီစာရေးဆရာကောင်ကို တွေ့တာ နဲ့ ဘာမှပြောမနေဘဲ အသေပစ်သတ်ပြီး အထုပ်ဖြူတွေ ယူပြန်ကြရဲ့ပဲ အောင်စည် ... ”

“နောင်သက်ဆွေကို အဲဒီလောက်လွယ်လွယ်တွက်လို့ ရမတဲ့ လား ကိုနဂါး ... ”

“သိပ်လွယ်တာပေါ့ ... မင်းသာ ဒီကောင်ကို စွတ်အထင်ကြီး ပြီး လိုက်လျောလွန်းနေတာ ... ”

“လွယ်ရင် ... လုပ်လိုက်လေ ... တကယ်လို့ နောင်သက် ဆွေက အထုပ်ဖြူအထုပ်ဖြူယူလာပြီး အထုပ်ဖြူအစစ်တွေ ကို တစ်နေရာမှာ ဝှက်ထားတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား အဲဒီအတွက် တာဝန်ယူမလား ကိုနဂါး ... ပစ်သတ်လို့သေသွားတဲ့လူကို ရေနံဆီလောင်း အထုပ်ဖြူအစစ်တွေ ဘယ်မှာဝှက်ထားပါ တယ်လို့ ပြောနိုင်ဦးမှာတဲ့လား ... ”

ကိုနဂါး ငြိမ်သွားပါ၏။

“ခင်ဗျား သူ့ကိုသတ်ချင်တယ်ဆိုရင် ... သူ့ဆီက အထုပ်ဖြူ တွေကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဆင်းစစ် ... မှန်ကန်တယ်ဆို သတ်ပစ်လိုက် ... ”

“အေး ... အဲဒါ ကောင်းတယ် ... ”

“ကြိုဆိုပါ၏” ဟု တပ်ဆင်ထားသော ဆိုင်းဘုတ် နေရာမျိုးသည် ငြိအစွန်နေရာမျိုးသာ ဖြစ်ပါ၏။

လူခြေတိတ်သည်မှ တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်မျှ မရှိ မတွေ့။ ညပိုင်းလူတွေ အိပ်ရာငင်ချိန် ဖြစ်ပါ၏။

နောင်သက်ဆွေက တင်ကြိုရောက်နှင့်နေသည်။ ဤကြိုဆိုပါ၏နေရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို နောင်သက်ဆွေ ကြိုတင် လေ့လာထားပြီး ဖြစ်သည်။ အရေးကြီးလျှင် ဘယ်လိုပြေးပြီး ဘယ် လို ပုန်းအောင်းရမည်ကို နောင်သက်ဆွေ ရှာဖွေထားပြီးသား။

အောင်မြင်ထူးထံမှ ယူထားသောကားကို သစ်ပင် ကြီးအောက်တွင် ရုပ်ထားပြီး ကားပေါ်မှ ပစ္စတိုကို မောင်းဆွဲပြီး အသင့်စောင့်နေသည်။

မာစီဒီးကားကြီး မီးပိတ်စင်လာသော်လည်း ကြိုဆို ပါ၏ ဆိုင်းဘုတ်မီးလမ်းမီးရောင်တို့ဖြင့် လှမ်းမြင်နေရသည်။

မာစီဒီးကားကြီး ရပ်သွားပြီးနောက် နောင်သက်ဆွေ က (၂)မိနစ်ခန့် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

ပြီးမှ သူ့ကားပေါ်မှ ရှေ့မီးကြီးကို ဖျတ်ခနဲဖွင့် ဖျတ် ခနဲပိတ် အံချက်ပြလိုက်သည်။

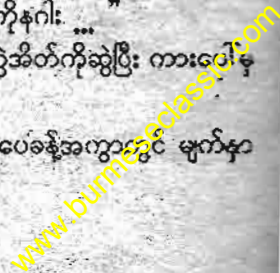
မာစီဒီးကားနက်ကြီး ရှေ့ခန်းမှ ကိုနဂါးဆင်းလာပြီး နောက်ခန်းမှ ယုဝါဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ငါလာပြီဟေ့ ... နောင်သက်ဆွေ ... ”

“ကျုပ်ကလည်း အဆင်သင့်ပဲ ကိုနဂါး ... ”

နောင်သက်ဆွေသည် ဆွဲအိတ်ကိုဆွဲပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး-(၁၀)ပေခန့်အကွာတွင် မျက်နှာ

ချင်းဆိုင် ရပ်ကြသည်။

“ပေး ... ငါတို့အထုပ်တွေ ...”

“ဗပေးသေးဘူး ... ဦးပြည်သိမ်းကော ...”

“ရှိတယ် ... ကားထဲမှာ ...”

“ဦးပြည်သိမ်းကိုပါ ခေါ်လိုက်လေ ...”

“မင်း တော်တော်ရစ်တယ် ...”

“အစကတည်းက သဘောတူညီချက်ပဲဟာ ... ကျုပ်က ရစ်တာ မဟုတ်ဘူး ... ခင်ဗျားတို့က ညစ်တာ ...”

ကိုနဂါး နောက်ပြန်လှည့်ပြီး မာစီဒီးကားသို့ လှမ်း

ပြောလိုက်သည်။

“ကိုပြည်သိမ်းကို လွှတ်လိုက်ဟေ့ ...”

ဦးပြည်သိမ်းကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်ကို နောင်

သက်ဆွေ တွေ့ရသည်။

“ပေး ... အထုပ်တွေ ...”

“ရော့ ...”

နောင်သက်ဆွေက ဆွဲအိပ်ကို ပစ်ပေးလိုက်သည်။

ကိုနဂါးက ကမ်းယူပြီး အထဲမှအထုပ်ကို စစ်ဆေးသည်။ အထုပ်ကို ဖောက်ပြီး ဖောက်ခွဲ လက်ညှိုးတိုပြီး လျှာပေါ်တင်ကြည့်သည်။

အထုပ်ကို စစ်ဆေးသည်မို့ ယခုတို့ ဆုပ်တိုင်ထား

ခြင်း မပြုနိုင်တော့။

“ဒိုင်း ...”

ကိုနဂါးညစ်သည်။ သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်ဖြင့်

နောင်သက်ဆွေကို ထိုးပစ်လိုက်သည်။ နောင်သက်ဆွေကိုယ် တစ်စောင်းလှည့်လိုက်ပါ၏။

“အား”ခနဲ အော်ကာ နောင်သက်ဆွေ လဲကျသွားသည်။

ကိုယ်တစ်စောင်းလှည့်လိုက်သောကြောင့် ပခုံးကို သာ ထိသွားသည်။

နောင်သက်ဆွေ သတိမလစ်ပေ။

လဲကျသွားသော နောင်သက်ဆွေကို နဂါးက အသေထပ်ဆင့်ပစ်သည်။

နောင်သက်ဆွေ မြေတွင် လိုန့်ရှောင်ရင်း လက်ထဲမှ ပစ္စတိုဖြင့် ...

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

နှစ်ချက်ဆင့်ပြန်ပစ်လိုက်သည်။

ကိုနဂါးကို ထိသွားသည်။ ဒယ်ဒယ်ဖြင့် အထုပ်ဆွဲကာ မာစီဒီးကားဆီသို့ ပြန်ပြေးသည်။

နောင်သက်ဆွေသည် ပစ္စတိုထဲမှ ကျည်ဆန်(၇)

တောင့်ကုန်သည်အထိ ထွက်ပြေးသော ကိုနဂါးကိုရော မာစီဒီးကား ရှေ့မှန်ကိုရော ဒရစ်ပစ်တော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

သေနတ်သံတွေသည် ဟိုမှဒီမှ တဒိုင်းဒိုင်း ပစ်ခတ်သံတွေ ထွက်လာပေတော့သည်။

ကျည်ဆန်ကုန်သွားသဖြင့် နောင်သက်ဆွေသည်

လက်ပေါ် ဦးခေါင်းမှေးကာ လစ်ခဲပင် သတိလစ်သွားပေတော့သည်။

နောင်သက်ဆွေသည် အကယ်၍ မိမိကစတင်ပြီး ကိုနဂါးကို ပစ်လိုက်လျှင် မိမိခံရမည်မဟုတ်။

ကိုနဂါးလိုလူက စည်းစောင့်သည့်လူစားမဟုတ်၊ အထုပ်တွေရပြီးသည်နှင့် နောင်သက်ဆွေကိုစ၍ ပစ်မှ နောင်သက်ဆွေက ပြန်လည်ပစ်ခတ်ခြင်းကြောင့် ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

နောင်သက်ဆွေ တအားမင်ပန်းနေပေပြီ။ မနေ့ကတည်းက ရန်ကုန်-တောင်ကြီးခရီးအသွားအပြန် ပင်ပန်းခဲ့သည်။

ညဘက်တွင် ကျောက်မျက်တွေနဲ့ အထုပ်ဖလှယ်ရေးကြောင့် အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သည်။ ခရီးဆက်တိုက် အအိပ်ပျက်အစား ပျက်နှင့် ပင်ပန်းလွန်းနေဖြင့် ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ဘဲ သတိလစ်သွားခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ယခု ပန်းကို ကျည်ဆန်မှန်သဖြင့် သွေးများလည်း ထွက်ခြင်းကလည်း သတိလစ်သွားစေဖို့ ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုနောင်သက်ဆွေ ကိုနောင်သက်ဆွေ ... ဟေ့လူ ... ကိုနောင်သက်ဆွေ ...”

ကိုညွန့်ဦးက ပွေ့နီကာ လှုပ်၍ လှုပ်၍ နှိုးသည်။ ကိုဒေဝါက အရက်မှလင်းပြားလေးထဲမှ အရက်ကို နောင်သက်ဆွေပါးစပ်ထဲသို့ လောင်းထည့်သည်။

နဂိုဓာတ်ခံကျန်းမာရေးကောင်းလွန်သော နောင်သက်ဆွေမှာ သိတိပြန်ရအောင် ထထိုင်ပါလေ၏။

“နဂါးကို ဒဏ်ရာနဲ့မိတယ် ... ခင်ဗျားပစ်လိုက်တာ နဂါး ကျောပြစ်မှာ နှစ်ချက်ထိသွားတယ် ... အောင်စည် ... နောမူနန်းနဲ့ ရှိန်းမောင်က လက်နက်ချ အပမ်းခံတယ် ...”

“ဒါ ... ဒါဆို ... ယုဝါရော ... ယုဝါရော ဘယ်မှာလဲ ကိုညွန့်ဦး ...”

“ရှိပါဗျာ ... ရှိပါ ... ခင်ဗျားယုဝါ အကောင်းပကတိ တေး ဘရာရန်မရှိ ... အလှမပျက် ရှိနေလျက်ပါ ...”

“ဒါဖြင့် ... ဘယ်မလဲ ယုဝါ ...”

“တရားခံအားလုံး အမျှပဲကားပေါ်မှာပေါ့ဗျာ ... ယုဝါရော ဦးပြည်ဆိမ်းရောပေါ့ ...”

“ဟာဗျာ ကိုညွန့်ဦး ... ယုဝါဟာ တရားခံဖြစ်ရမတဲ့လား ... ယုဝါအတွက် ခင်ဗျားတို့ကို ကျောက်မျက်တွေရော အဖြူထုပ်တွေရော သိန်းပေါင်းအများကြီးပြန်ရအောင် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပေးတာတောင် ယုဝါက တရားခံဖြစ်ရမတဲ့လားဗျာ ကိုညွန့်ဦး ...”

“ဖြည်း ... ဖြည်း ... ဖြည်းဖြည်းဖြောင့် ... မောမယ် ... မောမယ် ကိုနောင်သက်ဆွေ ... တကယ်စွတ်ကြီးပါလား”

ကိုညွန့်ဦးက ရယ်ကာမောကာ ဆက်ပြောပါ၏။ “လောလောဆယ် အောင်စည်၊ ရှိန်းမောင်၊ စောမူနန်းတို့လိုပဲ ထိန်းသိမ်းရင်း ဦးပြည်ဆိမ်းနဲ့ ယုဝါကို ခဏတွေ့အရွယ်ကား ပေါ်တင်ထားရတာပါ ... ကျွန်တော်နဲ့ ကိုဒေဝါ သီးလာတဲ့ ကားက နဂါးကို ချက်ချင်း ဆေးရုံပို့ဖို့ လိုအပ်လို့ ကားနဲ့

တက္ကသိုလ်တင်မြှင့်

လိုက်ဖို့ရတယ် ... နဂါးက သေမလားရှင်မလားဘဲ ...
ဒါကြောင့် ဆေးရုံဖို့ ... ထွက်ဆိုချက်စစ်ဆေးချက်အရယူဖို့
ဖို့လိုက်ရတာ ... ”

“ဒါတွေနောက်မှပြောဗျာ ... အခုတော့ ကျွန်တော် ယုဝါကို
မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ချင်တယ် ကိုညွန့်ဦး ... ”

ကိုညွန့်ဦးက ထိုင်ရာမှ ရပ်နေသော ကိုဒေဝါကိုမော
ကြည့်၍ ပြောလိုက်ပါ၏။

“ကဲ ... ကိုဒေဝါ ... ခင်ဗျားပဲ ယုဝါတို့အချုပ်ကားပေါ်တင်
ထား ... အခုခင်ဗျားပဲ သွားခေါ်ပေးလိုက်တော့ဗျာ ... ”

ကိုဒေဝါက ပြုံးပြုံးကြီး ထွက်သွားပေသည်။
ဦးမိနစ်ပင် ကြာအံ့မထင်။

ဆံပင်ဖားလျှား ကပိုကရီလေးနှင့် ရင်လေးရှေ့
မောက် တင်လေးနောက်ကောက်နှင့် ယုဝါသည် ချက်ချင်းရောက်
လာကာ ချစ်စွာသော ကိုကိုနှောင့်အား ပွေ့ချီလိုက်ပါလေတော့
သတည်း။

နားကြပါဦးနို့။

တက္ကသိုလ်တင်မြှင့်